

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DERBAN

OSMANLI'NIN SIR MUHAFAIZLARI

CENGİZ ŞİMŞEK

TARİHİ ROMAN

DERBAN

OSMANLI'NIN SIR MUHAFAIZLARI

CENGİZ ŞİMŞEK

DERBAN - OSMANLI'NIN SIR MUHAFIZLARI

CENGİZ ŞİMŞEK

genel yayın yönetmeni: Şeref Yılmaz

editörü: Hatice Eğilmez Kaya

kapak tasarımı: Hüseyin Özkan

iç düzeni: Burhan Maden

yayıncılık sertifika numarası: 17463

ısn: 978-605-4447-89-3

yayın numarası: 36

Roman: 9

Kasım 2013, İstanbul

Step Ajans Reklamcılık Matbaacılık Ltd. Şti.

Göztepe Mah. Bosna Cad. No.11

Mahmutbey - Bağcılar - İSTANBUL

Tel. : (0212) 446 88 46

Fax : (0212) 446 88 24

Matbaa Sertifika No. 12266

ANATOLİA KİTAP

Alemdar mah. Alayköşkü Cad.

Hasoğlu İşhanı, 2B K: 3

Cağaloğlu/İstanbul

Tel: (0212) 512 88 77 / 526 04 30

www.anatoliakitap.com

[facebook//anatolia.kitap](https://facebook.com/anatolia.kitap)

Bu eserin bütün hakları anlaşmalı olarak Anatolia Yayınlarına aittir.

İzinsiz tamamı veya bir kısmı hiçbir ortamda kopyalanamaz,

Kaynak göstermek şartıyla eğitim amaçlı alıntı yapılabilir.

Anatolia Kültür Yayınları, Ferfır Eğitim Yayıncılık Ltd. Şti.'nin tescilli markasıdır

DERBAN

OSMANLI'NIN SIR MUHAFIZLARI

CENGİZ ŞİMŞEK

www.anatoliakitap.com

1

Gecenin zifir bir saatiydi. Dört kişilik küçük bir topluluk dışında payitaht sokaklarında kimse yoktu.

Bastıkları toprağın hatta tüm bir cihanın maliki gibi, ağır bir o kadar da kararlı adımlarla hedeflerine doğru ilerleyen bu adamların yüzlerine sabah rüzgârı kasvet üflüyordu.

Önde yürüyenin tavırlarında bir padişahın asaleti hâkimdi. Genç yaşta, yaşını aşan bir olgunluğun verdiği yükün ağırlığı genişletmişti omuzlarını. Vakur bir edayla bakıyordu gözleri. Sıradan kıyafetlerinin aksine kudretli bir görüntüsü vardı.

Bizanslıların şehrin su ihtiyacı için kullandıkları sarnıcı biraz geçmişlerdi ki, öndeki ikisi metruk bir yapıya girerek gözden kayboldu. Yapının içindeki belki bin yıllık bir tüneli kullanarak, yerin derinliklerindeki bir meçhule doğru ağır adımlarla yol almaya başladılar...

Geride kalan diğer ikisi, metruk yapının önünde, bir elleri bellerindeki kılıçların kabzasında nöbet tutar halde beklemeye koyuldular.

Sabah namazı vaktine bir hayli süre olmasına rağmen, görevli olduğu camiye doğru ağır aksak ilerleyen bir müezzinin ürkek bakışları da olmasa, olanlara gece dışında tanık yoktu.

Müezzin “Kim bu âdemler? Hayırdır inşallah!” diye içinden geçirerek kuşkulu gözlerle yoluna devam ederken, yerin altındakiler de uzun ve meşakkatli bir yolculuğun ardından aradıklarına ulaşmak üzereydiler. Yıllardır ayak basılmamış yerlerden geçiyorlardı. Yanlarında getirdikleri meşaleler, her yeri sarmış olan örümcek ağlarını yakarken oluşan çıtırtılar, etrafa kaçışan farelerin ve böceklerin çıkardığı seslere karışıyordu.

Cizli geçidin derinliklerine doğru yol aldıkça, attıkları her adımla birlikte yaşadıkları heyecan ve merak da artıyordu. Elllerinde tuttukları meşalelerden etrafa yayılan ışıklar duvardaki kabartmalar üzerinde gezinirken, “Tapınak Şövalyeleri” olarak ün salmış olan bir topluluğun kullandığı semboller gözle görülür bir hâl alıyordu. Yolun sonuna geldiklerini haber verircesine, bir süre sonra önlerine aniden çıkan bir duvar, büyük bir hayal kırıklığı yaşamalarına neden oldu. Çaresizce çevrelerini incelemeye başladılar.

“Buraya kadarmış İbrahim.”

“Bakın şurada bir delik var hünkârım!”

“Nerede?”

“İşte şurada. Biraz geride duvarın içerisinde.”

Diğerinin “İbrahim” diye hitap ettiği genç adam geldikleri yöne doğru birkaç adım atarak, elindeki meşaleyi aslan başını andıran bir figürün çevrelediği deliğe doğru tuttu. Sonra elini delikten içeri sokarak bulduğu bir kolu sıkıca kavradı.

“Buraya gizlenmiş bir kol var hünkârım!”

Buyruk bekler gibi bakışlarını hünkârına çevirdiğinde, hünkâr “Olur” der gibi başını hafifçe eğdi.

“Dikkatli ol Pargalı!”

İbrahim ahşap kolu kendine doğru çektiğinde, bir anda yerin derinliklerinde oluşan bir devinim sonrasında bir sarsıntı oluştu. Yer,

duvarın önünde bekleyen hünkârın ayaklarının altından kaymaya başladı. Tutunacak bir yer bulamayan hünkâr sendeleyerek, bir anda ayaklarının altından kayan zeminde oluşan boşluğa düştü...

İbrahim korku dolu bakışlarla hünkârının düştüğü karanlık boşluğa seğirterek, aşağı seslendi.

“Hünkârım iyi misiniz?”

...

İbrahim’in kendi sesinin yankısından başka hiçbir şey duyulmuyordu. İbrahim telaşlı bir sesle tekrar bağırdı:

“Hünkârım iyi misiniz?”

Bu defa ses tonunda büyük bir çaresizlik seziliyordu.

...

Hünkâr az önce düşerken kafasını hafifçe çarptığı zeminde güçlükle doğrulurken, başında şiddetli bir sızı hissetti. Sağ elini alnına götürdüğü sırada, İbrahim’in uzaklardan yankılanarak gelen telaş dolu sesini duydu. Elindeki meşale de bulunduğu yere onunla birlikte düşmüştü ve ortama hafif bir ışık yayıyordu. Hâlâ zonklayan başını kaldırıp da etrafa göz attığında, karşılaştığı manzara neşesinin büsbütün yerine gelmesine neden oldu.

Pargalı İbrahim, sultanın düştüğü çukura inmeye hazırlanırken, Sultan Süleyman’ın derinlerden gelen sesini işitti.

“Korkma Pargalı, ben iyiyim. Aradığımızı bulduk!”

2

C ivardaki bir dağ köyünden gelen cılız ezan sesi akşam vaktini haber veriyordu. Orta yaşlı adam omzunda sırt çantası olduğu halde peşindekilerden kaçarken, ağaçların arasında uzayan kıvrımlı dağ yolunu gördü. Yüzünde umut dolu bir gülümseyiş belirdi.

Koşmaya bir süre ara vererek, ellerini rükûa varır gibi dizlerinin üzerine götürdü. Sık nefeslerle kısa bir süre soluklandı. Başını geldiği yöne çevirdiğinde, peşindeki karartıların giderek yaklaştığını fark etti. Bunun üzerine yola doğru tekrar hızla kaçmaya başladı.

Kan ter içindeydi. Kalbinin her bir atışında göğsünde hissettiği baskı daha da büyüyordu. Peşindekilerle arasındaki mesafe azaldıkça, hissettiği çaresizlik hissi artıyordu. Yol ile arasında çok kısa bir mesafe kalmıştı. Peşindekilerden kaçan adam için tüm ümitlerin tükendiği bir anda, tenteli bir yük kamyonunun farları, yolun başında bir umut ışığı gibi belirdi. Peşindekiler de bu durumun farkına varınca, yakalamaya çalıştıkları adama ateş açtılar.

Ağar aksak yol alan kamyon iyice yaklaştığında, kaçmakta olan adam kendini can havliyle yola, kamyonun önüne attı. Onu son anda fark eden kamyon şoförü pedalını kırarcasına frene asıldı. Kamyon acı bir lastik sesiyle ancak durabildi. Peşindekilerden kaçan adam doğrularak, şoförün diğer tarafındaki kapıya yöneldi.

Hızlı bir hareketle kapıyı açtı. Henüz ne olup bittiğini anlayamamış olan kamyon şoförü, “Hop! Ne oluyor kardeşim?” diyerek, şaşkın bakışlarla olup biteni izliyordu. Kamyonuna binmeye çalışan adam ise en değerli varlığını güvenceye almak istercesine kendinden önce omzundaki çantayı koltuğa bıraktı. Bu sırada adamın peşindekilerin açtığı ateş nedeniyle, kurşunlardan bir tanesi, kamyonu binmeye çalışan adamın başını yalayarak kamyon şoförünün hemen yanı başındaki dikiz aynasını parçaladı. Araca binmeye çalışan adam kendisine korkuyla bakan kamyon şoförünün şaşkın bakışlarına aldırmadan kapıdan tam içeri girecekken, peşindekilerin silahlarından çıkan kurşunlardan birkaçı sırtına isabet etti. Bir an kamyon şoförüyle göz göze geldiler. Yere yığılmadan önce, bakışlarını çantaya yönelterek kenarlarından kanlar süzülen dudaklarından güçlkle birkaç kelime dökölüverdi.

“Yarın ikin... İkinci ezanında... Küçük Ayasof... Ayasofya’daki Med... Medrese. Kal... Kalender!”

Kamyon şoförü olayın şokunu üzerinden atar atmaz gaza yüklendi. Bir süre az önce yere yığılan adamın açtığı kapı açık kaldığı halde yol aldı. Sonra aracı durdurmadan açık kapıya doğru uzanarak, kapıyı kapattı. Bir taraftan da, diğer taraftaki, sağlam kalan dikiz aynasını kullanarak geride bıraktığı yola bakıyordu. Az önce yere yığılan adamı öldürenlerden birinin vurulan adamın yanına gelerek ona doğru eğildiğini gördü. Adamlardan yeterince uzaklaştığını düşünerek, olup biteni görebilmek için, yaklaştığı virajı dönmeden önce iyice yavaşladı. Neyin peşinde olduklarını gerçekten merak ediyordu.

Birkaç dakika önce kamyonuna binmeye çalışırken vurulan adam, yerde cansız yatıyordu. Ona doğru eğilen silahlı adam,

kurbanın üzerindeki kıyafetleri sıyırdı. Sol göğsüne baktı ve iğrenç bir şey görmüş gibi nefretle adamın bedeninde gördüğü şeye tükürdü. Büyük bir hınçla yerde yatan cansız bedeni tekmelemeye başladı. Belli ki adamı canlı ele geçiremediği için öfkeliydi. Neden sonra, elindeki dürbünlü silahı kamyonu doğru yönelterek nişan aldı. Durumu fark eden kamyon şoförü tekrar gaza yüklendi. Az ilerisindeki küçük tepenin olduğu virajı dönene kadar gözleri dikiz aynasında, elinde dürbünlü silah tutan adama baktı. Türk olmadığı pek muhtemel değişik bir tipi vardı silahlı adamın. Sarı uzun saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Top sakallıydı. Kamyonu ateş etmemişti. Kamyoncu, “Öyleyse neden nişan aldı?” diye düşünürken, adamın kamyonun plakasını almış olabileceği ihtimali geldi aklına. İçinden “Cinayete şahit olduğum için peşime mi düşecekler?” diye geçirdiği bir sırada, bakışları öldürülen adamın bıraktığı, hemen yanı başındaki koltukta duran siyah sırt çantasına takıldı...

3

*E*lini uzatarak az ilerisindeki çantayı aldı. Çalışma masasının üzerine yerleştirdi. Kaliteli bir deriden yapılmış Bond tipi çantayı açmak için şifreyi girdi. Çantadan çıkardığı belgeyi masanın üzerine koydu. Sağ elini belgenin baş tarafındaki mührün kıvrımları üzerinde gezdirdi. Mühür, tuğra ve çatal uçlu kılıçtan oluşan bir kabartmaydı fakat bu mührü daha önce hiçbir Osmanlı sultanının kullanmadığı bilgisine ulaşmıştı. En azından bilinen tarih bu yöneydi.

Belgede yazılanların Türkçe tercümesini son bir hafta içinde en az otuz kez okumuştı. Her defasında da okuduğu günlük benzeri bu belgede bahsi geçen şeyin ne olabileceğini anlamaya çalışıyor fakat herhangi bir sonuca varamıyordu. Belli ki yazı Kanuni Sultan Süleyman tarafından yazılmıştı ama niçin?

Dikkatli bakışlarını Arapça yazılmış orijinal metnin üzerinde bir süre gezdirdi. Ardından çantasından bir evrak daha çıkardı. Bu evrak az önce incelediği belgenin özenle yapılmış Türkçe tercümesinden başka bir şey değildi. Bir kez daha dikkatle okumaya başladı.

“Ben Osmanlı Saltanatı’nın onuncu hükümdarı, cihan sultanı Süleyman Han. Babam Sultan Selim Han’ın ölümünün ardından payitahta çağırıldım. Biat töreninden sonra, has odaya gelen ve-

ziriazamım Piri Mehmet Paşa’yla, Devlet-i Aliyye’nin son durumu hakkında yaptığımız genel bir istişarenin ardından, Piri Paşa bana -daha evvel benzerine hiçbir yerde rastlamadığım- bir anahtar teslim ederek babamın emaneti olduğunu belirtti. “Neyi açar bu anahtar paşa?” diye sual ettiğimde mahcup bir edayla başını öne eğerek bu sualin cevabının kendisinde olmadığını söyledi. Aynı günün akşamında validem de beni has odada ziyaret ederek, bana bir emaneti iletmek istediğini söyledi. Onun bana verdiği emanet ise üzerinde Devlet-i Aliyye’nin tuğrasının hemen altında duran çatal uçlu kılıçtan oluşan bir sembolün yer aldığı altın varaklı el yapımı küçük bir sandıktı. Elde taşınabilecek ölçülerdeydi. Babam Sultan Selim Han ancak vefatı durumunda tahta oturacak olan oğlu, yani benim için saklanması için vermişti bu sandığı valideme. Lakin sandığın üzerinde bu anahtarın kullanılabileceği herhangi bir delik yoktu. Sandığın anahtarla bir bağlantısı var ise bile bunu gösteren herhangi bir emare de yoktu. Aslında sandığın üzerinde böyle bir deliğin varolduğunu, fakat görünür hâle gelebilmesi için, üzerindeki, satranç tahtasını andıran hareketli ahşap kare parçacıkların bir sıra ile yer değiştirilmesi gerektiğini öğrendiğimde, içimde daha önce yaşamadığım büyük bir heyecan hâsıl oldu. Artık bana emanet edilen bu küçük sandığın üzerindeki tuğra ve çatal uçlu kılıç sembolünün ne anlama geldiğini biliyordum! Ben de mirasımı tıpkı babam gibi bir dizi sır ve şifre ile gizlemek istedim. Ve zihnimdeki bu planın inşası için devrin en büyük mimarını memur eyledim. O da bu vasiyetimi yerine getirerek, şehrin değişik yerlerine inşa ettiği eserlerde bu sırları gizledi. Vakti gelince ortaya çıkıncaya dek, bu sırların yerini gösteren ipuçları, Derban’a emanet edildi. Tüm bu ipuçları bir araya geldiğinde, ancak aklın gücüne inananların açabileceği bir kilit için bir anahtar gerekir. Onu da kendi ellerimle bizzat ben işledim...”

Yazılanlar burada sona eriyordu. Belli ki devamı olan günlük benzeri bir yazının sadece bir parçasıydı. Lacivert şık bir takım elbise giyinmiş olan uzun boylu adam okuduklarını zihninde muhakeme ederken derin düşüncelere dalmıştı. Beyninin derinliklerindeki dehşetlerde cevabını arayan sorular gezinirken, hemen yanı başındaki telefon çalmaya başladı.

Telefonu ancak üçüncü çalışmada dalgın ruh haliyle açtı. Karşısındaki muhatabı saygılı bir ifadeyle, beklediği misafirinin geldiğini haber veriyordu.

“Erman Bey geldiler efendim”

“Gelsin”

Sağ eliyle kravatını düzelterek, oturduğu deri koltuğa yaslandı. Yılların verdiği tecrübe, büyük bir yükün sorumluluğuyla birleşince, şakaklarına herkese oranla biraz daha erkence karlar yağmasına neden olmuştu. Yine de birçok meslektaşına oranla hâlâ genç sayılırdı.

Oturduğu masa ve deri koltukların dışında odanın birçok yerinde seçkin aksesuarlar, duvarlarda ise altın varaklı çerçeveleri olan değerli tablolar vardı.

Henüz kırklı yaşlarda olan Erman içeri girerek kendisine doğru yaklaştığında, o da tokalaşmak için ayağa kalktı.

“Hoş geldin Erman Bey, nedir vaziyet?”

Erman masaya yaklaşırken saygısını göstermek için ceketinin önünü iliklemeyi ihmal etmedi.

“Efendim ilginizi çekeceğine inandığım bir gelişme oldu. Bu yüzden gecenin geç bir vakti olmasına rağmen sizinle görüşmek istedim. Araştırmamızı istediğiniz konuyla ilgili Osmanlı arşivinde yaptığımız incelemelerde mühim bir belgeye ulaştık.”

Erman elindeki resmi uzattı.

Erman'dan aldığı resme bakarken, göz bebekleri şaşkınlıktan kocaman oldu.

“Ama bu... Bu Kanuni'ye ait olduğunu düşündüğümüz günlük benzeri belgedeki sembolün aynısı değil mi?”

“Evet efendim. Bire bir aynısı!”

“Neymiş peki bu sembolün anlamı?”

Erman çok önemli bir şeyi anlatacımış gibi söyleyeceklerini zihninde toparlamaya çalıştı. Hafif bir öksürükle boğazını temizleyerek söze başladı.

“Bunun bir tür dövme figürü olduğunu düşünüyoruz efendim.”

“Dövme mi? Osmanlıda mı?”

“Evet, dövme efendim.”

“O dönemde Osmanlıda dövme uygulamaları var mıymış?”

“Aslına bakacak olursanız sayın başbakanım yaptığımız araştırmaya göre, dövme uygulamalarını Türklerde ilk kullananlar denizciler ve yeniçeriler.”

“Yeniçeriler mi? Ama neden?”

“Yeniçeriler, bugünkü askeri taburlar gibi, o zaman da görevlerinin niteliğine göre çeşitli gruplardan oluşuyordu. ‘Orta’ ismi verilen bu grupların mensupları, vücutlarının görünen bir yerine mensup oldukları ortanın sembolünden oluşan bir figürü dövme olarak yaptırıyordu. Vücudun bu bölümü bazen el, bazen kol, bazen pazu, bazen de baldır ya da göğüs olabiliyordu.”

“Peşinde olduğumuz sembol de onlardan birisi mi diyorsunuz?”

“Aslında o dönemdeki, yani 17. yüzyıl ile 19. yüzyıl zaman dilimleri arasındaki tüm sembollerini araştırdık. ‘bayrak, hilal, tuğ, çatal uçlu kılıç, ok, yay, gemi çapası, balta, cami, çeşitli hayvan figürleri,

hurma ağacı, makas, ibrik' gibi birçok figür ile karşılaşmamıza rağmen aradığımız semboldeki gibi tuğra ve çatal uçlu kılıcın birlikte kullanımına herhangi bir yeniçeri ortasında rastlayamadık.”

“Demek ki yeniçerilere ait değil!”

“Ya da bilindik bir yeniçeri grubuna ait değil efendim!”

“Ne demek bu? Yeniçeriler arasında, gizli tutulan farklı bir grup olabileceğini mi düşünüyorsunuz?”

“Efendim size az önce verdiğim, Osmanlı arşivinde rastladığımız 15. yüzyıla ait bir belge. Yani dövme uygulamasının yeniçeriler tarafından kullanılmasına başlanılmasından yaklaşık iki yüzyıl öncesine ait. Eğer şüphelerimizde haklıysak, bu sembol yeniçeriler içindeki gizli bir grup tarafından yüzyıllardır kullanılıyor olabilir.”

“Bu kaniya nereden vardınız Erman Bey? Ayrıca neden gizli tutulmuş olabilir ki?”

“Cevabını bekleyen asıl soru da bu zaten. Neden bu kadar gizlilik gerektiriyor? Üstelik ulaştığımız tüm belgelerde adı geçen ve sürekli karşımıza çıkan ortak bir ifade de var!”

“Ne ifadesi?”

“Derban! Hatırlarsanız Kanuni'ye ait olduğunu düşündüğümüz belgede de adı geçiyordu.”

Başbakanın gözleri birden merakla parlayıverdi.

“Evet. Ne anlama geldiğini öğrenebildiniz mi?”

“Bu sorunun cevabını ararken içeriğinde sembolü barındıran başka bir belgeye daha ulaştık efendim. Zaten sembolün dövme olduğunu düşünmemize neden olan da bu belge oldu.”

Erman elindeki bir diğer belgeyi gülümseyerek başbakana uzattı. Bu defa verdiği belgede bir minyatür vardı. Belgenin sağ üst köşesinde yine aynı sembol vardı. Minyatürde tasvir edilen bir tür seremoniydi. Bir adam belden üzeri çıplak olan çocuk yaşıta bir

gencin göğsüne -tam kalbinin üzerine- dövme yapıyordu. Etrafındaki küçük topluluk ise sanki dinsel bir ayini seyrediyormuş gibi olanları saygıyla izliyordu. Topluluğun arkasında saygıyla durduğu kişi, padişahlarınkine benzer gösterişli bir kaftan giymişti. Yüzü ise çok tanıdık bir yüze benziyordu. Başbakan hayret içindeydi. Telaşlı bir ses tonuyla, kaftan giyinmiş olanı göstererek sordu?

“Erman Bey, ben mi yanlış tahmin ediyorum yoksa? Bu min-yatürdeki kişi...”

Başbakanın neyi söyleyeceğini anlamış gibi, henüz bitmemiş cümleyi tamamlayan Erman, saygıyla gülümsedi

“Evet efendim. Bir sultan... Üstelik Fatih Sultan Mehmet Han!”

4

*H*akan, önünde oturduğu masanın başında derin düşünceler içindeydi. Kıvrık uzun saçlarının arasında sapları kaybolmuş gözlüğünün ardındaki dikkatli bakışlarını önündeki atmış dört adet siyah-beyaz kareden oluşan bir alana hapsetmişti. Gözleri bir figürden diğerine kayarken, yaklaşık yirmi beş dakika önce başlattığı hayali bir savaşın galibi olabilmek için bütün gücüyle mücadele ediyordu.

Masanın hemen karşısında oturan sarışın genç rakibi de tıpkı Hakan gibi bütün dikkatini, Hakan'ın baktığı noktaya vermişti. Ara sıra da Hakan'ın yüzüne bakarak zihninde bir şeyleri hesaplıyordu.

Bu iki genç satranççının yanı başında duran satranç saati, Hakan'ın hamle süresinin dolmak üzere olduğunu gösteriyordu. Hakan sağ elini kaldırarak siyah bir karenin üzerindeki, beyaz renkteki kale figürünü hareket ettirdi. Kale düz bir hareketle, birkaç kare ilerisindeki siyah piyonu aldığı anda, Hakan rakibinin duyabileceği kararlı bir ses tonuyla, tek bir kelime etti.

“Check (Şah)”

Ardından yanı başındaki satranç saatinin düşmesine bastı. Böylece satranç saatinin, rakibinin tarafındaki kadrının saniyesi harekete geçti.

Hakan'ın eline yakın çekim yapan kameranın bağlı olduğu dev ekrana, Hakan'ın yaptığı hamlenin görüntüsünün yansmasıyla birlikte salonda büyük bir homurtu oluştu. Çünkü Hakan sürpriz bir hamle ile Şah çekerken, kalesini feda etmişti. Oyunun sonlarına yaklaşıldığı böyle durumlarda bir piyonun dahi altın değeri taşıdığı düşünülecek olursa, kale gibi önemli bir figürün feda edilmesi, salondaki izleyicilerin haklı olarak böylesi bir tepki vermesine neden olmuştu.

Projeksiyon perdesinin üzerinde beş metreye bir metre ebatlarında yaptırılmış olan bir bez afişte Fransa Ulusal Satranç Şampiyonası yazılıydı. Turnuvanın yapıldığı beş yıldızlı otelin geniş salonundakiler gibi Hakan'ın rakibi de şampiyonanın final maçında gerçekleşen bu feda karşısında şaşkıındı. Bu hamlenin ardında yatan asıl nedeni bulmaya çalışıyordu. Salonda yayılmaya başlayan homurtulardan dolayı çok geçmeden bir anons duyuldu.

“Silence, s'il vous plait!” (Sessizlik lütfen!)

Bu sırada Hakan hiç oralı olmamış gibiydi. Yüzünde soğukkanlı bir ifade, elindeki dolmakalemle rotasyon kâğıdına az önce yaptığı hamleyi yazmakla meşguldü.

Kd x g7 +

Hakan'ın sarışın rakibi, bu fedanın beraberinde getireceği diğer hamlelerin oluşturduğu varyasyonları zihninde hesaplamaya çoktan başlamıştı bile.

Hakan ise rahat bir tavırla kendinden emin bakışlarını önündeki satranç tahtasından kaldırarak, bir süre seyircilerin arasında gezdirdi. İşte tam bu sırada hiç beklemediği bir şeyle karşılaşmış gibi gözlerini kıstı. Yıllar öncesinden, çocukluk çağlarından çıkagel-

miş bir hayaleti görmüş gibi şaşırıldı. Az önceki rahat tavırları yerini tam bir tedirginlik haline bıraktı. Bakışlarının hedefindeki beyaz sakallı orta yaşlı adam garip bir şekilde Hakan'a gülümsüyordu. Hakan bir an içinde bulunduğuş satranç müsabakasını unutmuş gibi derinlere daldı.

“Kalender”

Mırıldandığı bu ismin ardından, sağ elini gayri ihtiyari olarak sol göğsünün üstüne götürdü. Elinin altında unutmaya çalıştığı bir yara varmış gibi yüzünde acı bir ifade oluştu. Hakan'ı kendisine getiren rakibinin hamlesi oldu. Rakibi Hakan'ın tuhaf davranışlarını anlamaya çalışır gibi onu süzüyordu. Esasen zorunlu bir hamle yapan rakibi, şahının önündeki kaleyi atıyla aldı. Böylece şahına karşı gerçekleşen saldırıyı bertaraf etmiş oluyordu. Yaptığı hamleyi rotasyon kâğıdına yazarken, tıpkı salondakiler gibi o da Hakan'ın bu kaleyi fedasının ardındaki nedeni zihninde tekrar muhakeme ediyordu.

Ae x g7

Bu hamlenin ardından, Hakan rakibini içine çektiği tuzağın sıradaki hamlesini yaptığıında rakibi ancak on hamle daha dayana-bildi. Sonrasında ise Hakan'ın galibiyetini kabullenerek nihai sonu beklemeden şahını alarak satranç tahtasının ortasına, devrik bir şekilde koydu. Bu hareketiyle mağlubiyeti kabul etmiş oluyordu. Hakan'ın elini sıkmak için ayağa kalktı. Böylesi önemli bir turnu-vada şampiyonluk şansını elinden alan bu genç adamın gözlerine yarı hayranlık ve yarı nefret dolu bir bakış fırlattı. Tokalaşmanın beraberinde, salonda Hakan'ın zaferinin büyüklüğünü gösterir şiddette bir alkış koptu. Alkışlayanların arasında az önce Hakan'a gülümseyen orta yaşlı sakallı adam da vardı. Salondaki gazetecilerin

bir kısmı bir anda Hakan'ın etrafını sarıverdi. Bir taraftan görüntü alırken diğer taraftan da az önceki müsabakayla ilgili Hakan'ın yorumlarını almak istiyorlardı. Hakan'ın bakışları ise salonun uzak bir köşesinden olup biteni büyük bir sükûnetle izleyen orta yaşlı adamın üzerindeydi. Bakışlarının hedefindeki adam bir an Hakan'ın bulunduğu yere doğru hareketlenince, Hakan gazetecilere yorgun olduğunu belirtti ve müsaade isteyerek çıkışa doğru hareketlendi. Güvenlik görevlilerinin de araya girmesiyle, aynı otelin altıncı katındaki odasına gitmek üzere salonu terk etti...

5

Gece karanlık bir örtü gibi Nevşehir'in üzerine çökmeye başlamıştı. Ağaçların arasında uzayan kıvrımlı yolda, tenteli bir kamyon süratle ilerliyordu. İleride ışıkları görülen benzinciye doğru yol alan kamyonun Türker isimli şoförü, ara sıra diğer taraftaki, kırılmamış olan aynadan geride bıraktığı yolu kontrol ediyor, peşinde kimselerin olmadığını görünce biraz olsun rahatlıyordu.

Birkaç dakika önce, hemen yanı başında duran çantayı açmak konusunda merakına yenik düşeceği bir sırada, az önce şahit olduğu cinayeti işleyenlerin kendisini de takibe girdiği ihtimali gelmişti aklına. Bu yüzden çantayı kontrol etme işini bir süre ertelemeye karar vermişti. Cinayete şahit olduktan sonra yaklaşık yarım saat ayağını gaz pedalından çekmeden öylece yol almıştı.

Kafasının içindeki dehlizlerde cevabını arayan türlü sorular geziniyordu.

“Bu adamlar kim?”

“Kamyonuma binmeye çalışan adamı niye öldürdüler?”

“Öldürülen adam çantayı niye canı pahasına korudu?”

“Çantada bu kadar önemli ne olabilir?”

“Adam’ın son nefesinde ‘yarın ikindi ezanından sonra Küçük Ayasofya’daki Medrese Kalender!’ Derken kastettiği bir randevu muydu?”

“Polise haber versem başım belaya girer mi?”

Bu soruların cevabını arayan kamyon şoförü, ailesi burnunda tüten, Türker isminde kara yağız, bııklı bir adamdı. Yaşadığı muhitte delikanlılığıyla nam salmış dürüst biriydi. İstanbul’un eski bir semti olan Samatya’da, bir ayağı çukurda annesi, karısı ve dünya tatlısı kızıyla beraber iki katlı ahşap bir evde yaşırdı. Banliyö trenlerinin yanından geçerken zangır zangır titrettiği bu fakirhane henüz çocukken kaybettiği babasından yadigardı. Kimseye muhtaç olmamak için de tek bildiği iş olan kamyon şoförlüğü yaparak geçimini sağlardı.

Eski bir boksördü. Ne var ki spor yaşantısı, askerlik görevi esnasında sağ bileğine saplanan bir kurşunla son bulmuştu. O da yaşlı anacığının ısrarlarına boyun eğerek, semtin en güzel kızlarından biri olan Nurşah ile evlenerek bir yuva kurmaya razı olmuştu. İlk zamanlar görücü usulü yaptığı bu evlilik nedeniyle mutsuz olacağını düşünmüştü fakat Nurşah iyi huylu bir kızcağızdı. Halden anlardı. Kadirşinastı. Hali vakti yerinde bir ailenin tek kızı olmasına rağmen, eşine olan derin muhabbeti nedeniyle, Türker’in kendisine sunabildiği mütevazı hayatı hiçbir zaman kocasının yüzüne vurmamıştı. Bu ve benzeri huyları nedeniyle her geçen gün karısına daha da âşık olan Türker, bu evliliği gerçekleştirdiği için artık çok mesuttu. Hele bir de Nurşah’tan Melike isminde dünya tatlısı bir kızı olduğunda, ailesi hayatının tüm meşgalesi haline gelmişti.

Ekmek teknesi olan kamyonla, İstanbul-Nevşehir ambarının namına direksiyon salladığı üç yıl boyunca başından türlü olay geçmişti ama bu gece ilk defa bir cinayete tanık olmuştu. Nevşehir’e her

gelişinde, annesinin isteğini yerine getirmek için mutlaka yolunun üzerindeki Hacı Bektaş Veli'nin türbesine uğrar dua ederdi.

İçinden, “Belki de şu anda başıma gelenler bu defa anacağımın dileğini yerine getiremediğim içindir” diye geçirdi. . Derin bir “Of” çekti. Ruhuna karanlık bir şeylerin yerleştiğini fark etti. Böyle durumlarda hep yaptığı üzere, sağ elini kamyonun güneşliğine götürerek indirdi. Şimdi karısı ve kızıyla çektiirdiği bir resme bakarken, içindeki tüm gam ve kasavet yerini kısa süreli de olsa tatlı bir huzur duygusuna bırakıvermişti. Baktığı bir diğer resimde ise anacığı şefkatle gülümsüyordu. Bir anda kalbinin derinliklerinde onları daha görememe ihtimalinin getirdiği korkunun acısını hissetti.

Elini gayri ihtiyari, yanı başındaki torpidoda duran cep telefonuna götürdü. Ekranın sağ üst köşesinde boş pil sembolü yanıp sönüyordu. Her defasında cep telefonunu şarj etmeyi unuturdu ancak ilk defa dalgınlığına bu denli hayıflandı. Büyük bir hiddetle bağırdı.

“Allah kahretsin!”

En son, kalan şarjıyla birkaç saat önce ailesini arayıp hal hatırlarını sormuştu. Onları arayıp en azından dikkatli olmalarını tembih edebilirdi. Bir umutla cep telefonundan ev numarasını çevirdi. Ne yazık ki beklediği mucize gerçekleşmedi. Arama esnasında pil tamamen bitince telefonun ekranı tamamen karardı.

Kıvrımlı dağ yolunun ilerisindeki benzincinin ışıklarını gördüğünde bu defa derin bir “Oh” çekti. Bu benzincinin bünyesinde ufak bir lokanta da vardı. Hemen yanı başında duran esrarengiz sırt çantası içinde nasıl bir sır barındırıyorsa, keşfedilmek için bu benzinciye kadar sabretmek zorundaydı. Hem belki bu benzinciden evini de arayabilirdi.

Türker'in kullandığı kamyon benzin pompalarının yanına yaklaşıp el frenin oluşturduğu bir tıslamanın eşliğinde durdu. Benzin pompasının başındaki sempatik gencin samimi tavırlarından, Türker'i daha önceden de tanıdığı anlaşıyordu. Fakat bu defa genç benzinci, Türker'in yüz ifadesini görünce çok şaşırıldı.

“Vay, hoş geldin Türker ağabey! Hayırdır kaza filan mı yaptın? Yüzün kireç gibi olmuş?”

Türker gence cevap bile vermeden hemen yanı başında duran sırt çantasını da alarak, kamyonundan ağır hareketlerle indi. Genç ilk kez karşılaştığı bu durumdan dolayı şaşkın şaşkın Türker'e bakıyordu. Türker her gelişinde çocuğun halini hatırını uzun uzadıya sormayı ihmal etmezdi. Ancak çocuk başka bir şey söylemeye yeltenmedi. Ardından bakarken “Canı bir şeye fena sıkılmış herhalde” diye mırıldandı.

Türker lokantaya doğru hızlı adımlarla ilerliyordu. Burası, tıpkı kendisi gibi uzun yola giden kamyoncuların uğrak yerlerinden birisiydi. Az çeşitteki yemekleri lezzetli ve ucuzdu. Aslında şoförlerin ayağını alıştırır da bu olmuştu. Zaten kamyoncular işleri gereği hep bu yollarda oldukları için nerede güzel yemek çıktığını çok iyi bilirlerdi. Türker de birçok defalar, bu lokantanın meşhur kuru fasulyesinden yemek için mola vermişti. Oysa bu defa çok farklı bir amaçla gelmişti buraya. Sağ omzuna taktığı sırt çantasında ne olduğunu bir an önce görmek istiyordu. Huzursuzluğu hareketlerine de yansıyor. Ara sıra geldiği yöne doğru bakmak için arkasına dönüyor, kimsenin olmadığı kanaatine vardığında adımlarını sıklaştırıyordu. Nihayet lokantanın kapısına geldiğinde derin bir nefes aldı ve içeri girdi.

İçerde toplam üç masa vardı ve bunlardan sadece bir tanesi boştu. Türker girişe uzak masadaki iki adamı tanımiyordu. Kendisine yakın olan masada ise, karşılıklı olarak oturmuş ve önlerindeki kuru

fasulyelere ellerindeki ekmekleri banarak iştahla yiyen üç adam daha vardı. Onları görür görmez tanıdı. Bu adamlar da kendisi gibi kamyoncuymdu. Sıkıntısını paylaşıp akıl danışabileceği birilerini görmüş olmak, kısa bir süre de olsa yüzüne bir gülümsemenin yerleşmesine neden oldu. İçlerinden bıyıklı, şişman olanı Türker'i fark edince neşeyle gülererek laf attı.

“Vay Türker'im iyi insan lafının üzerine gelir demişler. Nerede kaldın yahu? Gel hele bir sandalye çek.”

Sonra da yemek tezgâhının ardında duran şişman adama seslendi.

“Kemal, sen de Türker ağabeyinin kurusunu getir bakayım. Yanına da bol soğan koy.”

Türker sağ elini göğsüne götürerek samimi bir ses tonuyla “Eyvallah” dedi ve zoraki bir şekilde gülümsedi. Masadaki boş yere oturmak, biraz sohbet ederek yaşadığı gerilimi üzerinden atmak için o da can atıyordu ama öncesinde yapması gereken daha önemli bir iş vardı. Sırtındaki çantada taşıdığı ve az önce gözlerinin önünde cinayete kurban giden adamın, canı pahasına koruduğu şeyin ne olduğunu bir an önce öğrenmeliydi. Lokantanın sonuna doğru, sağ tarafta kapısı gözükken lavaboyu işaret ederek “Şu ellerimi bir yıkayıp hemen geliyorum ağabeycim.” diyerek lavaboya doğru ilerledi.

Lavabonun kapısından içeri girdi. Işığı yaktı. Hemen karşı tarafta, birkaç metre ileride bir diğer ahşap kapı daha vardı ve herhalde benzinliğin arka tarafına açılıyordu Bu kapının ön tarafına kezzap çamaşır suyu gibi temizlik malzemeleri yığılmıştı. Üzerinde ise bir asma kilit vardı. Türker sağ taraftaki musluğa doğru hızlı bir şekilde ilerledi. Elini yüzünü yıkadı. İçerdeki adamların neşeli kahkahaları bulunduğu yere kadar geliyordu. Belli ki eğlenceli koyu bir sohbeta dalmışlardı. Yüzüne bir avuç dolusu daha su çırpıttıktan

sonra aynaya yaklaşarak baktı. Benzin istasyonunda çalışan genç soylediklerinde haklıydı. Gerçekten de yüzü kireç gibiydi.

Derin bir nefes alarak, sırtındaki çantayı yere indirdi. Merakına rağmen, çantanın fermuarını içinden sanki bir ceset çıkacakmış gibi yavaşça açtı. Kalbi yerinde duramayan bir serçe gibi gėğős kafe-sinin içinde heyecandan kıpır kıpır ediyordu. En son buna benzer bir hissi daha küçük bir çocukken yaşamıştı. Rahmetli babasının aldığı boks eldivenlerinin bulunduğu kutuyu açarken, o zaman da tıpkı şimdi olduğu gibi, kendisini nasıl bir sürprizin beklediğini hayal edemiyordu...

6

*K*üçük çocuk meraklı bakışlarını Kalender’in gözlerine dikmişti. Kalender’le arasında çok büyük bir sevgi bağı olduğu belliydi. Fakat yine de az sonra başına gelecek olanlardan korktuğu için sımsıkı sarılmıştı adamın bedenine. Çünkü birazdan olacaklara sadece Kalender’in engel olabileceğine inanıyordu. Yine de hemen yanı başındaki masanın üzerine serilmiş olan malzemelerden gözlerini bir türlü ayıramıyordu. Yaşlı, aksakallı biri masanın başında büyük bir itinayla birtakım boya ve malzemeleri hazırlıyordu. Çocuk için en korkutucu olan şey ise adamın elinde tuttuğu ve devasa bir şırıngayı andıran aletti. Tetik benzeri bir şeye bastığında, bu tuhaf aletin ucundan sivri, iğne benzeri bir şey çıkıyordu. Elindeki bu aletin gövdesindeki ufacık bir hazneye önündeki boyalardan bir miktar yerleştiren aksakallı adam, bu işi itinayla bitirdikten sonra, Kalender’e dönerek “Ben hazırım” der gibi baktı.

Çocuğun etrafında o güne kadar hiç görmediği ve bellerinde kılıçlar olan birkaç adam vardı. Bu adamlar parlak kırmızı kumaştan değişik kıyafetler giymişlerdi. Kalender, “Bismillah” diyerek çocuğun gömleğini çıkarmaya başladığında, etraftaki bu kılıçlı adamlar hep bir ağızdan haykırmaya başladılar.

“Allah Allah İllallah.”
“Baş üryan, göğüs kalkan.”
“Dide al kan, sine püryan!”
“Bu meydanda nice başlar kesilir hiç olmaz soran.”
“Kahrımız, kılıcımız düşmana ziyan.”
“Kulluğumuz, padişaha ayan!”
“Sayılmayız parmakla.”
“Tükenmeyiz kırmakla.”
“Üçler, Beşler, Yediler.”
“Kırklar Nur-ı Nebi.”
“Kerem-i Âli!”
“Hacı Bektaşî Veli”
“Dem ü devranına hû diyelim Derban erleri.”
“Hûûûûû!”

Bu haykırışların hemen ardından, bulundukları yerin başka tarafındaki bir adam yüksek sesle Kur'an okumaya başladı. Çocuğun titrek gözlerinde biriken korku her an bir gözyaşı seline dönüşmeyi bekliyordu. Çocuğun olanlar hakkında hiçbir fikri yoktu. Az sonra göğsünün üzerine degecek iğnenin verdiği acıyla ağlamaya başlamadan önce, bedenini sıkıca kavramış olan adama bakarak yalvarırcasına haykırdı.

“Kurtar beni Kalender, Ne olur!”

Hakan bir anda ter içinde uyandı. Yatağında doğruldu. Sınılmaya çalıştığı kâbusun etkisini dindirmek için bir süre sık aralıklarla kısa

nefesler aldı. Gördüğü bu rüyadan uyanmasına neden olan şey, hemen yanı başında ısrarla çalmaya devam eden telefonun ziliydi.

Rakibiyle yaptığı zorlu satranç müsabakasında aldığı galibiyetin ardından, turnuvanın yapıldığı oteldeki odasına gelmiş ve hemen yatağa atmıştı kendini. Telefon çalmaya devam ediyordu. Oysa Hakan cevaplamak konusunda pek de istekli davranmıyordu. Neden sonra, elini uzattı. Yatağının başucundaki telefonun ahizesini kaldırdı. Asabi bir ses tonuyla cevapladı:

“Evet?”

“Resepsiyondan arıyorum efendim. Bu saatte rahatsız ettiğim için gerçekten özür dilerim. Ancak sizinle görüşmek konusunda ısrar eden birisi var...”

“Kimmiş?”

“İsmi vermemekte ısrar ediyor efendim. Lakin sizin kendisini tanıdığınızı söylüyor. Hayat memat meselesi olduğunda diyor!”

“Nasıl biri peki?”

Ön büro görevlisi, bir elinde telefonun ahizesi olduğu halde, az önce tuvalete gitmek için yanından ayrılan adamın arkasından bakarak tarif etmeye başladı.

“Uzun boylu, iri yapılı, beyaz sakalları olan, üstelik eğer tanırıyorsanız affınıza sığınarak söylemek zorundayım, kesinlikle laftan anlamayan birisi.”

Hakan “Kalender” dedi.

Ön büro görevlisi “Ne dediğinizi anlayamadım efendim?” diye sordu.

Hakan derin bir şekilde içini çekerek kısa bir süre sessiz kaldı. Kafasında yapması gerekeni muhakeme ediyor gibiydi. Ön büro görevlisi ise, telefondaki bu sessizliğin ardındaki mesajı anlayabi-

lecek kadar tecrübe sahibiydi. Büyük bir hatanın içine düşmüş ve yapmaması gereken bir şeyi yapmıştı. Önemli bir otel misafirini geç bir saatte aramak suretiyle rahatsız etmişti ve her an işinden olabilirdi.

Telefonu kapatmaya hazırlanarak “Affedersiniz benim hatam” dediği sırada Hakan onun sözünü kesti ve söylediği son birkaç cümleyle telefonu kapamak konusunda ondan önce davrandı.

“Sizi rahatsız edilmek istemediğim konusunda uyarmıştım! Üstelik böyle birisini de hiç tanımıyorum. Beni bir daha dinlenme saatinde rahatsız etme cüretini göstermemenizi tavsiye ederim!”

Ön büro görevlisi yüzüne kapanan telefonun şokunu üzerinden atamadan, burnunun dibinde kendisine doğrultulmuş olan silah namlusunu görerek irkildi...

Hakan telefonu kapattıktan sonra, ayağa kalktı. Odanın ışıklarını yakmamıştı. Loş ışıkta az ilerideki boy aynasına doğru yürüdü. Düşünceli olduğu için yavaş hareket ediyordu. Gömleğinin düğmelerini açtı. Bir süre kalbinin tam üstüne yapılmış olan dövmeyle baktı. Sağ elini üzerine götürerek dövmedeki tuğra ve çatal uçlu kılıcın kıvrımları üzerinde işaret parmağını gezdirdi. Bu sırada arka tarafından gelen cılız mekanik bir ses duydu. Şimdi aynadaki görüntüsünün yanında kapıdan içeri süzülen ve kendisine doğru yaklaşan bir karartı giderek büyüyordu. Korkuyla yüzünü o tarafa döndü. Karşısında duran yüzü tanıyor olması, yaşadığı korku hissinin öfkeye dönüşmesine neden oldu.

“Hiç vazgeçmiyorsun değil mi? Odaya nasıl girdin diye soramayacağım bile.”

“Evlat, çocukluğundan beri cevabını bildiğin hiçbir şeyi sormadın zaten. Görüyorum ki bugün satranç turnuvasında elde ettiğin zaferle, hayranı olduğum zekânı da bütün Fransa’ya kanıtlamış oldun.”

“Buraya nasıl girdiğini tahmin etmem için satranç şampiyonu olmama gerek yok. Beni araması konusunda ısrar ettiğin ön büro görevlisi numarayı çevirirken, tuşladığı rakamlara bakman, sanırım oda numaramı öğrenmene yetmiştir. Tuvalet veya benzeri basit bir bahaneyle gözden kaybolup odaya da çıktın. Odaya girmen için de yıllar önce bana da bir tane verdiği ve yanından hiç eksik etmediğin maymuncuk yetmiştir sanırım.”

Sol elini uzatarak hemen yanı başındaki küçük çantanın ön kısmından çıkardığı ufaklık maymuncuğu göstererek salladı.

Kalender de gülümseyerek ceketinin cebinden çıkardığı bir diğer maymuncuğu gösterdi. Hakan’ın elindekinin bire bir aynısıydı...

“Haklısın evlat, görüyorum ki sendekini hâlâ saklıyorsun.”

Hakan, boynundaki tuğra ve çatal uçlu kılıç kabartması bulunan madalyonu sağ eliyle tutarak gösterdi.

“Hiç bir işime yaramasa da bana emanet edilen her şeyi saklarım ve sahip çıkarım!”

Yıllar önce daha bir çocukken babasının Kalender’in yanında boynuna taktığı bir hatıraydı bu.

Kalender tekrar gülümsedi.

“Sanırım sana ve ailine emanet edilen çok önemli bir şeyi daha saklama ve sahip çıkma vaktin geldi evlat!”

Hakan’ın kaşları bir anda çatıldı. Belli ki Kalender’in son söylediği şeydi buna neden olan. İstem dışı olarak sesini yükseltti.

“Neden anlamak istemiyorsunuz? Ben bu davaya inanmıyorum. Sizlerden biri değilim ve asla da olmayacağım!”

“Bak, evlat bu davaya inansen da inanmasan da bu olayın bir parçasısın ve şu anda büyük bir tehlikedesin. Ayrıca bu davayı inkâr etsen de, aileni, babanı, nasıl inkâr edeceksin?”

“Saçmalık. Babammış! Sekiz yaşında hâlâ kâbuslarımı süsleyen o garip ayinden sonra yüzünü bile bir daha göremediğim babam. Çocukluğumdan beri anlamsız bir efsanenin peşinde, sözüm ona vakti gelinceye kadar beni korumak için bütün hayatımı ve sevdiklerimi benden çaldınız. Buna babam da dâhil. Benim Fransa’da ne işim var ha? Sırf sizin paranoyalarınız ve bana tüm detaylarını tek tek ezberlettiğiniz garip bir masal yüzünden burada değil miyim?”

“Vakti geldi evlat! O anlamsız dediğin efsane gerçekleşmek üzere. Düşman Kanunu’nin mirasının varlığından haberdar oldu ve Derban üyelerinin her birinin peşine düştü. Baban sırrı koruyabilmek için emanetleri tek tek toplamaya çalışıyor ancak onun da hayatı büyük tehlikede olabilir. Sanırım en kısa zamanda, seninle temasa geçmenin bir yolunu bulacaktır. Acele etmezsek düşmanlarımızın kapımıza dayanmaları an meselesi.”

“Düşmanmış, hani nerede düşman? Bu sizin uydurduğunuz saçma bir paranoya sadece. Etrafta sen ve benim dışımda kimse göremiyorum. Ya sen?”

Hakan son sözlerini henüz bitirmişti ki, bulundukları odanın kapısı çalındı...

7

*K*apının dışından gelen sesler, Türker'in şaşkınlığını daha da artırdı. Uğruna cinayet işlendiğine şahit olduğu sırt çantasını açalı ancak birkaç dakika olmuştu. Gizemli çantanın içinden çıkan sadece basit bir maketti. Üstelik gözleri onu yanıltmıyorsa bu maket Süleymaniye Camii'ne aitti. Bunun ne anlama geldiğini kestirmeye çalışırken, şimdi bulunduğu lavabodan çıkabileceği tek kapının ardından silah sesleri gelmeye başlamıştı. Birbirinin ardına duyduğu bağırış ve feryatlardan, gerçekleştirilmekte olan katliamın büyüklüğünü tahmin edebiliyordu. Türker sezgilerinde yanılmıyorsa, bunlara neden olan kişiler kamyonuna binmeye çalışan adamı öldüren katiller olmalıydı. Ya peşinde oldukları çantayı geri almak için ya da işledikleri cinayete tanık olduğu için şimdi de Türker'in peşindeydiler. Belki de lokantaya kadar izini sürmüşler, kamyonu kapıda görünce de harekete geçmişlerdi.

Soğukkanlı davranması gerektiğini biliyordu. İlk iş olarak, maketin bulunduğu sırt çantasının fermuarını kapatarak omzuna aldı. Dışarıda neler olup bittiğini ve lokantadakilerin kaç kişi olduğunu öğrenmek zorundaydı. Fakat ardında bulunduğu ahşap kapı her an peşindekilerden biri tarafından açılabilir ya da kurşun yağmuruna tutulabilirdi. Bu riski göze almak zorunda olduğunu biliyordu. Ahşap kapıya yaklaştı. Derin bir nefes aldı. Ardından, bir

göz aralığı mesafesinde kapıyı araladı. Gördüğü dehşet manzara karşısında büyük bir korku hissine kapıldı. Daha birkaç dakika önce, önlerine gelmiş olan kuru fasulyeleri yiyerek neşeli sohbetler yapan lokanta müşterilerinin her biri ayrı bir yere savrulmuş durumdaydı. Delik deşik olmuş vücutlarından süzülen kanlar, lokantanın beyaz renkteki zeminini kırmızıya boyuyordu. Bu manzara peşindeki katillerin, yakalanması durumunda kendisine de neler yapabileceğini gözler önüne seriyordu. Görebildiği kadarıyla içerde ellerinde kısa namlulu silahlar olan iki adam vardı ve bunlardan bir tanesi ağır adımlarla Türker'in olduğu yere yaklaşıyordu. Diğerini ise görür görmez tanımıştı. Bu o adamdı. Atkuyruğu yapılmış sarı saçları ve top sakalından tanımıştı. Kamyonuna binmeye çalışan adamın katillerinden biriydi. Adamı öldürdükten sonra elindeki dürbünlü silahını Türker'in kamyonunun plakasını almak için kullanmıştı.

Türker çok süratli davranması gerektiğinin farkındaydı. Aksi takdirde bu gözü dönmüş caniler tarafından öldürülecek ve o çok sevdiği kızını, kansını ve yaşlı annesini bir daha göremeyecekti. Böylesi katillerin yaşadığı zalim bir dünyada onları yapayalnız bırakmaya hiç niyeti yoktu. Bir anda yüreğinin derinliklerinde inanılmaz bir güç hissetti. Ne pahasına olursa olsun içine sıkıştığı bu darboğazdan kurtulmalıydı. Hızlı hareketlerle birkaç metre ilerisindeki, muhtemelen benzinliğin arka tarafına açılan diğer kapıya yöneldi. Çaresiz gözlerle kilidi kırabilecek bir şeyler aradı. Zaman, lavaboya yaklaşan adamın yavaş adımları misali tüm acımasızlığıyla ilerliyordu. O an, zihninin derinliklerinde yapması gerekenin ne olduğuna karar vermesine neden olan bir şimşek çaktı. Artık kilidi kırabilmek için neye ihtiyacı olduğunu biliyordu. "Bir silah!" Hiç vakit kaybetmeden ahşap kapının önündeki beş kiloluk plastik kezzap bidonlarından birini alarak kapağını açtı. Kezzap bidonunu da alarak lavabonun az önce hafifçe aralamış olduğu kapısının ardına gizlendi. Kezzap dolu plastik bidonu elinin kolayca ulaşabileceği

bir mesafeye bırakarak, profesyonel bir boksörün alabileceği en iyi şekilde gardını aldı. Tam bu sırada elinde otomatik silah olan adam da kapının diğer tarafına varmıştı.

Eğer kapı açılır da adam elinde silahıyla içeriye girerse, Türker'in başka bir seçeneği kalmayacaktı. Hatta yaşamak için adamı öldürmesi kaçınılmaz bir hal alabilirdi. Bu da Türker'in bir rastlantı sonucu bulaştığı olaydan sıyrılmasını bir hayli zorlaştırırdı. Kapının hemen ardındaki adamın yavaş hareketlerle iyice yaklaştığını hissedebiliyordu. Türker tam bir dikkatle tüm gücünü sıktığı sağ yumruğunda topladı.

Kapının diğer tarafındaki adam elinde tuttuğu silahla ahşap kapıyı iterek yavaşça araladı. Lavabonun içine temkinli bir biçimde göz attıktan sonra kapıya iyice yaklaştı...

Kapıdan içeri adımını atar atmaz, yüzüne ve midesine inen seri yumruklar nedeniyle sersemleyen çam yarması adam, neye uğradığını anlayamadı. Türker çelik bilekleriyle iri yarı adamın yakasına yapıştı. Karşısındaki mukavemet etmeye çalıştıysa da bunda pek başarılı olamadı. Türker adamın midesine doğru çıkardığı sağ direklerle iflahını iyice kesti. Basit bir kamyoncunun peşinde olduklarını düşünürken aniden kendisini hiç beklemediği bir pusunun içinde bulan adam, silahı olmasına rağmen bir türlü kullanma fırsatı bulamıyordu. Türker artık ayakta durmaya bile mecali kalmayan adamı tuttuğu gibi karşı yöndeki ahşap kapıya savurdu.

İri cüsseli adam, kocaman bir kum torbasıymış gibi büyük bir gürültüyle ahşap kapıya çarptı. Üzerinde asma kilidin bulunduğu kapının önüne yığılmış olan irili ufaklı plastik bidonların her biri etrafa dağıldı. İri yarı adam, ilk şoku üzerinden atar atmaz düşürdüğü silaha doğru uzandı. Vücut gücüyle düşmanına mukavemet edemeyeceğini anlamıştı. Fakat Türker'in bu durum için de düşündüğü bir tedbir vardı. İri yarı adam silahın kabzasını tam kavradığı sırada elindeki

kezzap bidonuyla üzerine doğru gelen Türker'i fark etti. Artık her şey için çok geçti. Bir anda bütün dünyası karardı. Başından aşağı boşalan kezzabın verdiği acıyla, bir taraftan ellerini yanan gözlerine götürürken, diğer taraftan sadece silahlı arkadaşlarının değil tüm dünyanın duyabileceği bir haykırışla feryat ediyordu.

Türker'in yüzüne bir bidon kezzabı boşalttığı adamın, Yabancı bir dilde feryat ederken arada bir de yardım ister gibi "Niko... Niko..." diye bağırmasına bakılırsa içerdeki atkuyruklu adamın ismi "Niko" olmalıydı. Türker adamların yabancı oldukları konusunda da haklı çıkmıştı.

Türker, karşısındaki adamın yaşadığı şokun etkisiyle elinden bıraktığı silahı vakit geçirmeden aldı. Kabzasıyla adama vurarak bayılmasını sağladı. Böylece adamın acı dolu feryatlarına da bir son vermiş oldu. Bu arada adamın Niko isimli silahlı arkadaşı gü-rültüyü duymuş ve lavabonun kapısına kadar gelmişti. Az önce lavabodakilerin boğuşmasının etkisiyle tekrar kapanmış olan kapıyı, vakit geçirmeden, bir tekmeye açtı. Kapının kenarından hafifçe başını çıkararak elinde tuttuğu silahı Türker'e doğrulttu. Türker durumu fark ederek ondan önce davranmayı başardı. Yanı başında baygın bir halde yatan çam yarmasını tuttuğu gibi kaldırarak kendisine siper etti. Diğer taraftan öteki elinde tuttuğu silahla bir iki el ateş etti.

Niko hemen siper alarak, kendisine doğru gelen kurşunlardan yara almadan kurtuldu. Bu fırsatı kaçırmayan Türker, kapının üzerindeki asma kilide ateş açarak kırdı. Bir taraftan da diğer eliyle kavradığı iri cüsseli adamı kendisine siper ediyordu. Niko denilen bu adamın arkadaşına rağmen kendisine ateş açamayacağını düşünüyordu. Bu tahmininde ne kadar yanıldığını az sonra gördü. Niko kendi arkadaşının vücudunu isabet etmesine rağmen, Türker'in bulunduğu yeri kurşun yağmuruna tutuyordu. Türker Niko'nun

silahından çıkan kurşunlar yüzünden artık yaşamayan iri yarı adamı kendine siper ederek birkaç adım ötedeki ahşap kapıya yaklaştı. Bir taraftan da diğer elindeki silahla Niko'nun bulunduğu yöne ateş ederek, düşmanının kendisine kolayca nişan almasını engellemeyi umuyordu ve bunu da başardı. Kilidi artık kırılmış olan kapıya bir tekme atarak dışarı çıktı. Elindeki silahta kurşun kalmamıştı. Bu yüzden kaçarken yanına almadı. İçinde Süleymaniye Camii'nin maketinin bulunduğu sırt çantası ise hâlâ omzundaydı. Benzinlik tarafından gelen seslerden anladığı kadarıyla, o tarafta da silahlı adamlar vardı. Bu yüzden kamyonuna ulaşabilme ihtimali yoktu. Diğer taraftan lavabo tarafında kalan adamın açabileceği bir ateş neticesinde her an sırtına bir kurşun isabet edebilirdi. Geriye tek bir seçenek kalıyordu, o da önündeki ağaçların arasına dalıp gözden kaybolmak...

8

*H*akan kapıya iyice yaklaşarak, kapıya vuran kişinin duyabileceği şekilde seslendi.

“Kimsiniz?”

“Lütfen kapıyı açar mısınız efendim? Ben otelin ön büro görevlisiyim!”

“Müsait değilim konu nedir?”

“Özür dilerim rahatsız ediyoruz ama az önce sizi ziyarete geldiğini söyleyen bir bey, otelde izinsiz dolaşıyor olabilir.”

Hakan ses tonundan bir hayli korkmuş olduğu belli olan adamın sesini hemen tanıdı. Bu adam az önce kendisiyle telefonda görüşen ön büro görevlisiydi.

Bir anlık bir sessizlik oldu. Hakan kuşkulu gözlerle kendisine bakan Kalender’in gözlerindeki endişenin ne anlatmak istediğinin farkındaydı.

Kalender ancak Hakan’ın duyabileceği şekilde fısıldadı. Bir taraftan da elini beline götürerek ceketinin altında duran silahı kabzasından kavrayarak çıkardı.

“Kapıyı sakın açma evlat, belli ki izimizi buldular!”

Hakan yüzünü ekşiterek dudak büktü. Kalender'in son sözlerini saçma bulduğu için umursamadığı belliydi. Ancak bir taraftan da zihninde olup biteni muhakeme ediyordu. Ortada gerçekten de sıradışı bir durum olabiliirdi. Hiçbir otel personeli gecenin bu saatinde çok önemli bir otel misafirini rahatsız etmeyi göze almazdı. Hele ki bahsi geçen kişi bir satranç şampiyonuysa, şu anda yaşananlar daha da imkânsız bir hâl alırdı.

Hakan, ancak Kalender'in duyabileceği bir fısıltıyla "Lavaboya saklan, şüphelerinde haklı çıksan bile senin burada olduğunu bildiklerini sanmıyorum" dedi. Kapiya doğru yaklaştı. Bir eliyle kapıyı açmak için tokmağı kavrarken, Kalender'in lavaboya geçtiğinden emin oldu. Ahşap kapıyı yavaşça araladı. Karşısında duran ön büro görevlisinin bembeyaz yüzünde büyük bir korkunun izleri vardı. Hakan ne olup bittiğini anlayamadan susturucu takılmış bir silahın çıkardığı sesi duydu. Karşısında duran görevlinin sağ şakağından giren bir kurşun adamın olduğu yere yığılmasına yetti. Belli ki koridorun Hakan'ın görüş alanında olmayan tarafından, yakın mesafeden ateş edilmişti. Hakan kapıyı aceleyle kilitlediğinde, zihninden geçen sorular birbirini kovalıyordu. Kalender haklı olabilir miydi? Bu arada Kalender de elinde silahla dışarı fırladı. Dışarıdakiler ahşap kapıyı zorlarken, Kalender açık pencereye gösterdi:

"Kaç ve kurtar kendini evlat."

"Ya sen?"

"Ben başımın çaresine bakarım."

"Hayır. Seni burada kaderine bırakamam. Yatağın altına saklan. Burada olduğunu bilmiyorlar. Biz de onların kaç kişi olduğunu bilmiyoruz. Bu yüzden pencereden kaçmayı başaracak bir yol bulsam bile beni aşağıda neyin beklediğini bilmiyorum. Ayrıca altıncı katta olduğumuzu unutuyorsun herhalde? İnan bana peşinde oldukları şeyi ele geçirmeden beni öldürmeye göze alamazlar."

Bir an Kalender’le göz göze geldiler.

“Güven bana ne yaptığımı biliyorum”

Kalender ikna olduğunu gösterir bir baş hareketi yaptı, “Dikkatli ol evlat!” diyerek girişin hemen karşısında duran çift kişilik yatağın altına girdi. Bu arada dışarıdakilerin susturucu takılmış silahlarından çıkan kurşunlar otelin ahşap kapısının kilidini parçalamıştı. Artık Hakan, kapıyı bir tekmeyle kırarak içeri dalan iki adamın namlularının hedefindeydi.

“Ateş etmeyin silahsızım ve peşinde olduğunuz şey bende.”

İçeri giren iki adamdan ilki, odayı kontrol etmek için lavabonun bulunduğu bölüme doğru daldı hemen. Diğeri silahını Hakan’a doğrultmuş vaziyette bakışlarını ondan ayırıyordu.

“Sakin kıpırdama ve ellerini görebileceğim bir yerde tut!”

Hakan serinkanlı hareketlerle yatağın diğer tarafındaki etajeri gösterdi.

“Sakin olun silahsızım. Aradığınız şey işte orada. Birinci çekmecedeyim. İsterseniz size hemen vereyim ve bu işi unutalım.”

Adamın yüzünde sinsi bir gülümseme oluştu. Bu kadar kolay halledebileceğini sanmadığı bir işin üstesinden geldiğini düşündüğü içindi bu mutlu ifade. Yine de temkini elden bırakmaya da hiç niyeti yoktu.

“Geç şu tarafa ve sakın bir numara yapmaya kalkma, kendi iyiliğin için umarım doğru söylüyorsundur!”

Silahını Hakan’a doğrultmuş bir vaziyette etajerin bulunduğu yere doğru yaklaşırken, Hakan ise onun gösterdiği yöne yani kapı tarafına geçti. Artık silahlı adam yatağın altındaki Kalender ile Hakan’ın tam arasındaydı.

Kalender yatağın örtüsünün yerle arasındaki ufacık bir göz aralığından olup biteni izliyordu. Elindeki silahın namlusunu silahlı adamın ayaklarına doğrultmuş bir vaziyette, adımlarını takip etmeye başladı. Harekete geçmek için fırsat kolluyor ve doğru zamanı bekliyordu. Silahlı adam etajere iyice yaklaştı. Çekmecesini açmak için uzandığı bir sırada, içeriden diğer arkadaşının sesi geldi.

“Burası temiz!”

Kalender’in beklediği o an gelmişti. Adamın bir an için bakışlarını Hakan’dan ayırdığını düşünerek, sağ ve sol ayak bileklerine birer kurşun sıktı. Karşısında büyük bir acıyla feryat eden adamın elindeki silaha eş zamanlı olarak bir tekme atan Hakan bulunduğu yere diz çökmüş olan adamın elindeki silahın düşmesini sağladı. Kalender de yatağın altından çıkarak adamın kalbine bir kurşun sıktı. Adamın, vurulurken çıkardığı acı dolu sesleri duyan içerdeki arkadaşı odaya girdiği sırada, kendisine silah doğrultmuş olan Kalender’i ve onun hemen arkasında duran Hakan’ı gördü. Büyük bir şaşkınlık içindeydi. Kalender adamın göğsüne iki kurşun sıktığında, adam da yere düşerken, yaşadığı şaşkınlığa rağmen Kalender’e bir el ateş etmeyi başardı. Kalender yüzünde acı bir ifade oluştu ve elini karın bölgesine götürdü.

Hakan büyük bir telaşla “Kalender iyi misin?” diye sordu. Kalender’in sırtı Hakan’a dönük olduğu için, Hakan ne olduğunu tam olarak görememişti. Ancak Kalender de yaralanmış olabilirdi. Kalender “Acele et evlat gitmeliyiz!” diyerek Hakan’a döndüğünde sağ eliyle silahı tutuyor sol eliyle ise karnına bastırıyordu. Kalender’in elini bastırıldığı yerdeki kırmızılık beyaz gömleğinde giderek yayılıyordu.

Hakan büyük bir üzüntüyle haykırdı.

“Kalender sen yaralanmışsın...”

Kalender acı çektiği belli olan bir sesle. “Acele et evlat çıkma-lıyız buradan!” diyerek, yarasını kontrol etmek için hamle yapan Hakan’ı durdurdu. Etajeri gösterdi. Güçlükle konuşabiliyordu.

“Gerçekten de orada mıydı?”

“Elbette Hayır!”

Kalender bulunduğu yerde zoraki bir şekilde doğruldu. Bir eli karnında diğer eliyle Hakan’ın omzundan tutarak kapıya doğru y -nelerek koridora  ktılar. Hakan asansöre doğru yöneleceği sırada, Kalender koridorun sonundaki merdivenleri gösterdi.

“Merdivenler”

Hakan bu fikre hemen karşı  ktı.

“Ama yaralısın sana acil doktor gerekli”

“Ben dayanırım sen yürümeye devam et evlat. Aşağıda asan-sürün başında bizi bekliyor olabilirler. Hem karın bölgesindeki yaralar insana çok acı verse de hemen öldürmez.”

Hakan, Kalender’in böyle durumlarda ikna olamayacağını bildiği için merdivenin bulunduğu tarafa yöneldi. Kalender kesik kesik konuşmaya başladı. Belli ki konuşurken canı yanıyor.

“Dinle beni evlat, devamıza inanmadığını biliyorum. Ama söyleyeceklerim çok önemli.”

“Yorma kendini Kalender, şu anda konuşmamalısın.  nce iyileş söz veriyorum ondan sonra ne istersen yaparız.”

Kalender Hakan’ın kendisi için ne kadar endişeli olduğunu fark ederek babacan bir tavırla gülümsedi.

“Derban’a bugün gerçekleşen saldırılar nedeniyle sendeki emaneti korumaya almak zorundasın. Eğer ben başaramazsam bunu tek başına yapmalısın... Kendilerine emanet edilenleri koru-makla görevli derbanların birçoğu öldürüldü. Baban da tehlikede unutma! Mutlaka sana ulaşmanın çabası içindedir. Onu bul!”

Kalender son sözlerini söylediğinde merdivene birkaç adımları kalmıştı. Bulundukları katta asansörden gelen bir “Bip” sesi duyuldu. Kapı açılmadan önce Hakan ve Kalender korku dolu bakışlarını o yöne çevirdiler. Kapı açıldığında asansörden dışarı fırlayan silahlı adam endişe etmekte ne kadar haklı olduklarını ispatlarcasına onlara doğru koşmaya başladı. Bir yandan da ateş ediyordu.

Kalender “Git durma kaç!” dedi. Hakan’ı adamın silahından çıkan kurşunlardan korumak için zaten yaralı vücudunu siper ederken, bir taraftan da ateşe karşılık veriyordu. Hakan korkuyla merdivenlere doğru kaçarken, kurtulabilir mi umuduyla son bir kez Kalender’e doğru baktı. Bu sırada sırtı kendisine dönük olan Kalender vücuduna isabet eden kurşunların etkisiyle yüzükoyun bir şekilde yere yığıldı. Ancak yere kapaklanmadan önce asansörden çıkan adamı da bacağından ve karnından vurmayı başarak yavaşlatmıştı.

9

*T*ürker gecenin karanlığında sırtındaki çantayla birlikte tüm gücüyle koşmaya devam ederken, peşinden gelenlerin sayısını kestirmeye çalışıyordu. Tuvaletin kapısından çıkarak ormana doğru kaçmaya başladığında, görebildiği kadarıyla peşine sadece iki kişi takılmıştı. Bunlardan birisi Niko denilen atkuyruklu adamdı. Demek ki diğerleri işledikleri cinayetlerin kanıtlarını yok etmek için geride kalmışlardı. Zihninde bu düşüncelerle, ağaçların arasında zikzaklar çizerek kaçarken, bir yandan da kendisini içine düştüğü bu kâbustan kurtarabilmenin bir yolunu arıyordu.

Kamyonuna binmeye çalışırken öldürüldüğüne şahit olduğu adamın durumuna bir anda kendisi de düşmüştü. Üstelik Orta Anadolu'daki ince uzun gövdeli ancak sık olmayan ağaçlardan oluşan bu ormanlık yerin derinliklerine doğru kaçarken, attığı her bir adımla kendisine yardım edebilme ihtimali olabilecek insanların geçebileceği karayolundan daha da uzaklaşıyordu. Buna rağmen aralıksız koşmaya devam ediyordu. Ayakları yorgun, sırtı terden sırlıslıkmadı. Elleri acıyor ve başı zonkluyordu.

Ayağının altında ezdiği sarı yapraklar ve kuru dalların sesine ara sıra duyulan cırcır böceklerinin tiz sesi ve baykuş homurtuları karışıyordu. Zaman zaman vızıltıyı andıran garip sesler de duyuyor,

hemen ardından kaçarken yanından geçtiği ağaç veya irili ufaklı taşlara kurşunlar yağıyordu. Gecenin zifiri karanlığına rağmen kendisini hedef alan kurşunların bu denli yakınına isabet ediyor olması, peşindeki adamların iyice yaklaştığını gösteriyordu. Ya da uzun menzilli dürbünlü bir silahla ateş ediyor olmalıydılar. Hayatı boyunca kendisini ölüme hiç bu kadar yakın hissetmemişti. Kendisinden ziyade sevdikleri için de endişeleniyordu. Kamyonunun plakasını aldıklarını adı gibi biliyordu. İsmi, yaşadığı yeri, Allah esirgesin ama ailesini bulmaları çok uzun sürmezdi. Annesinin şefkatli bakışları, karısının güzel yüzü ve kızının boncuk gözleri aklına gelince elinde olmadan hızlandı.

Çantadaki maketin neden bu kadar değerli olduğu konusunda da hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği peşindekilerin hiç acımasının olmadığıydı. Sırt çantasındaki maketi elde etmek uğruna kim bilir kaç kişiyi daha öldürmüşlerdi ya da öldürebilirlerdi?

Bir yandan kaçarken bir yandan da zihnini kemiren bu sorulara bir yanıt arıyordu.

Yorgun dizlerinde takat kalmamıştı. Göğsünde hızla atan kalbinde büyük bir baskı hissettiğinde biraz durup soluklanmaya karar verdi. Geniş gövdeli bir ağaç bularak arkasına saklandı. Derin bir nefes aldı. Tam bu sırada garip bir vızıltı duydu. Başını yalayıp geçen bir kurşun daha az ilerideki ince gövdeli bir ağaca saplandı. Buna rağmen koşmaya takati yoktu. İçinden “Kurtulur kurtulmaz polise giderek olup biteni anlatmalıyım.” diye geçirdiğinde aklına çok önemli bir ayrıntı gelmiş gibi hayıflandı. Sağ elini kaldırıp sinirle alnına vurdu. Unuttuğu bir şeyi hatırlayıp pişman olduğunda hep bu hareketi yapardı. Lavaboda adamdan aldığı silahı kurşunu bittiği için orada bırakıp kaçmıştı. Öfkeli bir sesle “Lokantadakileri öldürdükleri silahta benim de parmak izlerim var Allah kahretsin!” dedi. Geride kalan adamlar kendileriyle ilgili kanıtları muhtemelen

yok edecekti. Türker polise gitse dahi silahta bulunan parmak izlerinin meşru müdafaa için olduğunu ispatlamakta oldukça zorlanabilirdi.

Buna rağmen, “Ne olursa olsun polise gitmeliyim” diye düşünüyordu ama önce ailesini korumaya almalıydı. Nefes alış verişlerinin bir düzene girdiğine kanaat getirdiğinde, gecenin karanlığında tekrar hızla kaçmaya başladı. Üzerine yağın kurşunlara hedef olmamak için ağaçların arasında bir oyana bir bu yana kaçarken nereye ulaşacağını bile bilmiyordu. Fakat çok geçmeden ileride bir umut ışığı gibi yanan belli belirsiz panlıtları gördü. Işıkların sayısının azlığına bakılırsa burası civardaki köylerden biriydi. Etraftan gelen seslerden peşindekilerin de bu durumu fark ederek iyice hızlandığı belli oluyordu. Peşindeki adamların onu öldürmeden vazgeçmeye hiç niyetleri olmadığı kesindi. Onlar iki kişi ve silahlıydılar. Türker ise tek başına ve silahsızdı. Işıklarını gördüğü köy ise bulunduğu yerden bir hayli uzaktaydı ve artık Türker’in takati iyice kesilmişti. Bu şekilde devam etmesi durumunda kurtulma ihtimali yok denilecek kadar azdı. Sırtındaki çantayı hemen oracıkta bırakıp kaçsa bile tanık olduğu cinayetler yüzünden peşini bırakmayacaklardı. Türker, gözlerini kan bürümüş bu karanlık topluluk için acilen yok edilmesi gereken basit bir pürüzden başka bir şey değildi. O yüzden elindeki tek pazarlık kozu olan sırt çantasındaki bu maketi canı pahasına koruması gerekiyordu. Üstelik çantadaki maketin ne işe yaradığını bile bilmiyordu. Bir taraftan koşarken bir taraftan da zihninde bunları muhakeme ediyordu. O anda aklına bir fikir geldi. Kurtulmanın tek yolu durumu eşitlemek olacaktı. Eğer bu silahlı iki adamdan birini etkisiz hale getirerek silahını ele geçirebilirse durum eşitlenmiş olacaktı. Yapması gereken risk almaktı ve bunu da yapacaktı. İhtiyacı olan tek şey adamların dikkatini başka bir şeye çekerek beklemedikleri bir anda onları gafil avlamaktı. Ve onların dikkatini çekebilecek şeyin ne olduğunu biliyordu.

Elindeki çantayı adamların geldikleri yöne doğru görebilecekleri bir biçimde, koca gövdeli bir ağacın hemen yanına, yere bıraktı.

Sessiz bir karartı çok geçmeden, neredeyse olduğu yerde bitirmiş gibi belirlediği sırada Türker de hâlâ koca ağacın ardındaydı. Yarım ay gecenin karanlığında parlayıp ortalığı adeta gündüz gibi aydınlattığı sırada Türker saklandığı ağacın köşesinden çantaya doğru yaklaşan adamı gördü. Oldukça iri bu adam çantayı gördüğünde tüm gücüyle ısıklık çaldı. Bu ısıklı Niko'ya, çantayı bulduğunu haber vermek için çalmıştı. Sonra da çantaya yöneldi. Türker acele etmedi. Adamın çantayı tutmasına, içine bakmasına izin verdi. Adamın ayın soluk ışığında bile belli olan gülümsemesi tıpsız suratına yayıldığı anda Türker de ağacın ardından çıktı.

İki adımda adamın arkasından yanaştığı sırada kuru dallara basmasıyla oluşan sesi duyan adam da bir anda başını Türker'in geldiği yöne çevirdi. Türker elindeki kalın dalı savurdu. Adam kısa bir çığlık atarak suratına gelen dalın kuvvetiyle savruldu. Elindeki silah yere düşerek kuru dallar arasında gözden kayboldu. Ellerini suratını korumak istercesine yüzüne götürdü. Yana iki adım atarak tökezledi ancak düşmedi. Türker elindeki dalı bu defa adamın midesine doğru savurdu, adam korkunç bir acı ifadesiyle ellerini bu sefer de yüzünden çekerek karnına götürdü. Türker hiç acımadan bu sefer adamın başına vurdu. Darbenin şiddetiyle adamın ağzından fırlayan kan, koca gövdeli bir ağaca yapıştı. Türker'in hedefindeki adam peş peşe aldığı darbelerin tesiriyle yere yuvarlanırken ay da sanki gösterinin sona erdiğini belirtir biçimde tekrar bulutların arasında kayboldu.

Niko arkadaşının ısılıkla işaret ettiği yere geldiğinde tek gördüğü, baygın bir halde sırtüstü yatan arkadaşıydı. Türker çoktan çantayı da alarak köye doğru kaçmayı başarmıştı. Niko, ardından

sunturlu bir küfür ederek ancak gölgesini fark ettiği Türker'e doğru takibine devam etti.

Türker koşarak köye girdiğinde, yatsı namazını kılmak için camiye giden bir grup yaşlı adamdan başka etrafta kimseyi göremedi. Herkes sıcak evine çekilmiş gibiydi. Evlerin çoğunun lambaları dahi yanmıyordu. Sadece caminin hemen karşısındaki kahvenin ışıkları açıktı. Camli kapısından görebildiği kadarıyla, içerideki masalarda tek tük birkaç kişi oturuyordu. Yatsı ezanının okunmaya başladığını duyduğunda yakındaki köy camiine doğru hızla kaçmaya başladı. Niyeti kendisine yardımcı olabilecek birilerine ulaşmaktı. Kalabalığa ulaşmayı başarırsa güvencede olacağını düşünüyordu. Niko ise ağaçların bittiği ve tek tük köy evlerinin başladığı alandan itibaren dikkat çekmemek için uzun namlulu silahını ağaçların arasında bırakmak zorunda kalmıştı. Elinde sadece susturucu takılmış bir tabanca olduğu halde, köy meydanındaki camiye doğru koşan Türker'i, çıplak gözle dahi olsa uzaktan takip ediyordu. Zaten uzun namlulu silahında kurşun da kalmamıştı. Türker camiye ulaşmaya çalışırken, omzundaki sırt çantasıyla köyün dolambaçlı dar sokaklarında ardına bakmadan kaçıyor, Niko da ona yetişmeye çalışıyordu. Kovalamaca böyle sürüp gidiyordu. Türker bazen uzun bir sokağın sonundan köşeyi döneceği sırada, Niko Türker'in geçtiği sokağın başında beliriyor ve onu gördüğü anda ateş ediyordu. Birbirine bitişik evlerin sıralandığı bu dar sokaklarda yaşayan köylüler ölümüne süren bu takipten habersiz evlerinde otururken, dışarda tam bir ölüm kalım savaşı yaşanıyordu. Bazıları okunmaya devam eden yatsı ezanına karşın kaçışma seslerini ve bağrışmaları duyarak neler olduğunu merak ediyor, ancak bir iki dakika sonra pencereye çıktıklarında, Türker de Niko da çoktan uzaklaşmış olduğu için köylüler hiçbir şey göremedikleri için soran gözlerle birbirlerine bakıyorlardı. .

Türker nihayet caminin bulunduğu meydana ulaşmayı başardı. Bu sırada Niko hâlâ meydana çıkan ve Türker'in az önce geçtiği uzun, dar sokağın sonuna varamamıştı. Köyde yaşayan ihtiyar birkaç kişinin yatsı namazı için camiye doğru yürümesi, köyün meydanında ufak da olsa bir kalabalık oluşturmuştu. Nihayet Niko da köy meydanına ulaştı. Susturucu takılmış silahını gizleyebilmek için, üzerindeki avcılarının giydiğine benzer yeleği çıkartarak silahı tuttuğu sağ elinin üzerine koydu. Türker'i gözden kaybettiği için bir süre meydanın ortasında durdu. Etrafı dikkatli nazarla kolaçan etti. Görünürde kimseler yoktu. Az önce gördüğü birkaç adam da ayakkabılarını çıkartarak camiye girince meydan tamamen tenhalaştı. Öfkeli bir sesle “Nereye kayboldu bu lanet herif?” diyerek, temkinli adımlarla caminin hemen yan tarafında ufak bir avlusu olan kahvenin kapısına doğru yürüdü. Bahçe kapısından içeri baktığında, bir masanın etrafında oturmuş kâğıt oynayan üç genç adam gördü. Kahveci elindeki bir tepsile bu adamlara çay servisi yapıyordu. Kahvenin arka tarafında bir kapı görünüyordu. Belli ki kahvenin içerisinde bir de tuvalet vardı. Niko Türker'in tıpkı benzincide yaptığı gibi tuvalete gizlenmiş olabileceği ihtimalini düşünerek, kahvehanenin avlusundan içeri girmeye hazırlanırken, kahvehanedeki tuvaletin kapısı içi tamamen görünecek şekilde açıldı. Buna neden olan içeriden çıkan bıyıklı bir adamdı. Islak ellerini cebinden çıkardığı bir mendille kuruluyordu. Bıyıklı adam kâğıt oynayan ve onun geri gelmesini bekledikleri belli olan üç arkadaşının bulunduğu masaya yaklaştı. Boş sandalyeye otururken Niko'nun kendisine baktığını fark etti. Masadaki arkadaşlarına Niko'yu göstererek “Kim bu yabancı? Tanıyan var mı?” diye sordu. Bu defa bıyıklı adam da dâhil kahvehanedeki herkes köyde daha önce hiç rastlamadıkları; saçlarını atkuyruğu yapmış ve top sakal bırakmış bu garip adama yani Niko'ya meraklı gözlerle bakıyordu.

Türker'in kahvehanede olmadığına kanaat getiren Niko geriye kalan tek bir ihtimali de değerlendirmek için eli tetikte camiye doğru yavaş adımlarla yürümeye başladı. Etraf sessizdi. Öyle ki içeriden gelen Arapça sesler Niko'nun kulağına kadar net bir şekilde ulaşabiliyordu. Kapıya iyice yaklaşarak içeriye bir göz attı. İçerde on beş yirmi kadar köylü, sarıklı ve cübbeli bir adamın ardı sıra ellerini bel hizalarında birleştirmiş bir vaziyette kıyamda duruyordu. Cami tek kubbeli ve namaz kılınan bölüm dışında başka odası ya da gizlenecek bölümü olmayan küçük bir yerdi. Namaz kılan ufak topluluk birbirinin ardı sıra iki saf oluşturmuştu. İkinci safın en solundaki aksakallı yaşlı bir adam, ayakta duran diğerlerinin aksine, üzerine ince patiska kumaştan yapılmış bir seccade örtülmüş taburenin üzerine oturmuştu. Yaşlı olduğu için ayakta duramıyor olabilirdi. En öndeki cübbeli adam yüksek sesle Arapça dualar okuyordu. Niko hayal kırıklığına uğramış bir haldeydi. İçerde olan adamların sırtı Niko'ya dönük olmasına rağmen, boy ve cüsseleri peşinde olduğu adama uyan ancak birkaç kişi vardı. Onların da hiçbirinin üzerinde çizgili beyaz bir gömlek ve gri bir pantolon yoktu. Zaten görünürde sırt çantası da olmadığı için anlaşılan peşinde olduğu kamyoncu burada da değildi. Peşinde olduğu sırt çantası da onu taşıyan kamyoncuyla birlikte bir sır olmuştu. Etrafı biraz daha kolaçan eden Niko'nun gözleri iyice karardı. Ayakkabılarını çıkarmadan camiye girip gerekirse herkesi öldürecek ve çanta oradaysa bulup çıkaracaktı. Niko caminin içine doğru tam bir adım atacakken, arkasından uzanan güçlü bir el sağ omzundan kavrayarak onu durdurdu...

10

*M*uhteşem mimarisiyle İstanbul'un yedi tepesinden birini taçlandırmış olan Süleymaniye Camii yüzyılları aşarak günümüze gelmiş, türlü olaylara şahitlik etmişti. Asırlar boyunca, sayısız misafirine ev sahipliği yapmış cami, kubbesi altında el açarak dualar eden inanmışlara tövbe ve umut kapısı olmuştu. O gece sabaha karşı yaşananlar dışında...

Müezzin Salih Efendi, sabah ezanı öncesi oturduğu evin ahşap kapısından besmele çekerek dışarıya adımını attığında şafak sökmek üzereydi. Yılların verdiği alışkanlıkla, eşikten önce sağ ayağını geçirdi. Ağır adımlarla bulunduğu semte de adını veren Süleymaniye Camii'ne doğru ilerlemeye başladı. Beyaz sakallı, tıknaz bir adamdı. Dar sokaklarda yürürken, zihninde kim bilir neler vardı. Sokaklar her zamanki gibi sakindi. Gece vardiyasından dönen birkaç ekmek avcısı emekçi de olmasa neredeyse kimsecikler yoktu. Sabahın bu saatlerini çok severdi. Bir derin düşünme hali olurdu onun için. Kendisiyle baş başa kalır, yaşadıklarını ve yaşayacaklarını muhakeme ederdi.

Milyonlarca insanı içinde barındıran bu koca şehirde, günün uyanışına şahit olurken, bu eşsiz görüntüye billur sesinden dökülen “Allah Kelamı’yla” ayrı bir renk katmaktan her zaman büyük

bir haz almıştı. Bu keyifli vazifeyi bir an önce yerine getirmek için can atar, her defasında camiye yaklaştıkça adımlarını biraz daha da sıklaştırırdı. Bu sabah ise daha uyandığından itibaren ruhunun derinliklerine hükmeden bir vesvese, kalbini bir mengine de sıkıyormuş gibi hissediyordu. Bu yüzden ezan vaktine en az bir saat olmasına rağmen, gerçekten huzur bulduğu tek yer olan camide, Kur'an okuyarak rahatlamak için erkenden çıkmıştı evinden. Her zaman gitmek için acele ettiği camiye yaklaştıkça, adımlarını atmakta zorlanıyordu. Süleymaniye Kız Kur'an Kursu'nun önünden geçerken "Neyse ki az kaldı" diye iç geçirdi. Az sonra caminin dış avlusundaki kapının önündeydi.

İç avluya doğru yöneldi, asırları aşarak gelen muhteşem yapı bütün ihtişamıyla önünde yükseliyordu. Büyük bir hayranlık hissiyle giriş kapısının önüne geldi. Saatine baktı. Ezan vaktine bir hayli süre vardı. Yavaş hareketlerle cebinden büyükçe bir anahtar çıkardı. Besmele çekerek anahtarı yuvasına yerleştireceği sırada ahşap kapı içeri doğru aralandı. Alışık olmadığı bu durum karşısında bir an şaşmıştı. Kendi kendine "Güvenlik personelinde biri açtı herhalde" diye mırıldandı. Zaten aralık olan kapıyı iki eliyle ileri doğru itti. Çift kanatlı ahşap kapının açılırken çıkardığı gıcırta, yapının akustığının de etkisiyle caminin içinde dalga dalga yayılarak yankılandı.

Ağır adımlarla mikrofonun bulunduğu taraftaki müezzin mahfili bölümüne yöneldi. Zihninde hâlâ dolaşan garip bir vesvese bütün benliğini sarıyordu. Yılların verdiği alışkanlıkla mikrofonu ve ses sistemini kontrol etti. Bir an etrafta hiç kimsenin olmadığını fark etti. Oysa geldiğinde kapıyı açık bir halde bulmuştu. Etrafta güvenlik personelinde de kimse yoktu. Peki, öyleyse kapıyı kim açmıştı? Bu sorunun cevabını aramak istercesine mihraba doğru ağır adımlarla ilerlemeye başladı. Bir taraftan da etrafa göz gezdirdiyordu. Az ilerisinde halının üzerinde bulunan birkaç leke dikkatini çekti. O tarafa doğru adımlarını sıklaştırarak ilerledi. Lekenin bulunduğu

yere geldiğinde eğilerek işaret parmağıyla kontrol etti. Koyu kırmızı bir lekeydi ve halıda bulunduğu yer hâlâ nemliydi. Ne olabileceğini düşündüğü sırada, aniden irkildi. Buna neden olan ensesinde hissettiği bir ıslaklıktı. Sanki yukarıdan düşen bir yağmur damlası ensesine çarpmıştı. Başını kaldırmadan önce sol elini ensesine götürdü. Islaklığa dokunduktan sonra, elini göz hizasına yaklaştırdığında, gördüğü şey nedeniyle hayatı boyunca yaşamadığı bir korkuya kapıldı. “Kan?” diyerek başını korkuyla yukarıdaki devasa kubbeye doğru kaldırdı. Kubbenin tam altında belden yukarı çıplak olan bir adam yüzü yere bakacak şekilde, iplerle çarmıha gerilmiş gibi asılıydı. Ve bedeninden damlayan bir damla kan daha havada süzülerek Salih Efendi’ye doğru yaklaşıyordu...

11

*E*rman'ın adli tıptan içeri girerken gösterdiği kimlik, kapıdaki görevli polis memurunun yüzünde derin bir saygı ifadesi oluşturdu. Zira bu kimlikte yazılı unvan, sahip olduğu kişiye ülke sınırları dâhilinde tüm kapıları sonuna kadar açabilecek türdendi. Bununla birlikte böylesi önemli birisinin bizzat kendisinin buraya kadar geldiğine kapıdaki görevli polis ilk defa şahit oluyordu.

Erman vakit kaybetmeden olayla ilgili bilgi almak istediği için, Süleymaniye Camii'nde bulunan cesedin incelemesinin yapıldığı bölüme doğru yöneldi. Kriminolojik incelemenin yapıldığı laboratuvarın bulunduğu uzun koridorun başında yardımcısı onu bekliyordu. Erman'ı gördüğünde yanına geldi. Acele adımlarla laboratuara doğru birlikte yürümeye başladılar. Remzi ismindeki genç adam biraz mahcup bir tavırla söze başladı.

“Efendim siz neden buraya kadar zahmet ettiniz ki? Ben zaten size detaylı bir rapor hazırlayıp sunacaktım.”

“Biliyorum Remzi. Ancak bu bekleyemeyeceğimiz derecede önem arz eden bir durum. Zira başbakan tüm gelişmelerden bizzat haberdar olmak istiyor. Dövme ile ilgili söylediklerin konusunda emin misin? Aradığımız sembolle bire bir aynı demiştin...”

“Evet, tuğra ve çatal uçlu kılıç figürleri efendim. Maktulün göğsüne üstelik kalbinin tam üzerine dövme olarak yapılmış. Ayrıca içerdeki uzmanlardan daha detaylı bilgi alabileceğiniz birtakım kesikler de var göğsünde.”

“Kesikler mi?”

Bu sırada kapının önüne gelmişlerdi bile. Erman her iki yöne doğru açılabilen camkânlı çift kanatlı kapıyı iterek içeriye daldı. Kendini içerdekilere kısaca tanıttıktan sonra, masanın üzerinde boylu boyunca yatan ve otopsi işlemine başlanılmak üzere olan maktule yaklaştı. Bir taraftan da diğer bir görevli polis memuru maktulle ilgili görüntüler alıyordu.

Uzman doktor maktulü ters çevirdi, kurşun izlerini göstererek sözlerine başladı. “Ölüm nedeni sırtından içeri girerek göğüs kafesine saplanan kurşunlar. Muhtemelen oldukça uzak bir mesafeden ateş edilmiş. Göğsünde gördüğünüz şu sembol benzeri işaretleri andıran derin kesikler ise biz cerrahların ameliyatlarda kullandığı neşter benzeri bir aletle ölümünden saatler sonra yapılmış. Tabi çok keskin bir tür bıçak ya da hançer olma ihtimali de var. El ve ayak bileklerinde gördüğünüz bu mor halkaların nedeni maktulün bir iple bağlanmış olması. Ancak kesiklerdeki yaralarla, bilekteki izlerin durumuna bakılırsa bu kesikler yapılırken de bu adamın elleri ve ayaklarından bağlı olduğunu söyleyebilirim. Ellerindeki tüm parmaklardaki izler bir tür asitle silinmişe benziyor. Yani adamın parmak izinden kimliğini tespit etmemiz imkânsız. Ağzına tıkalı olan şu gül ise olaydan tamamen bağımsız bir obje gibi görünüyor. Tabi ki tüm bu ayrıntıların her birini detaylı bir şekilde inceledikten sonra kapsamlı bir rapor halinde sunacağımız bilgiler daha bağlayıcı olacaktır. Özet olarak söyleyecek olursam; bu adamı öldürdükten sonra ellerinden ve ayaklarından bağladıkları iplerle, bu kesikleri yapmalarına neden olan bir tür ritüel gerçekleştirmişler. Ardından

aynı ipleri hiç çözmeden kullanarak bu iplerle adamı kubbedeki yerine bağlamışlar. Ne tür bir mesaj vermek istiyorlarsa da, bunu ağzına tıkadıkları çiçekle yapmak istemişler. Benim söyleyeceklerim bu kadar.”

Erman uzmanın açıklamalarını dikkatle dinledikten sonra yardımcısı Remzi’ye cesedin üzerindeki sonradan yapılmış olan kesikleri gösterdi.

“Bu sembollerin ne anlama geldiğini araştır bakalım ne çıkacak? Bir de şu çiçek hakkında tüm detayları da istiyorum.”

Remzi saygılı bir şekilde başını hafifçe öne eğerek anladığını belli etti.

Erman bu defa otopsiye başlamaya hazırlanan uzmana çevirdi bakışlarını.

“Şu parmak izleri yeni mi silinmiş bunu anlayabilir miyiz doktor?”

Uzman cesedin sağ elini kaldırarak dikkatle baktı. “Kesin bir şey ancak otopside sonradan ortaya çıkacaktır, mamafih gördüğüm kadıyla bu işlem çok daha önce gerçekleştirilmiş olabilir. Sizin de bildiğiniz gibi bu ajanların kullandığı çok eski bir metottur ”

“Şu göğsündeki dövmenin ne zaman yapıldığını tam olarak anlama ihtimalimiz var mı peki?”

“Çok zor ama elimizden geleni yaparız.”

“Raporunuza eklemenizi istediğim bir husus daha var.” Adli tıp uzmanı doktor soran gözlerle bakarken, Erman maktulün göğsündeki dövmeyi gösterdi. “Bu dövmeyle ilgili ulaşabileceğimiz tüm sonuçları da raporunuzda görmek istiyorum doktor!”

12

Türker, evinin bulunduğu sokağın arka tarafındaki tren yolunda hızlı adımlarla ilerliyordu. Maketin bulunduğu sırt çantası hâlâ omzundaydı. Dün gece Niko’nun elinden kurtulmasına yardımcı olan imam olmasaydı belki şu anda hayatta olamayacaktı.

Türker camiden telaşla içeri girdiği sıralarda, camide ikisinin dışında henüz kimsecikler yoktu. Türker ezan okumayı henüz bitirmiş olan imama yaklaşarak yalvaran gözlerle “Allah aşkına beni kurtarın hocam!” diyerek peşindeki silahlı adamdan saklanması gerektiğini söylemişti. Bu sırada yaşlı adam az sonra kıldıracağı namaz için cübbesini giymiş sarığını takmaya hazırlanıyordu. İmam ne olup bittiğini anlayamadığı için kısa bir süre bocalamıştı. Türker’e olanlarla ve peşindekilerle ilgili birkaç şey sorduktan sonra ona yardım etmeye karar vermişti. Ancak bunu nasıl yapabileceğini kendisi de bilmiyordu. Kısa bir süre Türker’in korku dolu gözlerine şaşkın nazarlarla baktıktan sonra aklına bir şey gelmiş gibi gözleri ışıldamıştı, “Eğer kılabiliyorsan kurtuluş namazdadır evlat!” diyerek acele hareketlerle sarığını ve cübbesini Türker’e vermişti. Sırt çantasını da Türker’den alarak bir taburenin altına koymuş ve taburenin üzerini de ince patiska kumaştan yapılmış bir seccadeyle örtmüştü. Kendisi de taburenin üzerine oturmak suretiyle, Türker’in cemaate kıldıracağı namazı yaşlılığı bahane ederek oturarak

eda etmişti. Niko caminin kapısından içeriye baktığında, Türker'in giydiği, etekleri yere kadar uzanan cübbenin ve sarığın sağladığı perdeleme sayesinde bir göz aldanması yaşamıştı. Bu sayede aradığı çizgili beyaz gömlek ve gri pantolon giyinmiş Türker'in o sırada içerde olduğunu anlayamamıştı.

Türker Niko'nun elinden kurtulmayı başardıktan sonra bütün geceyi yollarda geçirmişti. Yaklaşık yarım saat önce de, oturduğu semt olan Samatya'ya gelmek için Sirkeci'den banliyö trenine binmişti. Koca Mustafa Paşa tren istasyonuna vardığında diğer yolcuların kullandığı normal çıkış turnikelerini kullanmak yerine istasyonun sonuna kadar yürüyerek tren yoluna inmişti. Çocukluk yıllarında okuldan kaydardığı zamanlar, babasına yakalanmamak için arkadaşlarıyla birlikte tren yolunu kullanarak yakındaki tren istasyonuna kadar gizlice ilerler ve oradan hızlıca geçerek trene kaçak binerlerdi. O zamanlar istasyondaki bekçiye yakalanmaktan korkar ve dikkat ederdi. Kaderin bir cilvesi yıllar sonra yine bu yolu peşindekilere yakalanmadan gizlice evine yaklaşabilmek için kullanıyordu.

Samatya semti yıllar öncesindeki gibiydi. Ahşap binaların tren yoluna paralel uzandığı bu dar sokaklar bunca yıl kim bilir Türker gibi kaç çocuğun büyüüp adam olmasına şahitlik etmişti.

Türker çocukluk yıllarından beri, hemen yanı başında tren yolunun uzandığı baba yadigârı ahşap evde oturuyordu. Yıllar bazı şeyleri hiç değiştirmezken, bazıları ise sonsuza kadar bir daha asla eskisi gibi olamayacaktı. Babası yoktu artık. Şimdi kendisi de tıpkı onun gibi bir babaydı ve şu anda peşindekilere önce evine ulaşarak, ailesine korumaya alabilmenin endişesini yaşıyordu. Dün geceden bu yana başına gelenlerin korkunç bir rüya olması ve bu kâbustan bir an önce uyanmak için neler vermezdi.

Evinin bir sokak gerisinde park vaziyetinde duran polis aracını gördüğünde endişesi bir kat daha arttı. Bu durum pek de hayra

alamet değildi. Acaba polisler dün gece karıştığı olayın izini sürmek için mi buradaydılar? Eğer öyleyse yaşadığı olay hakkında polisi ikna etmek bir hayli güç olacaktı. Ancak ekip aracının Türker ile ilgili olarak orada olduğu da kesin değildi. Yine de daha temkinli olması gerekiyordu. Duvarın dibinden biraz daha ilerleyerek evinin bulunduğu sokağa kadar yaklaştı. Başını duvarın hizasının altında tuttuğu için sokağı ve evi henüz göremiyordu. Ancak etraftan kulağına gelen sesler sokakta olağandışı bir şeylerin cereyan ettiğinin habercisiydi. Kalabalıktan gelen sesler, ambulans benzeri bir aracın çıkardığı sese karışınca daha fazla dayanamadı. Başını duvarın arkasından hafifçe kaldırarak baktı. Bir anda tüm dünyasını karartan manzara bütün dehşetiyle karşısında duruyordu. İki katlı ahşap evinin kapısından çıkan iki görevlinin taşıdığı bir sedyede üzeri örtülü biri yatıyordu. Yüzü dâhil tüm bedenini kaplayan örtüye bakılırsa artık yaşamıyordu. Sokaktaki polisler kalabalığı kontrol altına almaya çalışarak eve yaklaştırmıyordu. Sedyeyi taşıyan sağlık görevlilerinden sokak tarafında olanı yüksek eşikten geçerken ayağı takılıp sendeleyince, bir an sedyede yatanın üzerindeki örtü kayarak yüzü açıldı. O an Türker bir daha hayatı boyunca hissetmeyeceği bir acıyla sarsıldı. Sedyede yatan kanlar içerisindeki mevta karısıydı.

Türker'in çaresizliği bükülen dizlerinde vücut bulduğunda içinde kopan fırtınayı haykıramamanın verdiği acıyla sığıttığı yumruğunu ısırdı. Evden çıkan üstü örtülü her bir sedye, Türker'i hayata bağlayan aile bireylerinden birine ait cansız bedenleri taşıyordu. En son, kızına ait olduğu belli olan küçük bir bedeni taşıyan sedye de dışarı çıkarıldığı anda, yaş dolu gözleri iyice karardı. Sığıttığı sağ yumruğunu önünde duran duvara vururken, aklından geçen tek bir şey vardı.

“İntikam!”

13

“*R*odos mu dedin? Bu olayın Rodos Adası’yla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun Erman Bey?”

“Efendim adamın ağzına tıkadıkları şey, ‘Rodos Gülü’ denilen bir çiçek. İlk zamanlar sadece Rodos Adası’nda yetiştirilen bir bitki olduğu için adanın simgelerinden biri haline gelmiş. O yüzden de ismine ‘Rodos Gülü’ denilmekte. Ayrıca katillerin cinayeti işledikten sonra, kurbanın göğsünde oluşturdıkları kesikler de bu şekilde düşünmemizin bir diğer nedeni.”

“Ne tür kesikler?”

“Bir tür sembolü andıran derin kesikler.”

“Rodos Adası’yla ne alakası var bu sembollerin?”

“Bu sembollerin ne olduğunu araştırdık. Tarihte Rodos Şövalyeleri olarak bilinen ve Saint Jean Şövalyeleri ismiyle anılan bir askeri tarikat çıktı karşımıza! Tapınak Şövalyeleri’nin bir uzantısı olan bu asker keşişler, o dönemde Rodos’u merkez üs olarak kullanıyordu. Kanuni’nin Rodos Fethi esnasında savaştığı şövalyeler de bunlar. Tabii daha öncesinde Fatih’in kuşattığı halde ele geçiremediği, Sultan Süleyman’ın babasının yani Yavuz Sultan Selim’in fethetmeyi amaçladığı Rodos Adası’nın o dönemdeki sahipleri.”

Başbakan hemen sağındaki camdan dışarıya, yanı başında boylu boyunca uzanan Marmara denizine bakarken bakışları iyice uzaklaştı. Belli ki derin düşünceler içinde kafasında bir şeyleri muhakeme ediyordu. İstanbul’a o günkü programında olan bir toplantıya katılmak için gelmişti. Şu anda içinde bulunduğu makam aracı, güvenliği sağlayan koruma araçlarının eşliğinde Beşiktaş istikametine doğru yol alıyordu. Erman telefonda bu gelişme hakkında bilgi vermek istediğinde, yoğun bir programı olduğu için Erman’ı havaalanına çağırmişti. Böylece yol boyunca birçok devlet meselesi dâhil bu konuyu da konuşma fırsatı bulmuşlardı.

Sesli düşünür gibi, “Öldürülen adamın göğsündeki dövmenin bir tesadüf olma ihtimali var mı sence Erman Bey?” diye sordu.

Erman, başbakanın neyi kastettiğini çok iyi biliyordu.

“Yüzyıllar önce yeniçeriler içindeki Derban isimli gizli bir topluluğun kullandığı bir figürü, günümüzde hâlâ kullananların var olma ihtimalini soruyorsanız eğer, evet efendim, bence bu onun en büyük kanıtı olabilir.”

“Peki, bu adamı neden getirip Süleymaniye Camii’nin kubbesine astılar Erman Bey? Ayrıca camiye o saatte elini kolunu sallayan girebiliyor mu böyle? Üstelik girmekle de kalmayıp böylesi bir operasyonu gerçekleştirmişler. Bu devletin bekçisi, polisi yok mu diye sormaz mı vatandaş bize? Hepsi bir tarafa bu tür bir operasyonu önceden haber alacak istihbaratı da mı yok?” Son sözlerini söylerken manalı bakışlarını hemen yanı başındaki Erman’ın gözlerine dikti.

Erman biraz mahcup bir tavırla cevapladı.

“Haklısınız efendim istihbarat zaafımız oldu. Lakin güvenlikle ilgili yüklenici firmanın iki personeli geceleri camide nöbet tutuyor. Saldırganlar silahlı geldikleri için her iki personeli etkisiz hale getirmişler. Caminin din görevlisi Müezzîn Salih Efendi, maktulü

kubbede asılı bir halde gördükten sonra polisi aramış. Ardından kameraların bulunduğu, mihrabın sağ tarafındaki bölümde de güvenlik görevlilerini elleri ve ağızları bağlı bir halde baygın yattarken bulmuş.”

“Kamera görüntüleri de yok tabi.”

“Adamlar son derece profesyonel efendim. Hiçbir kanıt bırakmadan gitmişler.”

“Neden bu işi böyleleri bir şova dönüştürdüler sence? Rodos’la ilgili olduğunun mesajını vermek için mi?”

“Böyle bir olay bir anda ülke gündemine oturacağı için kime nasıl bir mesaj vermek istiyorlarsa duymama ihtimalini ortadan kaldırmak istemiş olabilirler.”

“Basının bu olaydan haberi var mı?”

“Henüz herhangi bir sızma yok. Fakat eninde sonunda haberleri olacaktır. Kamuoyunda bir infial yaratmamak için cesedi bulan müezzinle konuşarak durumun ehemmiyetini bildirdik. Cesedi kubbeye asılı bir şekilde bulduğundan yakınları da dâhil hiç kimseye kesinlikle bahsetmeyecek. Cinayet masasına basına verilmesi için bir basın bülteni de hazırlattık.”

“Şu öldürülen adam, ne biliyoruz hakkında?”

“Henüz hiçbir şey efendim.”

Başbakan aldığı cevaptan hoşnut olmadığını belirtircesine kaşlarını çatı.

“Ne demek bu?”

“Efendim adam sanki hiç yaşamamış, var olmamış gibi. Hakkında herhangi bir kayıta da rastlamadık. Üzerinden çıkan kimlik de sahte!”

“Parmak izi?”

“Yıllar önce asit kullanılarak silinmiş. Ajanların kullandığı bir metottur bu. Kimliklerinin tespit edilmesini engeller.”

Başbakan’ın bakışları giderek donuklaştı. Zihnindeki soruların cevabını arar gibi Erman’ın gözlerine bakarken, manalı bir ses tonuyla konuştu. “Mutlaka hakkında ulaşabileceğimiz bir şeyler olmalı.” Bir süre aracın içinde tam bir sessizlik oldu, ardından başbakan çok önemli bir şeye vurgu yapacakmış gibi Erman’ın gözlerinin içine bakarak konuştu:

“Bu olayın Kanuni ve Rodos Adası ile ilgisini özellikle araştırın ve muhakkak bulun Erman Bey!”

14

Villiers de L'isle-Adam'ın endişe dolu bakışlarından yaşadığı tedirginliğin belirtileri seziliyordu. Rodos Şövalyeleri'nin son büyük üstadı olan bu yaşlı adam; ilerleyen yaşına rağmen, pençesine düştüğü gururunun etkisiyle bir dizi yanlış karar almıştı. Bu yüzden içine düştüğü çaresizliğin esiri olduğunu biliyordu. Gerçi aldığı bu karar yanlış olduğu kadar kaçınılmazdı. Zira yıllarca davalarına ev sahipliği yapmış olan bu üssü düşmanlarına savaşmadan teslim etmeleri söz konusu bile olamazdı. Hele bir de adanın derinliklerinde barındırdığı büyük sır düşünülecek olursa! Ancak şu anda hatasını telafi etmek için bir çare bulmak zorundaydı ve vakit giderek daralıyordu. Bu yüzden etrafına topladığı diğer birkaç şövalye ile ne yapılabilecekleri konusunda hararetli bir istişareye dalmışlardı.

“Gururuma yenik düştüm ve düşmanın genç yaşından ötürü onu kolay bir rakip olarak görerek fazla hafife aldım. Bu yanlışlığa düşmemdeki en önemli nedenlerden biri de bizi yıllarca korumayı başarmış olan bu kalenin muhkem surlarına olan sonsuz güvenimdi kuşkusuz. İnsan benim gibi seksen yaşına da gelse, kibri tecrübe-rinden yeterince istifade etmesine engel olabiliyor. Oysaki Sultan Süleyman'ın büyük dedesi ondan daha genç bir yaşta bizimkilerden çok daha güçlü olan surlarla korunan Konstantiniyye'yi fethetmeyi

başardığında tüm dünyaya Türklerin azmettiklerinde neler yapabilecekleri konusunda unutulmaz bir ders vermişti.”

Büyük üstadın bu sözlerini dikkatle dinledikten sonra bir diğer şövalye söz aldı.

“Efendim siz ve mahiyetinizdeki biz şövalyeler, kahramanca savaştık. Öyle ki düşmanımızda dahi saygı uyandıracak bir mukavemeti bu. Unutmayınız ki sayıları bizden çok fazlaydı. Bu yüzden şu anda asıl düşünmemiz gereken, genç sultandan kaçırmamız gerekenleri hayatlarımız pahasına da olsa bu adadan çıkarabilmenin bir yolunu bulmak. Eğer Sultan Süleyman ondan gizlediğimiz sırdan haberdar olursa...”

Bu sözlerin sahibi, şövalyelere yardım için gelen ve kendisi de bir Tapınakçı olan Avrupa’nın en meşhur mühendislerinden İtalyan Gabriele Martinengo’dan başkası değildi. Martinengo, kuşatma boyunca Osmanlı ordusunun lağımclarının Rodos burçlarında açtıkları lağımcların yerini daha önce hiç denenmemiş olan bir teknik ile kolayca tespit etmeyi başararak kalenin uzun bir süre saldırılara dayanmasını sağlamıştı. Rodos Kalesi’nin surlarının altındaki galerilere dizdirdiği davulların derilerinin üzerine kum taneleri koyduktan sonra başlarına birer nöbetçi diktirmişti. Her bir kazma darbesi toprakta bir titreşim oluşturuyor, bu titreşimlerde davulların derisinin üzerindeki kum tanelerini hareket ettiriyordu. Böylece tünel kazılan yeri belirleyen şövalyeler karşı taraftan açtıkları tüneli kullanarak Osmanlı lağımclarına ulaşıyor ve yeraltında müthiş mücadeleler yaşıyordu. Genellikle de şövalyeler tüneli patlatıyorlardı.

İçlerinden en genç olanı, “Onların eline geçmeden önce başka bir yere nakletmenin yolunu bulamaz mıyız?” diye sordu.

Martinengo “Bu imkânsız” dedi. “Belki kolayca taşınabilir olsaydı mümkün olabilirdi, ancak dikkat çekmeden adadan çıkı-

rabilmek, hele de genç sultanın burnunun dibinden geçerek ve ona sezdirmeden sanırım bunu başaramayız. Keşke bu mümkün olsa ama dünyanın tüm mühendisleri bir araya gelsek bile böyle bir yol bulmamız imkânsız.”

Yaşını almış bir diğer şövalye söz aldı.

“Neden endişe ediyoruz? Sultan Süleyman’ın ondan gizlediğimiz sırrın varlığından bile haberi yok. Ayrıca büyük üstadımız ve onun güvendiği davamıza sadık bir iki şövalye dışında, biz bile gizlenmiş yerini bilmezken o nasıl bulacak? Bence asıl yapılması gereken ona sahip olabileceği ufak bir ganimet bırakmak. Bulacağı birkaç sandık altın, ondan saklamayı çalıştığımız tapınakçıların büyük mirasının bu altınlar olduğunu düşünmesine neden olacaktır.”

Bir diğeri, “Ama yine de bir yolunu bularak anahtarı ondan kaçırmalıyız!” diye söze girdi.

“Nasıl olsa anahtar bizdeyken yerini öğrense bile bir işine yaramayacaktır.”

Hepsi “Evet bu çok iyi bir fikir” diye söylenirken bulundukları salonda bir homurdanma oluştu.

Şövalyelerin büyük üstadı, “Sanırım gitmemize izin verecek” dedi ve devam etti.

“Bu yüzden gitmeden önce, genç sultandan makul bir süre talep edebilirim. Böylece canımız pahasına korumak için yemin ettiğimiz şeyi adadan çıkarıncaya dek, izlerini yok etmek için gereken süreye de elde etmiş olabiliriz. Birazdan otağında anlaşma şartlarını görüşmeye gideceğim. Bu süreyi de o zaman talep edeceğim.”

Orada hazır bulunan tüm şövalyeler, Türklerin bulabilmesi için küçük bir hazineden oluşan ganimeti nasıl hazırlayacaklarını birlikte planladılar. Anahtarı kaçırmının yoluyla ilgili olarak da uzun uzadıya düşünerek ortak bir karara vardılar. Anahtarı kaçırdıktan sonra,

Sultan Süleyman adadan ayrılana kadar bir şey yapmayacaklar, daha sonra kendi eşyalarını nakletmek bahanesiyle, asıl gizledikleri şeyi kadırgalara yükleyeceklerdi. Bu kadırgalar, tapınakçıların keşfettiği halde herkesten gizledikleri yeni kıtaya ulaştığında, sır korunmuş olmakla kalmayıp sonsuza dek güvence altına alınmış olacaktı.

15

Yağan yağmur şiddetini giderek artırıyor. Henüz yirmi yedi yaşındaki genç sultanın huzuruna kabul edilmeyi bekleyen yaşlı şövalye, mahiyetindekilerle birlikte bir hayli ıslanmıştı. Kapının önünde bekleyen yalın kılıç iki muhafızın dudaklarından dökülecek izin ise giderek gecikiyordu. Yaşlı şövalye iliklerine kadar işleyen soğğun etkisiyle zırhının altında titremeye başlayan bedenindeki kan donmuş gibi kıpırdamıyordu. Böyle uzun bekleme anları, bilgeliğiyle övünen onun gibi insanlarda derin bir düşünme hali oluşturmdu. Kimbilir belki o da bu duruma nasıl düştüğünü zihninde muhakeme ediyordu. Gelecekte tüm dünyanın adından “Muhteşem Süleyman” diye bahsedeceği genç sultanın yapmak istediği aslında tam da buydu. Çok değil daha birkaç gün önce durum tamamen bunun tersiydi. Yaşlı L’isle-Adam, -Rodos Şövalyeleri’nin büyük üstadı- sıcak kalenin içerisinde Tapınak Şövalyeleri’nden kendisine kalan muhkem surların sonsuza kadar direneceğine güvenmişti. Osmanlı ordusunun yirmi bin neferi ise yağmur çamur demeden bu fethi gerçekleştirebilmek için şehit düşmüştü. Geriye kalan binlercesi ise büyük bir zaferin şerefine nail oluyorlardı. Şimdi bu neferlerden sadece iki tanesinin vakur bir edayla beklediği kapının ardında yapılan Divan-ı Hümayun kararlarını bekleyen şövalyeler,

askeri güçle ellerinde tutamadıklarını, siyaseten elde edebilmek için huzura kabulü bekliyorlardı.

Nihayet içerde yapılmakta olan Divan-ı Hümayun'un sona ermesiyle birlikte huzura kabul edildiler.

Şövalyelerin büyük üstadı kendisini vakur bir edayla süzen genç sultana doğru birkaç adım atarak yaklaştı. Önünde saygıyla eğildi. Sesinde ilerleyen yaşına tam bir tezat oluşturan bir ruh halinin izleri vardı. İşlediği kabahatin mazeretini anlatarak af dileyen bir çocuk gibi mahcup ve ürkek bir şekilde sözlerine başladı:

“Kalenin teslimiyle ilgili bize sunduğunuz şartları bu ana dek kabul etmeyerek sizinle savaştığımız için affınıza mahzar olmayı diliyoruz sultan hazretleri.”

Sultan Süleyman'ın yüzünde başarının verdiği bir gururu gösteren muzaffer bir gülümseme belirdi. Bunda da pek haksız sayılmazdı. Zira büyük atası Fatih'in ve babası Yavuz Sultan Selim'in dize getiremediği bir düşman, şu anda önünde saygıyla eğilerek merhamet dileniyordu. Büyüklük belirtisi müteessir bir ses tonuyla karşısındaki yaşlı adamı teselli etti.

“Girdikleri cenkler neticesinde, memleketler kaybetmek hükümdarların kaderlerinde vardır. Elem çekmeyiniz. Zira siz sadece hükümlüğünüzün gereği vazifenizi yaptınız.”

Padişahın şefkat belirtisi bu sözlerinin ardından yaşlı şövalye mutlu bir ifadeyle gülümsedi.

Yapılan antlaşmanın içeriğinin okunmasına başlandı. Tercihlerini adada kalmak yönünde kullananlar, yapacakları dini ayinlerinde serbest bırakılacaktı. Beş yıl süreyle halktan vergi alınmayacaktı. İsteyenlerin üç yıllık bir sürede adayı terk edebilmesi mümkün olacak, şövalye ve savaşçıların Osmanlı gemileriyle Girit Adası'nın Kandiye Kalesi'ne nakledilmesi sağlanacaktı. Adanın on iki güne

kadar boşaltılarak teslim edilmesine izin verilmesi de anlaşma şartları arasındaydı.

Antlaşmanın imzalanmasının ardından genç sultan, Rodos Şövalyeleri'nin büyük üstadıyla yalnız görüşmek istediğini belirterek, can yoldaşı Pargalı İbrahim dışındaki herkesin huzuru terk etmesini buyurdu. Ardından da ayağa kalkarak tam karşısında duracak şekilde yaşlı şövalyenin yanına yaklaştı. Keskin bakışlarını muhatabının gözlerine dikti.

“Bu antlaşma maddeleri haricinde konuşmamız gereken başka bir husus daha var mı sizce?”

Rodos Şövalyeleri'nin büyük üstadı, meraklı bakışlarla karşısında duran genç sultanı süzüyordu. Belli etmemeye çalışsa da içindeki endişeyi dışa vuracak şekilde yüzü kızarmaya başladı.

“Neden bahsettiğinizi anlayamadım sultan hazretleri.”

Sultan Süleyman bilge bir şekilde gülümsedi. “Kalenin içeri-
sindeki gizli bir bölümde hatırı sayılır bir hazine bulduk!”

Yaşlı şövalye genç sultana belli etmese de rahat bir nefes aldı. Belli ki Türkler, şövalyelerin onların dikkatini başka bir yöne çekebilmek için bulabilecekleri bir yere sakladıkları birkaç sandık altını bulmuşlardı.

Duyduğu bu haberi hiç beklemiyormuş gibi afalladı. Güya bu olaya çok şaşmıştı. Ancak Sultan Süleyman bir mazeret bildirmeye hazırlanan yaşlı şövalyenin konuşmasına fırsat vermeden sözlerine devam etti.

“Rodos'un derinliklerinde ise çok daha büyük bir ganimeti bizden gizlediğinizi biliyorum.”

Yaşlı şövalyenin bu son duyduklarından sonra serinkanlı tavırlarından en ufak bir eser kalmadı. Yüzü bir anda şaşkınlıktan

mosmor oldu. Yaşlı kalbinde oluşan baskının o an oracıkta ölümüne neden olacağını düşündü.

“Ne... Neden bahsettiğinizi anlayamadım sultan hazretleri.”

Sultan Süleyman şehzadelik yıllarından itibaren kendisine can yoldaşlığı yapan Pargalı İbrahim’e bakarak manalı bir şekilde gülümsedi.

Pargalı İbrahim elinde tuttuğu bakırdan yapılmış ince silindirik şeklindeki bir objeyi Sultan Süleyman’a verdi. Bu obje o dönemde genelde elçilerin seyahat esnasında taşıdıkları değerli evrakı korumak için kullandıkları bir muhafazaydı.

Genç sultan Pargalı’dan aldığı evrak muhafazasını açarak içinden bir parşömen çıkardı. Hayvan derisinden yapılmış olmasına rağmen bir hayli de yıpranmış olan bu parşömen belli ki yüzyıllar öncesine aitti. Rulo şeklindeki parşömeni ucundan tutarak sağ eliyle hafifçe havaya kaldırdığında, parşömen, içinde barındırdığı büyük sırila ilgili yazılanların görülebileceği şekilde aşağı doğru açıldı. Yaşlı şövalye hiç beklemediği bir anda gördüğü bu manzara karşısında şaşkınlıktan az daha dilini yutacaktı.

Sultan Süleyman bilgece gülümsedi. “Sanırım şimdi neden bahsettiğimi anlamışsınızdır!”

Bir anda bulundukları yere tam bir ölüm sessizliği çöktü. Yıllar sonra herkesin adından “Muhteşem Süleyman” diye bahsedeceği genç Osmanlı sultanı, tapınakçıların yüzyıllardır saklamayı başardığı büyük sırrın muhteviyatının nerede olduğunu gösteren bilgiyi elinde tutuyordu.

Yaşlı şövalye, “Bu nasıl olabilir?” diyebildi sadece. Sultan Süleyman’ın bu parşömeni elinde tutuyor olması Konstantiniyye’deki büyük sarayın kalıntıları arasındaki saklı Tapınakçı Hazinesi’nin bulunduğu bölüme ulaşmış olduğu anlamına geliyordu. Şövalyeler

dördüncü haçlı seferleri sırasında Konstantiniyye'yi istila edip yağmaladıklarında elde ettikleri tüm ganimeti yeraltındaki gizli bir yerde saklamışlardı. Bu yerin nerede olabileceğini gösteren ipuçları zamanla yok olup gittiği için kendisi bile tam yerini bilmezken, genç sultan bu bilgiye nasıl ulaşmış olabilirdi?

Sultan Süleyman sanki aklından geçenleri okumuş gibi yaşlı şövalyeye gülümsedi. “Evet. İstanbul’un altında Tapınakçı Hazinesi’nin saklandığı yeri bulduğumuzda ulaştığımız bir ipucu bizi Belgrat’ın muhkem surlarına yönlendirdi. Bu durum zaten planladığımız Belgrat’ın Fethi ile ilgili hazırlıklarımızı hızlandırmamıza neden oldu. Doğruyu söylemek gerekirse bu elimde tuttuğum parşömeni sakladığınız yeri gördüğümde tarikatınızın sır saklama konusundaki yeteneğine hayran kaldım.”

Duyduklarından sonra yaşlı şövalyenin yılışık yüz ifadesi sertleşti.

“İnanın bana sultan hazretleri, bize ait olan bu mirası bizden gizleyebileceğiniz dünya üzerinde herhangi bir yer yok.”

Sultan Süleyman Rodos Şövalyeleri’nin büyük üstadı Villiers de L’isle-Adam’ın meydan okuyan bakışlarından hiç etkilenmemiş gibi vakur bir edayla gülümsedi.

“Elinizden geleni ardınıza koymayınız. Zira siz ve tarikatınızın diğer keşişleri özgürce gidebilirsiniz.”

Pargalı İbrahim şaşkınlık dolu bakışlarını Sultan Süleyman’dan alamıyordu. Böyle bir şey nasıl olabilirdi? Bunca yaşanandan sonra hünkâr bu adamları nasıl serbest bırakırdı?

Sultan Süleyman sözlerine kendinden son derece emin bir ses tonuyla devam etti.

“Yüz kırk beş gün süren kuşatma boyunca şerefimizle vermiş olduğunuz bu mücadele ve ilerleyen yaşıma hürmeten hayatınızı

bağışlıyorum. Siz veya takipçilerinizden herhangi bir zümre tekrar bizimle ve ya neslimizle savaşma onuruna hâsıl olursanız, bugünküne benzer bir yenilgiyi tekrar yaşayacağınızdan emin olabilirsiniz! ”

Rodos Şövalyeleri’nin son büyük üstadı kaybedecek bir şeyinin kalmamasının verdiği cesaretle meydan okudu.

“Size şerefim üzerine yemin ederim ki sultan hazretleri sadece ben ve mahiyetimdekiler değil, bizden sonra gelecek olan takipçilerimiz de, bizim olanın peşini dünya durdukça bırakmayacaktır. Elimizden aldıklarınız er veya geç tekrar bizim oluncaya dek kutsal savaşımıza devam edeceğiz!”

Rodos Şövalyeleri’nin büyük üstadı mahiyetimdekilerle birlikte içinde bulundukları salonu terk etmeden önce son bir kez daha böylesi bir tehditte bulunmaya cüret ettiren şey, topluluklarının tüm Avrupa’ya yayılmış olan karmaşık yapısıydı.

Genç sultan otağını terk eden yaşlı kurt ve beraberindeki lerin ardından bakarken gülümsedi. Yanındaki Pargalı İbrahim’e dönerek “O’nu bu yaşında evinden barkından uzaklaştırdığım için yüreğim sızlıyor.” dedi ve sadece kendisinin duyabileceği bir sesle mırıldandı.

“Dünya durdukça!”

16

“*D*ünya durdukça ayakta kalacak bir eser isterim mimarbaşı.”

Sultan Süleyman bu sözleri söylerken Mimar Sinan’ın gözlerinin içine bakıyordu.

Mimarbaşı, “Dünya durdukça hünkârım” diyerek onayladı. Bu iki sözcük aralarındaki bir akitti. Sultanın sanatçıya, sanatçının sultana verdiği önem ve değerin nişanesiydi.

Sinan o zamana kadar üstlendiği her bir vazifeyi layıkıyla yerine getirmiş olmanın verdiği güvenin yanı sıra, kendisine bile itiraf edemediği bir korkunun kalbinin derinliklerinde filizlenmeye hazır beklediğini biliyordu. Dostlarının yanı sıra düşmanlarının da isminin önüne “Muhteşem” unvanını eklediği üç kıtaya hükmetmeyi başarmış bir cihan sultanının adını dünya durdukça yaşatmayı vaat ediyordu. Yani bittiğinde tüm cihanın nazarı dikkatini üzerine çekecek muhteşem bir eser inşa etmeliydi. Tabii padişahın tek isteği bu olsaydı, mimarbaşı zor da olsa bu işin üstesinden gelecek mimari dehaya sahipti. Lakin mimarbaşının ruhunun derinliklerine hapsedmeye çalıştığı endişenin asıl kaynağı, hünkârın ondan istediği diğer bir görevdi.

Büyük bir sırrın izlerini taşıyan tüm ipuçlarını vakti gelinceye dek ustalıklı gizlemesini istiyordu bu eserle.

Sultan Süleyman, “Bir gün” demişti ve devam etmişti. “Bir gün bu koca cihan imparatorluğu da tıpkı diğer büyük devletlerin yaşadığı ortak kaderi yaşayacak ve zayıf düşecek. İşte o gün geldiğinde bu yüce milletin yaptığın bu camiinin ihtişamına bakarak bir zamanlar nasıl bir güce sahip olduğumuzu, üç kıtaya nasıl hükmettiğimizi tefekkür etmesini ve neslim tarafından adımın rahmetle anılmasını istiyorum. Ne Viyana kapılarına kadar ulaşan sınırlarımız, ne de elde ettiğimiz Mohaç gibi destansı zaferler ihtiyaç duyulduğunda kullanabilecekleri bir gücün yerini tutacaktır. Onlara hem maddi hem de manevi bir mirası hediye etmek istiyorum ki, küllerinden tekrar dirilip yapacağın bu camii şerif altında Allah adını sonsuza dek yüceltebilsinler.”

17

S inan masanın üzerinde duran maketin detaylarını son bir kez daha inceledi. Sabırlı ve itinalıydı. Gözlerinde yüzyılları aşan bir bilgeliğin parıltısı vardı. Bakışları “Kalfalık eserim” diye nitelendirdiği Süleymaniye Camii’nin tüm detaylarını barındıran minicik maketin üzerinde son bir kez daha gezindi.

Önünde oturduğu çalışma masasında dalgın bakışlarla düşünce-
lere daldı. Aklından geçenleri bilmek için şüphesiz onun sahip olduğu
dehaya sahip olmak gerekirdi. Sonra maketi oluşturan parçaları
hassasiyetle birbirinden ayırdı. Her birini bu parçalar için önceden
hazırlattığı değişik ebatlardaki ahşap sandıklara yerleştirdi.

Kubbeyi, orta avluyu ve minareleri.

Şimdi bu parçaların bulunduğu irili ufaklı altı ahşap kutu vardı
önünde. Bu kutulara sanki büyük bir hazine gizlemiş gibi bakıyordu.
Ahşap kutuların üzerinde kabartma halinde yapılmış sembollerde
tuğra ve çatal uçlu kılıç figürleri dikkat çekiyordu.

Maketi kaldırdığı yerde masanın üzerine serilmiş büyük bir
kâğıt duruyordu. Kâğıdın üzerinde, Matrakçı Nasuh tarafından
Süleymaniye Camii merkez alınarak çizilmiş minyatür şeklinde bir
harita vardı. Mimarbaşı daha sonra defterinin açık olan sayfala-
rından birinin yüzeyine hemen yanı başında duran bir mürekkep

ve fırça yardımıyla, zımpara çeker gibi bir kat mürekkep sürdü. Kâğıdın yüzeyi mürekkebin etkisiyle tamamen ıslak bir görüntüye sahip oldu.

Oturduğu sandalyeden kalkarak bulunduğu geniş salonun penceresine doğru yaklaştı. Camdan dışarı baktığında Süleymaniye Camii tüm ihtişamıyla önünde yükseliyordu. Büyük bir sanatçı eserine bakınca nasıl gururlanırsa, Koca Sinan da öyle bir ruh halindeydi. Nihayet hünkârının dileğini yerine getirebilmiş, İstanbul’a büyük bir hazineyi miras bırakmasını sağlamıştı.

Tekrar masaya doğru yöneldiğinde masanın üzerindeki deftere baktı. Mürekkep kurumuş ve etkisini göstermişti. Defter sayfasının üzerindeki yazılar keşfedileceği ana kadar, içinde barındırdığı sır gibi görünmez bir hal almıştı.

Sonra minyatürü rulo haline getirdi. Defterini de alarak kapıya doğru yöneldi. Kapıyı iki kez tıklatınca, içeriye civan mert bir adam girdi. Sinan minyatürü ve defteri, içeri giren adama uzattı.

“Buyurun silahtar ağa. Padişahımızın emir buyurdukları emanetler hazır...”

Koca Sinan, maketi de yanına alarak, Süleymaniye Camii’ne doğru yola koyuldu. Halktan yol boyunca gördüğü derin teveccüh, halkın mimarbaşının İstanbul’un en güzel tepelerinden birine naksettiği eseri ne kadar sahiplendiğinin bir tecellisiydi.

Mimar Sinan’ın gözleri önünde yükselen Süleymaniye Camii tıpkı padişaha söz verdiği gibi dünya durdukça yaşayacak bir eser olmuştu. Caminin Kanuni’nin büyük sırrına ev sahipliği yapan küçücük maketi ise günü geldiğinde doğru kişinin eline geçinceye dek Derban’a emanet edilecekti. Ta ki kader bu maketi açacak kişiyi tayin edinceye dek...

18

*T*ürker evinin hemen karşısındaki tren yolunun duvarının dibinde bir süre öylece durdu.

Uzunca bir süre...

Bir ömür ağlasa yaşadığı acıyı dindiremeyeceğini biliyordu. Oysa onun gözlerinden bir damla dahi yaş gelmiyordu. Çaresizlik boynunu hiç bu kadar bükmemişti. Bir gün önce sıcacık bir yuvası, yaşama sebebi olan dünya tatlısı bir kızı vardı. Oysa şimdi onu yaşama bağlayan tek şey içinde giderek büyüyen nefretin fısıldadığı “intikam” çağrısıydı. Yaşam ve ölüm arasındaki ince bir çizgi gibi önünde boylu boyunca uzanan raylara baktı önce, ardından da düdük sesi uzaklardan gelen banliyö trenine. Bir karar vermeye çalışır gibi kafasında bir şeyleri tartıyordu. Ardından koşar adımlarla tren istasyonuna doğru yürümesine neden olan ise sırtındaki çantanın içindeki cami maketiydi. Onu ailesinin katillerine götürceğine inandığı tek ipucuna bakarken, “Ne pahasına olursa olsun sizi bulacağım.” demişti.

Türker tren istasyonuna ulaştığında, az önce gördüğü banliyö treni de istasyona varmıştı. Vagonlarından inen kalabalık çıkış turnikelerine doğru yöneldiğinde büyük bir insan kalabalığı oluştu. Bazıları ise daha kestirme olacağını düşünerek, tren yolunu

kullanmak için istasyonun sonuna doğru yürüyordu. Bu hengâme Türker'in istasyona gizlice girebilmesi için aradığı fırsatı oluşturdu. Banliyö treninin perondan ayrılmak üzere olduğunu belirtmek için makinist uyarı düdüğü çalarken, Türker kalabalıktan istifade ederek istasyona tren yolu tarafından girdi. Yavaş yavaş yol alarak peronu terk etmeye başlayan trene çocukluk yıllarından aşina olduğu çevik bir hareketle atladı. Bu sırada içinde bulunduğu vagonun dışarıya baktığında, çıkış turnikelerinin hemen bitiminde kimlik kontrolü yapan polisler dikkatini çekti. Bu kontrolün nedeni şüphesiz ailesinin katillerini bulmak içindi. Belki de polis Türker'den şüpheleniyordu. İçinde bulunduğu banliyö treninden Zeytinburnu tren istasyonunda inmeye karar verdiğinde, çok eski bir tanıdığını uzun bir aradan sonra ziyaret etme vaktinin geldiğini düşünüyordu.

19

Kerim telefonun diğer ucundaki sesin sahibiyle neredeyse on yıldan beri konuşmamıştı. Ama bu uzun süreli ayrılığın nedeni kendisi değil, çok değer verdiği askerlik arkadaşı Türker'di. Daha doğrusu "Türker ağabeyi". Türker Kerim'in yaptığı kanunsuz işlerden hiç haz etmediği için dostluklarına uzun bir mesafe koymayı tercih etmişti. Ama şimdi, büyük bir vefa borcu olduğu Türker ağabeyine nihayet borcunu ödeyebilmesi için, Kerim'in eline beklediği büyük fırsat geçmişti. Hem de aklının ucundan dahi geçmeyecek bir sebepten dolayı. Türker ağabeyinin başı beladaydı ve polisten kaçıyordu. Ona gizlenmesi için yardımcı olabilecek, kanunsuz birilerine ihtiyaç duyuyordu. Bu da Kerim'in uzmanlık alanıydı. Türker çaresiz utana sıkıla da olsa Kerim'i aramak zorunda kalmıştı. Kader gerçekten de insanın önüne hiç ummadığı şeyler çıkarabiliyordu.

Kerim askerlik dönüşü İstanbul'a geldiğinde yaşadığı türlü ekonomik sıkıntılar neticesinde bir türlü dikiş tutturamamıştı. Ne tahsili vardı ne de doğru düzgün bir mesleği. Ama bakmakla yükümlü olduğu yaşlı annesi ve kız kardeşi, onun sofraya koyacağı bir lokma ekmeğe muhtaçtı. Annesinin üç aylığı oturdukları evin kirasını geç de olsa ancak ödüyordu. Kerim'in askere gitmeden önce çalıştığı marangoz da kapandığı için acilen yeni bir iş bulması gere-

kiyordu. Gururluydu. Kimseden yardım da isteyemiyordu. Hamallık yapmıştı. Bir dal sigarayı ikiye bölerek içtiği günler olmuştu. Ama yetirememişti. Bir gece kirasını vaktinde alamadığından şikâyet eden ev sahibinin kapıya dayanarak ettiği küfür bardağı taşıran son damla olmuştu. Ev sahibine attığı her yumruk, içindeki çaresizliğin oluşturduğu nefretin şiddetini daha da artırmıştı. Kerim'in iri cüssesine ve attığı yumruklara daha fazla mukavemet edemeyeceğini anlayan cılız adam, çareyi cebindeki çakıya davranmakta bulmuştu. Bunu gören Kerim daha da öfkelenmişti. Geri çekilmek yerine adamın elinden kaptığı çakıyı adamın bacağına saplamıştı. Kerim'i kendisine getiren ve durmasına neden olan yaşlı annesinin feryadı olmuştu. "Yapma oğlum! Allah aşkına dur!" Ama olan olmuştu. Kerim adamı ciddi bir biçimde yaralamıştı. Neyse ki adam ölmemişti ancak Kerim için Taş Medrese'de geçireceği uzun yıllar böylece başlamış oldu.

Kerim hapisteyken bu durumdan haberdar olarak ziyareti-ne gelen ve ona sahip çıkan tek yakını Türker ağabeyi olmuştu. Yalnızca ona değil, yokluğunda ailesine de kol kanat germişti. Böylece Kerim'in tam üç yıl süren esaret günleri sona ermişti. Fakat bu üç yıl Kerim'de telafisi mümkün olmayan bir inanç boşluğu oluşturmuştu. Dışarı çıkınca bir süre dürüst bir iş bulmak için çırpınmıştı. Ancak kimse eski bir hükümlüye iş vermek istememişti. Bu dönemde de Türker yardımlarını Kerim'den hiç esirgememişti. Hatta Kerim'in kız kardeşinin talibi olan bir gençle evlenmesine ön ayak olmuştu.

Kerim işsiz geçen bir sürenin ardından, yaşadığı semt olan Zeytinburnu'ndaki çocukluk arkadaşlarının da etkisiyle bir sürü yasadışı işe bulaşmaya başlamıştı. İşte bu dönemde Türker ile aralarındaki dostluk ve kardeşlik bağları zedelenmişti. Türker evlenmiş ve bir kızı olmuştu. Kerim ise her geçen gün, Türker'in ikazlarına kulak asmadan bir batağa sürüklenmişti. Sadece bayramdan bayrama,

Türker Kerim'in yaşlı annesinin elini öpmek için geldiğinde görüşmüşlerdi. Bu ziyaretler de çok kısa sürmüştü. Kerim'in annesinin ilerleyen yaşı nedeniyle vefatından sonra bir daha görüşmemişlerdi. Bu sürede Kerim ve serseri arkadaşlarının kurdukları çetenin namı giderek yayılmıştı. Birilerinin başı mücadele edemeyecekleri kişilerle derde girse, işlerini hal yoluna sokabilmek için Kerim'in çetesine başvuruyordu. Tabi ki bu iş hallolduğunda da bu çeteye ufak bir komisyon ödemek zorunda kalıyorlardı. Genelde bu sıkıntıların nedeni çek-senet tahsilâtı gibi ticari alacaklardan kaynaklanıyordu. Bazen de evinden çıkarılmak isteyen bir kiracı veya müteahhide verdiği gecekondusunun karşılığında alması gereken apartman dairesine kavuşamayan gariban birisi Kerim'in ve arkadaşlarının kapısını çalabiliyordu. Ama bu defa kapısını çalan uğruna canını bile verebileceği bir kişiydi.

“Türker ağabeyi”

20

*E*rman, Samatya’daki ahşap iki katlı binanın kapısının önüne gerilmiş olan “Olay yeri girilmez” yazan sarı bandın altından geçerek içeri girdi. Başbakanla görüşmesinin hemen bitiminde yardımcısı Remzi aramış, o da aldığı bu haberi yerinde görmek için buraya kadar gelmişti. Olay yeri inceleme ekipleriyle birlikte içerideki bazı eşyaları incelemekte olan Remzi, amirinin içeri girdiğini fark ederek, ona doğru seğirtti.

“Merhaba efendim.”

“Merhaba Remzi. Nedir vaziyet?”

“Efendim burada tam bir katliam gerçekleştirilmiş.”

Erman bir taraftan yardımcısı Remzi’yle konuşurken bir taraftan da etrafı dikkatli bakışlarla inceliyordu. İki katlı ahşap evin içerisindeki eşyalar, burada yaşayanların mütevazı hayatını gözler önüne sermeye yetiyordu. Bütün eşyalar sağa sola dağılmış olmasına rağmen evde para etme ihtimali olabilecek televizyon, çamaşır makinesi gibi beyaz eşyalar yerli yerinde duruyordu. Belli ki katliamın nedeni soygun değildi. Erman sağ taraftaki salona doğru birkaç adım atmıştı ki, bulundukları geniş odanın ortasına beyaz tebeşirle yapılmış küçük bir çizimi gördü. Bir çocuk bedeninin yerde yatış şeklini tasvir ettiği belli olan bu çizim cinayet masasının

olay yeri inceleme ekipleri tarafından yapılmıştı. İçinde oluşan ani sıkıntıyı dışa vuran derin bir nefes aldı. Her zamanki alışkanlığıyla elini sigara çıkartmak için ceketinin iç cebine götürdü. Sonra da karısına bu mereti bırakacağına dair verdiği söz nedeniyle iki aydır paket taşımadığını hatırladı. Etajerin üzerindeki çerçeveli aile fotoğrafını göstererek yardımcısı Remzi'ye sordu.

“Adamımız bu mu?”

Erman'ın gösterdiği resimde; Türker kızını kucağına almıştı. Karısı sağ yanında ve annesi sol yanında otururken çekilmiş bir aile fotoğrafıydı.

“Evet efendim. İsmi Türker Kara. Kamyon şoförü. Dün gece Nevşehir’de, Hacı Bektaşî Veli yakınlarındaki bir benzincide kullandığı nakliye kamyonu terk edilmiş bir vaziyette bulundu. Benzincinin hemen yanındaki ufak bir yol lokantasında işlenen cinayetlerde kullanılan silahta da parmak izi var. Silahı cesetlerin birinin yanı başında şarjörü boşalmış bir halde bulduk. Ayrıca öldürülenlerin bedenlerinden alınan kurşunların incelenmesi sonucu hazırlanan balistik raporuna göre başka bir silah daha var!”

“Öldürülenler kim?”

“Benzincide çalışan benzinci çocuk, benzincinin sahibi, lokantanın sahibi, lokanta müşterisi üç kamyoncu ayrıca bir tekstil firmasının iki pazarlama elemanı.”

Erman dudak bükerek sağ eliyle çenesini ovuşturdu. Bakışları hâlâ Türker Kara'nın aile fotoğrafındaki herkesin gülümseyen yüzlerinde geziniyordu.

“Çok tuhaf! Yani Nevşehir’deki benzin istasyonunda öldürülenler tamamen birbirinden bağımsız ve habersiz adamlar öyle mi? Şüpheli Türker Kara ise bu resme bakılırsa mutlu bir aile yaşantısına sahip olması pek muhtemel bir kamyoncu.”

Erman bakışlarını çerçeveli fotoğraftan kaldırarak üst kata çıkan merdivenlere çevirdi.

“Kamyoncunun kızı burada öldürülmüş ya da buraya sonradan getirilmiş.”

“Ya çocuğun annesi ve babaannesi onların cesetlerini üst katta mı bulmuşlar?”

Remzi sağ eliyle üst kata çıkan merdivenleri göstererek, “Bu taraftan efendim” diyerek, Erman’la birlikte basamakları çıkarken anlatmaya devam etti.

“Ev iki katlı, yukarıda iki oda, tuvalet ve banyo var. Aşağıda ise az önce içinde olduğumuz salon ve mutfak.”

Cesetleri polise ihbarda bulunan bir komşu bulmuş ve teşhis etmiş.

Remzi sonuncu basamağı da çıktıktan sonra, merdivenlerin hemen sağındaki küçük odayı işaret etti.

“Yukarıdaki odalardan sağdakinde evin yaşlısı olan teyze ve torunu kalıyormuş. Teyzenin cesedini yatağında boğulmuş bir vaziyette bulmuşlar. Kesin netice otopside sonradan ortaya çıkacak ancak yastıkla boğduklarını düşünüyoruz. Torunu olan küçük kızı da hemen karşısında yattığı yatakta kafasına sıktıkları bir kurşunla öldürmüşler.”

Remzi minik kızın yatağındaki kanlı yastığı gösterdi. Üzgün bir ses tonuyla sözlerine devam etti.

“Yani az önce sizin de tahmin ettiğiniz gibi küçük kızı önce öldürüp sonra aşağıya indirmişler.”

Erman “Bunlar ne tür kana susamış yaratıklar böyle?” diye öfkelendi. Gayri ihtiyari yumruğunu sıkıyordu. Ardından “Neden böyle bir şey yapmış olabileceklerini araştırdınız mı Remzi?” diye sordu.

“Yani çok garip, yaşlı kadını boğmakla yetinirken, küçük kızı neden kafasından vurmuşlar? Ayrıca aşağıya giriş katına taşımışlar.”

“Efendim adli tıp davranış bilimleri uzmanına göre katliamı gerçekleştirenler, etki yaratmak istedikleri kişi üzerindeki dehşet duygusunu artırmak için ilk olarak çocuğun cesediyle karşılaşmasını istemişler.”

“Yani birine mesaj vermek istemişler diyorsun?”

“Evet efendim. Bir mesaj vermek istemişler. Hatta yazılı bir mesaj bile bırakmışlar denilebilir.”

“Nasıl yani?”

Remzi diğer odaya geçerken, “Benim bu olaydan haberdar edilmemin ve size acil olarak ulaşmamın asıl nedeni ve sorunuzun cevabı soldaki odada.” diyerek devam etti. “Türker Kara ve eşinin yatak odası. Eşinin ölümüne kalbine saplanan iki kurşun neden olmuş. Olayın faillerinin kadının kanıyla duvara çizdikleri şey ise bizi bu olaya dâhil eden asıl neden efendim.”

Erman pencerenin karşısındaki duvarda çizili olan şekli gördüğünde neredeyse şaşkınlıktan göz bebekleri yerinden fırlayacaktı.

Kanla çizilen bu şekil, Süleymaniye Camii’nin kubbesinde buldukları adamın göğsündeki dövmedeki figüre benzetilmeye çalışılmıştı.

Tuğra ve çatal uçlu kılıç!

21

*E*rman kliması çalışmakta olan arabanın sağ camını açtığında, direksiyondaki Remzi bunun nedenini hemen anladı. Cebinden sigara paketini çıkartarak amirine uzattı.

“Bıraktığınızı sanıyordum efendim?”

Erman hiç oralı olmadan Remzi’nin uzattığı paketten bir sigara alarak yaktı. Derin bir nefes çektikten sonra düşünceli bir ses tonuyla sözlerine başladı.

“Şu olaya bir bakalım Remzi; kendi halinde kamyonculuk yapan bir adam, birden nedense cinnet geçirip hiç tanımadığı kişileri benzinlikte öldürüp sırra kadem basmaya karar veriyor. Bu olay başlı başına bir muamma değil mi?

Birinci soru: Kamyoncu birbiriyle alakasız bu adamları neden öldürdü?

İkinci soru: Kamyonunu da orada bırakarak nereye ve niçin kaçtı?”

Erman ceketinin iç cebinden ufak bir not defteri ve kalem çıkardı. Deftere bu soruları not ettikten sonra konuşmaya devam etti.

“Aynı gece başka birileri de Süleymaniye Camii’nin kubbesine, öldürdükleri bir adamı asıyorlar. Üstelik adamın vücuduna

kesici bir alet kullanarak tarihte Rodos Şövalyeleri'nin kullandıkları sembollerini çiziyorlar ve ağzına da Rodos Adası'yla özdeşleşmiş olan bir gül tikiyorlar. Ama neden?" Defterine yeni bir soru daha yazdı. "Rodos Şövalyeleri'nin bu olayla ilgisi ne? Olayın sabahında kamyoncunun ailesinin bütün üyeleri bir katliama kurban gidiyor. Bu da yetmezmiş gibi, olayı gerçekleştirenler adamın en mahrem yeri olan yatak odasına yüzlerce yıl öncesinden gelen bir sembolü çiziyorlar hem de karısının kanıyla!" Erman not defterine bir not daha düşerken sözlerine devam etti. "Kamyoncunun ailesini kim ve neden öldürdü?" Üstelik bu sembol bizim bir süredir Osmanlı arşivlerinde araştırdığımız, yüzyıllar öncesinde kurulmuş olan Derban isimli gizli bir teşkilatın kullandığı sembol. Zaten bize iki vaka arasında bir bağlantı olabileceğini düşündüren şey de bu. Yani adamın yatak odasına çizilen sembolle, Süleymaniye Camii'nin kubbesine asılmış olan adamın göğsündeki dövmenin aynı olması."

Erman sözlerine ara vererek, bir şey hatırlamış gibi yardımcısı Remzi'ye döndü.

"Benzincide bulduğunuz cinayet silahının üzerindeki parmak izinin, Türker Kara'ya ait olduğundan emin misiniz?"

Remzi kendinden emin bir ses tonuyla cevapladı.

"Sizin de az önce değindiğiniz gibi kamyoncunun kullandığı kamyon olay yerindeydi efendim. Ayrıca kamyonun direksiyonundaki parmak izleri, cinayet silahıyla bire bir eşleşti. Yalnız silahta başka birine ait izler de var ancak bu izlerin sahibini henüz bilmiyoruz."

"Nasıl yani? Öldürülenlerden biri olabilir mi?"

"Hayır. Olay yeri ekiplerinin hazırladığı detaylı rapora bakılırsa onlara ait değil!"

Erman düşünceli bir şekilde sigarasından bir nefes çekti.

“Demek ki silahı bir başkası daha kullanıyordu. O gece orada olmayan ya da orada olduğu halde olay yeri inceleme ekipleri geldiğinde izlerine rastlayamadığımız biri. Parmak izlerinin sahibini bulalım Remzi.”

“Efendim ülke çapındaki sabıkalıların parmak izleriyle eşleşen herhangi bir sonuca ulaşamadık. Interpol kayıtları ise gün içerisinde elimizde olacak.”

Erman, Remzi’nin söylediklerini dinlerken bir taraftan da önündeki not defterine yeni bir soru daha yazdı. “O gece Türker dışında orda olan kimdi ve neden oradaydı?” Ardından da bir şey hatırlamış gibi sordu. “İşlenen cinayetlerle ilgili olarak, öldürülenlerin bedenlerinden alınan kurşunların incelenmesi sonucu hazırlanan balistik raporuna göre başka bir silah daha var demiştin?”

“O silaha henüz ulaşamadık. Eğer kamyoncu tarafından kullanıldıysa hâlâ onda olabilir.”

“Şu öldürülen kamyoncunun ismi Türker Kara mı demiştin?”

“Evet efendim.”

Erman zihnindeki karanlık noktaları aydınlatmak için her sorunun ardından, derin düşüncelere dalıyordu.

“Bir kamyoncu bu kadar insanı öldürebilecek düzeyde nasıl silah kullanabiliyor? Tabi eğer o öldürdüyse! Üstelik şu ana kadar da bizden kaçmayı becerdi değil mi? Kim bu adam? Araştırdınız mı, ne biliyoruz bu Türker Kara hakkında?”

Remzi beklediği soru gelmiş gibi, Gözlerini yoldan ayırmadan sağ elini direksiyondan çekerek arabanın arka koltuğuna uzattı. Oradaki ağız açık siyah deri çantanın içerisinden çıkardığı bir dosyayı Erman’a verdi ve öğrendiklerini anlatmaya başladı.

“Adamın çok ilginç bir geçmişı var. Spor yaşantısına askerlik yıllarında bileğine aldığı bir kurşun yarası nedeniyle nokta koymuş bir boksör. Üstelik bu yaraya neden olan olayla ilgili üstün hizmet ve cesaret madalyası almış eski bir komando! Yaşayan yakın akrabası yok. Diğer akrabalarını ise araştırıyoruz. Hepsi de İstanbul dışında yaşıyorlar. Türker Kara hakkındaki detaylı tüm bilgiler dosyada mevcut efendim.”

Erman Remzi’nin verdiği detaylı dosyayı incelerken, zaman zaman yüzünde hayranlık belirtisi bakışlar belirliyordu. “Bu adamın bugüne kadar hiçbir suça karışmamış olması çok ilginç. şu madalya ne için verilmiş?”

“Efendim sizin de bildiğiniz gibi; silahlı kuvvetlerde bu madalya bir başkasının hayatının kurtarabilmek için kendi canını tehlikeye atan askerlere veriliyor.”

“şu hayatını kurtardığı asker yaşıyor mu öğrenelim. Hatta mümkünse kim olduğunu ve hakkında toplayabileceğimiz kadar bilgiyi de toplayalım. İstanbul’da mı yaşıyor? Bunu özellikle öğren. Belki böylece Türker Kara hakkında biraz daha detaylı bilgi alabiliriz.”

“Hayatını kurtardığı adamın bu işle ne ilgisi var efendim?”

“Türker Kara da ailesiyle aynı kaderi paylaşmadıysa yani henüz Hakk’ın rahmetine kavuşmadıysa bir şekilde, bir yerlerde gizleniyor olmalı! Dosyada yazdığı kadarıyla yakın akrabaları yok. Geriye sadece yakın dostları kalıyor. Polise de gitmediğine göre ya katil kendisi ya da başka bir planı var. Sen kanundan kaçan biri olsaydın ve birinden yardım almak isteseydin kime giderdin? Ayrıca kim polisten kaçan birisine arada çok önemli bir vefa borcu yoksa yardım eder ki?”

Remzi, “Çok haklısınız efendim” diyerek cep telefonunu çıkardı. İlgili birimdeki muhatabını aradı. Erman’dan aldığı direktifleri ilete-

rek, bu doğrultuda bir araştırma yapıp en kısa zamanda detaylı bir rapor hazırlanmasını istedi. Erman ise elindeki dosyanın bütün detaylarını dikkatlice incelemeye devam ediyordu. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi başını dosyadan kaldırarak Remzi'ye döndü.

“Bu Türker Kara ile Süleymaniye Camii’ndeki öldürülen adamı birleştiren şey her neyse onu bulmalıyız Remzi!”

Önündeki not defterine “Kamyoncu ile Süleymaniye Camii’nde ölü bulunan adam arasındaki bağ ne?” yazarak önemli olduğunu belirtmek için son yazdıklarını bir daire içine aldı.

22

Türker mekâna girdiğinde, Kerim içeri giren adamla arasında fazla yaş farkı olmamasına rağmen, gelen öz babasıymış gibi büyük bir saygıyla ayağa kalkarak ona yaklaştı ve muhabbetle sarıldı.

“Gel Türker ağabey...”

Türker’i çalışma masasının önündeki koltuğa buyur etti. Odadaki iki adamına da “Bizi yalnız bırakın” diyerek dışarı çık-malarını işaret etti. Ardından da Türker’e dönerek samimi bir ses tonuyla sözlerine başladı.

“Başın sağ olsun ağabey! Çok üzüldüm.”

Türker keder dolu bir sesle tek bir kelime edebildi sadece.

“Sağol.”

“Bunu kimin yaptığını biliyor musun?”

“Hayır.”

“Neden yaptığını peki?”

“Evet!”

“Neden?”

“Dün gece bir cinayete tanık oldum.”

“Cinayet mi?”

“Evet.”

Türker gece başından geçen olayları çantayla ilgili detaylara girmeden genel hatlarıyla anlattı. Zaten çok üzgün ve yorgun olduğu için konuşmak istemiyordu. Aslında buna pek mecali de yoktu. Tüm gece boyunca hiç uyumamıştı. Bir gün önce yediği öğlen yemeğinden bu yana ise tek lokma geçmemişti boğazından. Kerim de bunun farkına varmıştı. Hemen yanı başındaki ahizeyi kaldırarak telefondaki muhatabından yiyecek bir şeyler hazırlmalarını istedi.

Türker “Yiyebilecek durumda değilim.” dedi ve ekledi. “Telefonda senden istediklerimi öğrenebildin mi?”

“Evet. Ev halkının götürüldüğü hastaneyi öğrendim. Ayrıca bir adamımı da olayla ilgili bir şeyler öğrenebilir umuduyla senin mahalleye yolladım. Başka bir tanesi de şu anda Küçük Ayasofya’ya varmıştır herhalde. ‘Medrese’ isimli bir yer bulursa haber verecek.”

Türker geldiğinden beri merak ettiği halde yüzleşmeye cesaret edemediği hayatının en zor sorusunu soracakmış gibi derin bir nefes aldı. Gözleri nemliydi. Üzerlerinde tonlarca ağırlık varmış gibi dudaklarını güçlkle hareket ettirebildi. Evinden çıkan üzeri örtülü sedyeleri kendi gözleriyle gördüğü halde, ailesini kastederek son bir umutla sordu.

“İçlerinden yaşayan biri olabilir mi?”

Kerim bu sorunun cevabını veremedi. Onun yerine acı dolu bakışlarla başını öne eğdi. Olumsuz anlamda bir baş hareketi yaptı. Ardından gözlerinden süzülen birkaç damla yanaklarını ıslattı. Türker’e belli etmemeye çalışarak gözyaşlarını eliyle sildi

“Daha altı yaşındaydı Kerim. Kızımın hiçbir günahı yoktu. Karımın, anamın...” Türker bunları söylerken dahi gözlerinden bir damla yaş akıyordu. İntikamını almadan ağlamayı dahi haram

etmişti kendisine. Gözlerinden akması gereken yaşlar, sanki içine kan olup dökülüyor acısı ise bitkin yüzüne yansıyordu.

Kerim “Bu işe aileni neden karıştırmış olabilirler?” diye sordu.

“Polise gitmemi sonsuza dek engellemek için bunu yaptılar ve benim onları bulmamı istiyorlar...”

“Polise gitmeni engellemekle ne alakası var bu yaptıklarının?”

“Ailemi katletmekle olayı kişiselleştirmiş oldular. Düne kadar tanımadığım bu adamlar için sadece yanlış zamanda yanlış yerde karşılarına çıkmış ve işledikleri cinayete tanık olmuş bir adamdım. Yaptıklarını yapmasalardı kolayca polise gidip bildiklerimi anlatabilirdim. Zaten aileme onlardan önce ulaşabilseydim öyle de yapacaktım. Ancak artık aramızda çok güçlü bir bağ oluşturdular.”

“Bağ mı? Ne tür bir bağ?”

“İntikam!”

“Eğer şimdi polise gidersem beni gözaltına alırlar. Benim dahi nedenini bilmediğim bu cinayetleri polisler kanunlar yardımıyla çözmeye çalışırlarken ailemin katilleri dışarıda ellerini kollarını sallayarak dolaşırlar. Masumiyetimi ispatlamayı başarsam bile işi iştenden geçmiş olabilir. Ben buna dayanmam. Ayrıca polise gitsem ne olacak? En fazla onları yakalayıp hapse atarlar. Oysa benim için onları öldürmek bile acımı hafifletecek bir son olmaz. Onlara bunu yapanı bulup kafasını kessem belki acımı biraz hafifletir.”

“Peki, onları bulmanı nasıl sağlayacaklar?”

Türker elindeki sırt çantasını gösterdi.

“Aramızdaki tek bağ bu!”

“Ne var o çantada?”

“Bilmesen daha iyi olacak. Aslına bakarsan ben bile ne olduğunu tam olarak bilmiyorum. Ayrıca benim yüzümden senin de canının yanmasını istemem.”

Kerim samimi bir şekilde gülümsedi. Kalbinde en ufak bir riya belirtisi taşımadığını dışa vuran bir ses tonuyla, “Canım da dâhil, senin benden isteyip de benim sana veremeyeceğim herhangi bir şey yok ağabey! Bunu sakın aklından çıkarma” dedi.

Kerim’in sözleri henüz bitmişti ki kapıyı çalarak içeri giren genç bir adam, içinde kahvaltılık ve iki fincan çay olan bir tepsiyi masaya bıraktı. Servis yaptıktan sonra “Afiyet olsun” diyerek dışarı çıktı.

“Şu Medrese dediğin yer, bu konuyla ilgisi ne?”

“Bilmiyorum ancak öğreneceğim.”

23

Remzi telefondaki muhatabıyla konuştuğça, Erman da dikkat kesilmiş bir vaziyette dinliyordu. Belli ki Remzi'nin istediği bilgilerle ilgili araştırmalar yapılmıştı.

Remzi, “Detaylı raporunuzu bana mail olarak atın hemen.” diyerek telefonu kapattı. Ardından da telefonda rahat konuşabilmek için yol kenarına park ettiği aracı tekrar çalıştırdı.

Erman “Acele etme, önce konuştuklarınızdan bahset bakalım. Ne bulmuş bizimkiler? ” diye sordu.

“Efendim, Türker Kara'nın hayatını kurtardığı asker arkadaşı, Kerim isminde eski bir sabıkalı. Türker ve Kerim askerliğini Hakkâri'de bir sınır karakolunda komando olarak birlikte yapmışlar. Türker bir operasyon esnasında teröristlerin rehin aldığı Kerim'in hayatını kurtarmış. Bu sırada bileğine bir kurşun saplanmış! Bir arkadaşının hayatının kurtarabilmek için kendi canını tehlikeye attığı için de üstün hizmet ve cesaret madalyası ile ödüllendirilmiş.”

Erman zihninde bir şeyleri muhakeme ederken, aklından geçen soruların cevabını bulmuş gibi bir baş hareketi yaptı. Ardından da önemli bir şey hatırlamış gibi sordu.

“Türker Kara için yanılmıyorsam eski bir boksör demiştin. Belki de spor yaşamı da bu yüzden bitmiş olabilir. Ne dersin?”

“Haklı olabilirsiniz efendim eğer bu tahmininiz doğruysa bu durum Kerim’in Türker’e olan vefa borcunu daha da güçlendirmiş olmalı.”

Erman Remzi’nin söylediğini onaylar bir baş işareti yaptı. Remzi anlatmaya devam etti.

“Kerim Zeytinburnu’nda yaşıyor. Askerden geldikten sonra adam yaralamaktan hüküm giymiş. Cezasının çektikten sonra Zeytinburnu’nda bir emlak ofisi açmış ancak adam pek sağlam pabuç değil. Etrafindakilerle birlikte yaşadıkları semtte çetecilik yaptığı biliniyor olmasına rağmen henüz kanıtlanmış bir suçu yok.”

Erman öğrendiği bu son bilgilerden sonra, Türker’in yardım istemek için Kerim’e gidebilme ihtimaline daha çok inanmaya başladı. İsteyeceği şey acil olduğu için araya girdi.

“Bizimkilerden güvendiğin iki kişiyi şu Kerim’in emlak bürosuna acil gönderiver Remzi. Adamı usulünce bir sorgulasınlar. Bakalım bir şeyler bulabilecek miyiz? Etrafı da belli etmeden dikkatlice incelesinler. Belki adamımız şu anda orada saklanıyor dahi olabilir!”

“Emredersiniz efendim. Adamı alsınlar mı?”

“Hayır Remzi. Şu an için gerekmez. Önce bir bilgi toplasınlar bakalım, duruma göre hareket ederiz. Bu arada adamı sorgulayan ekip her hareketini de izlesin. Herhangi şüpheli bir durumda da benden habersiz harekete geçmesinler. Sadece takip unutma.”

Remzi ilgili birime telefon ederek Erman’ın istediği gerekli direktifleri verdi. Arabanın kontağını çevireceği sırada cep telefonundan ileti uyarısı sesi geldi.

Erman, “Bekle, bizim çocuklar sanırım şu az önce acil olarak istediğin maili yolladılar.” diyerek gülümsedi. Remzi de dikkatine ve zekâsına hayran kaldığı amirine şaşkınca bakarak gülümsedi. Görünüşe göre Erman, Remzi’nin az önce yaptığı telefon görüş-

mesinin hiçbir detayını atlamamıştı. Remzi telefonu kontrol ettiğinde, Erman'ın yanılmadığını gördü. Beklemeden e-maili açarak okumaya başladı.

Erman, ne yazdığını öğrenmek için sabırsız gözlerle yardımcısına bakıyordu. Çünkü çok ilginç bir şey okuyormuş gibi Remzi'nin yüz ifadesi birden değişmişti.

“Buna inanamayacaksınız efendim. Dün gece Nevşehir'deki benzincide işlenen cinayetlerde kullanılan silahtaki diğer parmak iziyle ilgili olarak Interpol kayıtları elimize ulaşmış.”

Erman hayret dolu bir sesle “Bu kadar çabuk mu?” dedi. Peşinde oldukları bu olayın çözümünü bir hayli hızlandıracağını düşündüğü gelişme karşısında gülümsedi.

“Evet efendim. Parmak izi zaten acil arananlar listesinde olan birine ait olduğu için çok zaman almamış.”

“Öyle mi? Kime aitmiş Peki?”

“Parmak izleri Niko'nun ekibinden, Dimitri isimli bir suikastçıya ait.”

Erman aldığı bu son haber karşısında bir süre hiçbir şey söylemeden öylece kalakaldı. Donuklaşan bakışları giderek uzaklaştı. Remzi'nin bahsettiği Niko ismindeki adam dünya çapında tanınmış bir suikastçıydı. Sadece para için çalışırdı ve dünya genelinde birçok önemli devlet adamının öldürülmesi gibi onlarca olayın faili olarak Interpol tarafından kırmızı bültenle aranıyordu.

“Niko mu? Niko şu anda Türkiye'de mi?”

“Evet efendim. Görünüşe göre öyle.”

Erman kinayeli bir şekilde sordu:

“Ve bundan biz daha yeni haberdar oluyoruz öyle mi? Aferin Remzi, aferin! Böyle mi istihbarat yapıyoruz?”

Remzi mahcup bir tavırla yanıtladı.

“Haklısınız efendim, özür dilerim.”

Erman’ın yüzünde dalgın bir ifadenin izleri belirmeye başladı. Olayla ilgili notlar aldığı defterini açarak birkaç soru daha yazdı. “Uluslararası bir suikastçının Nevşehir’de bir lokantada işlenen cinayetlerle ne ilişkisi olabilir?” Ardından da yazdığı bu son soruyu önemli olduğunu belirtmek istercesine daire içine aldı.

Erman, Remzi’ye dönerek “Nevşehir’deki şu lokanta etrafında bir mobese veya kayıt halinde olabilecek herhangi bir güvenlik kamerası var mı araştıralım.” dedi ve ekledi.

“Bu iş çok önemli, gerekirse Nevşehir civarında elinize geçebilecek tüm kayıtları acil inceleyin. İstersen bu iş için bir ekip oluştur ve bana Niko veya ekibinden herhangi birinin tesadüfen girmiş olabileceği bir görüntü bulmaya çalışın. Bu arada eğer Niko da o gece oradaysa belli ki Türker Kara ile alakalı bir şeyin peşinde olmalı. Türker’i hâlâ bulamadığımıza göre ya birlikte çalışıyorlar ya da onlardan kaçıyor. Peki, ama neden?”

Remzi Erman’ın bu tespiti katıldığını belirtmek için lafa girdi. “Efendim adamın yaşantısını ve geçmişine bakılırsa onlardan kaçıyor olması daha muhtemel. Üstelik kamyonunu da orada bırakmış.”

Erman dalgın bir ifadeyle kısa bir süre sesli düşündü.

“Eğer onlarla birlikte oradan ayrılmadıysa, yani onlarla birlikte çalışmıyor ya da onlara yakalanmadıysa, oradan nasıl kaçtı?”

“Efendim, eğer bir araç bulamadıysa yaya kaçmış olmalı!”

“Haklısın, az önce kurmanı istediğim ekiptekiler etrafı da iyice araştırınlar. Yerel polisten de yardım alın. Şüphemizi doğrulayabilecek bir kanıt arayın. Aradığımız silahtan çıkan bir mermi kovani ya da boğuşma izi. Eğer haklıysak gecenin karanlığında bu kanıtları temizlemekte zorlanmışlardır ve mutlaka bir şeye ulaşırlar.”

Erman bir şey daha hatırlamış gibi ekledi. “Etrafta yerleşim birimi var mı? Bir de ona bakın. Eğer varsa, Niko’nun adamlarının ve Türker’in resimlerini kullanarak gören, bilen var mı araştırın. Oradan geçen birileri tesadüfen bir şeyler görmüş olabilir.”

Erman yeni bir sigara daha yaktı. İçinde oldukları araç sahil yolunda ilerliyordu. Arabanın camından kısa bir süre yanı başında uzanan denize baktı. Zihnini kurcalayan tek bir soru vardı.

“Niko gibi bir suikastçı burada ne arıyor olabilir?”

Erman elindeki not defterine yeni bir şey daha yazarken, bu defa çok önemli olduğunu hatırlamak için büyük harfler kullandı.

“NİKO’NUN TÜRKER’LE NE İLGİSİ VAR?”

Sonra cevabını çok merak ettiği bir şey soracak gibi yardımcısı Remzi’ye baktı.

“Peki, Niko gibi ancak büyük meblağlar karşılığında kiralanabilecek bir suikastçı, Türkiye’de kimin hesabını çalışıyor olabilir ki?”

24

*K*aranlık hücrede tek başınaydı. Kale surlarını andıran duvarlarının tarihi görüntüsüne bakılacak olursa içerisinde bulunduğu bu küçücük taş yapı yüzyıllardır kullanılıyor olmalıydı. Helios, zindanı andıran bu yere, yatak odasındaki devasa gar-dırobun içerisine yerleştirilmiş elektronik kilidi olan gizli ahşap bir kapıdan geçiyordu. Üç nesildir ailesine ait olan malikânenin derinliklerindeki bu bölüme ulaşmak için onlarca basamağı inmesi gerekiyordu. Uzun boyu ve basamakların bulunduğu oyuğun alçak tavanı düşünülüşünde bu yolculuk oldukça meşakkatli bir hal alabiliyordu. Buna rağmen böylesi bir zahmete katlanması-nın görünürdeki nedeni, ailesinin nesillerden beri uyguladığı bir gelenektir. Bu uygulama, Ezoterik inancıya göre yaşarken ölümün tecrübe edildiği bir tür yolculuğu simgeliyordu. Diğer neden ise bu küçücük zindana hapsedilmiş, kimsenin vakıf olmadığı büyük bir sırdı. Helios'un babası ve dedesi artık yaşamadığı için Helios dışında kimsenin bilmediği bir sır!

Helios, her defasında yerin derinliklerine uzanan bu yol boyunca hayatını ve yaşadıklarını düşünme fırsatı bulurdu. Hücresinin içindeki küçük taş masanın önünde oturur, bakışlarını diktığı nes-neden gözlerini hiç ayırmadan saatler geçirirdi. Bazen bu nesneyle sohbet ettiği hissine kapılarak, hastalıklı ruhunun derinliklerinde

gezen şeyleri sorardı ona. Şimdi de içindeki büyük heyecanı dile getirmek için sabırsızlanıyordu.

Neden sonra, “Büyük hesaplaşmanın zamanı geldi” dedi. “Bunca yıldır bizden çaldıklarınızı gizlediğin yer nihayet ortaya çıkacak.” Konuşurken sanki karşısındaki ona bir cevap verebilecekmiş gibi zaman zaman durup bakışlarını karşısındaki nesneye dikiyordu. Oysa senede bir ya da iki kez geldiği bu gizli mabette kendisinden başka canlı bir varlık yoktu. Ola ki bu durumu sıradan biri görecekti olsa Helios için, “Karşısındaki masanın üzerinde duran kurukafa ile sohbet eden pelerin giymiş bir adam” yorumunu yapardı. Bu yorumu yapan kişi bir tarihçi olsaydı, “Masanın üzerine çaprazlama yerleştirilmiş olan iki kemik ve kafatası ortama Ezoterik bir ritüel havası veriyor ve pelerinin üzerindeki sembollere de bakılırsa bu adam bir Tapınak Şövalyesi olabilir” diyebilirdi. Çünkü kemiklerin ve kafatasının masanın üzerinde duruş şekli, tarihte korsanlarca kullanılmış olan amblemin bir benzeriydi. Ezoterik bazı uygulamalarda ise bu birleşim bir yandan kişinin “Ölümlü” olduğunu hatırlatırken, diğer yandan da hayatın zorluklar ve tehlikelerle dolu olduğunu vurgulamak için kullanılırdı. Uzman bir antropologun dikkatini çekecek ilk şey ise şüphesiz masanın üzerinde duran kafatası olurdu. “Brakisefal” diye tabir ettikleri yuvarlak kafatasının bir Türk’e ait olabileceği yorumunu yapabilirdi. Aslında bu düşüncesinde pek de yanılmazdı. Zaten Helios’un dedesinin bu kafatasını ele geçirmesine neden olan olay tam da böyle bir tartışmayla başlamıştı...

Mimar Sinan’ın mezarı açılıp kafatası bir daha asla yerine konulmamak üzere alındığı sıralarda tüm Avrupa’da Mimar Sinan gibi bir dehanın Türk olamayacağına inanılıyordu. Avrupalıların görüşlerine göre Mimar Sinan mutlaka beyaz ırka mensuptu. Bu yüzden kafatası yapısı da Türkler gibi yuvarlak yapılı yani “Brakisefal” olamazdı. Bu görüşü kamuoyunun gündeminde en önemli yeri taşımak için, Helios’un dedesinin o dönemde finanse

ettiği bir sürü kitap yazıldı. Bilim dünyasını aydınlatmak ve artan kamuoyu baskısını gidermek için mezar açıldı ve kafatası yapısı ölçümlerle tespit edildi. Mimar Sinan'ın kafatası tıpkı diğer Türkler gibi yuvarlak çıktı. Ancak kimsenin bilmediği nedenlerden dolayı bir daha asla mezarına geri konmadı...

25

*T*ürker, Kerim’in ısrarına dayanamayarak önündeki yiyeceklerden ancak birkaç lokma almıştı ki, Kerim’in bakışları çalışma masasının üzerinde duran ekrana doğru kaydı.

İçinde bulundukları emlak ofisi, dört katlı bir binanın giriş katındaydı. Ofisin girişinin hemen sağından başlayan merdivenlerle Kerim ve Türker’in şu anda içerisinde bulundukları bodrum kata iniliyordu. Kerim arkadaşlarıyla birlikte karanlık işler çevirdiği için kendisi genelde bodrum kattaki bu yazıhanede oturur, kanunsuz işleriyle ilgili görüşmelerini de burada yapardı. Giriş kata yerleştirilmiş olan güvenlik kamerasını kullanarak da yukarıya gelip gideni kontrol ederdi. Görünürde normal bir emlak ofisi olan bu yerin bir de “Zula” diye tabir ettikleri küçük bir deposu vardı. Bu bölüme inen merdivenleri gizleyen ahşap bir kapak da Kerim’in çalışma masasının hemen altındaydı. Masa bu girişi gizlemek için özellikle oraya konmuştu. Kerim telaşlı bir şekilde Türker’e ekrandaki adamları göstererek “Buraya gelirken seni takip eden oldu mu ağabey?” diye sordu. Türker ekrandaki görüntüde Kerim’in adamlarına kimliklerini gösteren iki adama bakarken “Hayır.” dedi. “Sanmıyorum!”

Bu arada adamlar girişten bodruma inen merdivenleri fark ederek basamaklara doğru yönelmişlerdi bile.

Kerim telaşla masayı kenara çekerek, masanın altında kalan ahşap kapağı kaldırdı. Türker'e aşağıya doğru inen taş basamakları gösterdi.

“Çabuk buraya saklan ağabey!”

Türker, Kerim'i dinledi ve vakit kaybetmeden gizli bölmeye girdi. Kerim masayı tekrar eski konumuna getirip yerine oturmuştu ki az önce mekâna giren adamlar karşısında beliriverdi.

Kerim içeri girenlere refakat eden kendi adamlarına bakarak gürlledi. “Ne o ulan, destursuz giriyorsunuz? Rahatsız edilmek istemiyorum demedim mi? Kim bunlar?” Aslında lafı, kendi adamlarına değil onların yanındaki yabancılaraydı.

İçeri giren iki yabancidan uzun boylu olanı kinayeli bir şekilde gülümsedi.

“Merak etme az sonra öğrenirsin ama tanıştığına memnun olur musun bilmem?”

Adam, cebinden çıkardığı istihbarat kimliğini gösterdi ve devam etti.

“Müsaadenle biz de seni tanıyalım biraz...”

Kerim yüzüne verdiği şaşırılmış ifadeyle yabancılara “Tabii buyurun” diyerek saygılı tavırlarla çalışma masasının önündeki boş koltukları gösterdi. Kendi adamına da başıyla merdivenleri işaret ederek, “Sen yukarı çıkabilirsin bize de çay getirin” dedi.

İstihbaratçılardan bu defa tıknaz olanı sofraya bakarak bıyık altı gülümsedi. “Afiyet olsun. Yemeğini böldük sanırım ancak burada iki servis tabağı iki de çay var. Garip bir sofraya kültürün yoksa sana eşlik eden merak ettim doğrusu. Nerede? Acele bir işi mi çıktı yoksa biz geldik diye mi gitti?”

Kerim'i manalı bir şekilde süzmeye başladı. Kerim'in vereceği tepkiyi görmek istiyordu.

Kerim hazırlıksız yakalandığı bu durum karşısında ilk başta afallar gibi olsa da renk vermemek için işi şakaya vurdu.

“Benim sofrâ kültürüm böyle amirim, tek başıma yemekten çok hoşlanmıyorum, pek arkadaşım da yok. Bu yüzden iki servis hazırlatıyorum. İyi ki geldiniz buyurun beraber yiyelim.”

Kerim muzipçe gülümserken adamlarından biri elinde iki ince belli bardak çayla içeri girdi. İstihbaratçılara çayları servis etti. Tam çıkacakken Kerim, “Oğlum lavabodan çıkınca Mesut’a söyle, inmesin aşağıya. Yemeğini sonra yesin. Şimdi misafirlerim var bizi rahatsız etmesin.” diyerek tekrar gülümsedi. Türker masanın altındaki zulada olup biteni dinliyordu. İçinden derin bir “oh” çekti. Kerim durumu çok iyi idare ediyordu. Kerim hemen ayaklarının dibindeki ahşap kapıyı adamlar geldiğinde aceleyle tam olarak kapatamamıştı. Bereket versin ki masanın ön tarafı yere çok yakın olduğu için iyi bir perdeleme sağlıyordu. Türker kapağın hemen altından başlayarak aşağıya doğru inen basamaklarda öylece kalakalmıştı. Ses çıkarmaktan korktuğu için aşağı da inemiyordu.

İstihbaratçılardan uzun boylu olanı çayına tek şeker koyarak karıştırmaya başladı. İlk yudumu almadan önce gayet ciddi bir sesle “Kerim sensin değil mi?” diye sordu.

Kerim oturduğu koltukta dikleşerek, adaba geçer gibi toparlandı. Ciddi bir sorgulamaya başladığını seziyordu.

“Evet benim.”

“Ne iş yapıyorsun burada?”

“Emlak işi!”

Uzun boylu istihbaratçı gülümsedi. Bu defa tıknaz olanı söze karıştı.

“Onu geç. Yasadışı olanlara gel. Çek, senet, haraç, tehdit, yaralama... Onlardan biraz bahset.”

Kerim bakışlarını sertleştirdi.

“Neden bahsettiğinizi anlayamadım?”

“Anlarsın. Sabıkan var mı senin?”

Bu defa uzun boyluydu soran.

“Evet var.”

“Neden hüküm giydin?”

İstihbaratçı iki adamdan biri bir soru soruyor, Kerim cevabını verir vermez hemen peşi sıra diğerinin sorduğu yeni bir tanesi geliyordu.

“Adam yaralama.”

“Bak şimdi etekteki taşlar dökülmeye başladı işte gördün mü? Suçluya yardım ve yataklık etmekten de yeni bir hüküm giymek üzere olabilir misin acaba?”

Kerim de, onlara gizlendiği yerden kulak misafiri olan Türker de, istihbaratçıların konuyu nereye vardırmaq istediklerini çok iyi anlamışlardı. Kerim bozuntuya vermemeye çalışıyordu.

“Anlamadım ne suçlusu?”

“Bir katil!”

Bu son sözü söylediklerinde, her iki istihbaratçı da, nasıl bir tavır sergileyeceğini görmek istercesine, Kerim’i süzdü.

Kerim dudak bükerek boş gözlerle baktı.

“Kimden bahsettiğinizi bilmiyorum...”

“Türker Kara diye birini tanıyor musun?”

“Evet, tanırım Türker’i. Bu konuyla ne ilgisi var?”

“Sen soru sorma cevap ver sadece. En son ne zaman gördün bu Türker’i?”

Kerim elini çenesine götürdü ve ovuşturdu. Bir şeyleri hatırlamak istercesine düşündü.

“Çok uzun oldu hatırlamıyorum. En az on yıl diyebilirim.”

“Nereden tanıyorsun sen bu adamı?”

“Askerlik arkadaşım. Hayatımı kurtarmıştı benim. Bu soruları neden soruyorsunuz ki başı belada mı? Yoksa bir şey mi oldu ona?”

“Şu hayat kurtarma hikâyesini anlat sen. Nerede yaptınız askerliği?”

“Hakkârî’de komando olarak yaptık.”

“Türker Kara dün gece Nevşehir’de bir benzincide işlenen cinayetlerden aranıyor. Bu sabah da ailesinin tüm üyeleri hunharca öldürülmüş olarak bulundu. Sence tüm bunları yapan Türker Kara olabilir mi?

“Söylediğim gibi çok uzun bir süredir görüşmüyorum. Lakin bildiğim kadıyla kimseye zararı dokunmayan muhlis bir insandı.”

“Düşmanı veya karanlık ilişkileri var mıydı?”

Bu arada Kerim’in cep telefonu çaldı.

Kerim, “Affedersiniz amirim ben meşgule alayım.” diyerek telefonu kapatmaya hazırlanırken, karşısında oturan istihbaratçılardan uzun boylu olanı telefonu açabileceğini gösterir bir el işareti yaptı. Ardından da tıpkı diğer istihbaratçı arkadaşı gibi, kuşku ve merak dolu bakışlarla, Kerim’in telefondaki muhatabına söylediklerine kulak kabarttı. Telefondaki sesin sahibi Kerim’in araştırma yapması için Küçük Ayasofya’ya gönderdiği adamıydı. “Medrese” denilen mekânı bulduğunu haber vermek için arıyordu.

Kerim bozuntuya vermemek için kısa ve net cevaplar veriyordu.

“Anladım böyle bir mekân var diyorsun.”

...

“Üç oda bir salon...”

...

“Doğalgaz kombi tesisatı da çekili diyorsun.”

...

Kerim’in telefondaki adamı, Kerim’in kurduğu cümlelerden rahat konuşmadığı için bu şekilde alakasız cevaplar verdiğini anlamıştı. Buna rağmen bulduğu “Medrese” denilen yerin nerede bulunduğunu tarif etmeyi başardı.

Kerim, “Tamam ben müşteriyle konuşur seni ararım” diyerek olaya basit bir emlak kiralama faaliyeti süsü verdi ve telefonu kapattı. Ardından da istihbaratçılara dönerek “Böldüğüm için affedersiniz amirim” dedi. Bir şey hatırlamaya çalışır gibi “En son ne sormuştunuz?” diyerek gülümsedi.

Tıknaz olan istihbaratçı kinayeli bir sesle, “Düşmanı veya karanlık ilişkileri var mıydı? Diye sormuştuk” dedi.

“Özel yaşantısını çok iyi bilmem ama sanmıyorum.”

İstihbaratçılardan uzun boylu olanı cebinden bir fotoğraf çıkardı ve Kerim’e gösterdi.

“Bu sembolü daha önce hiçbir yerde gördün mü?”

Kerim gerçekten de daha önce görmediği tuğra ve çatal uçlu kılıçtan oluşmuş sembole kısa bir süre baktı. Sonra da omuz silkti.

“Hayır. Nedir bu?”

Uzun boylu istihbaratçı buz gibi bir ses tonuyla ekledi.

“Bu sembole benzetilmeye çalışan bir şekli bu sabah Türker Kara’nın yatak odasındaki duvara çizmişler. Üstelik kanla. Emin değiliz ama muhtemelen karısının kanıyla.”

İstihbaratçı ikinci bir fotoğraf daha gösterdi.

Kerim, uzun boylu istihbaratçının gösterdiği duvara kanla çizilmiş olan sembolün yer aldığı ikinci fotoğrafa bakınca gözleri fal taşı gibi açıldı. Bu sırada gizlendiği yerden söylenenleri dinlemekte olan Türker, hissettiği acı yüzünden bağırmmamak için sıkıttığı sağ yumruğunu ısırdı.

Uzun boylu istihbaratçı Kerim'in gözlerinin içine bakarak sözlerine devam etti.

“Bunu karısına ve ailesine yapan kişi, arkadaşın Türker olabilir mi?”

Kerim, “Elbette hayır.” diye haykırdı. “Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirsiniz?”

Farkında olmadan bağırmmıştı. Ancak bu doğal refleksi sayesinde, istihbaratçılar Kerim'in Türker için söylediklerinde samimi olabileceğini düşünmüştü.

“Öyleyse arkadaşın seninle bir şekilde temas kuracak olursa, seni ararsa veya buraya gelirse ona teslim olmasını ve tüm olup biteni bizle paylaşmasını söyle. Eğer bu olanlarla bir alakası yoksa zaten her şey er ya da geç ortaya çıkacaktır. Kahramanlık yapmaya kalkmasın. Sana gelince, bak seninle açık konuşalım. Burada çevirdiğin yasa dışı işlerden dolayı polisin gözü zaten üzerinde biliyorsun. Eğer onun saklanmasına yardımcı olursan, bunu tespit etmemiz durumunda senin de başına neler geleceğini sakın unutma.”

Uzun boylu istihbaratçının caydırıcı sözlerinin ardından her ikisi de oturdukları yerden kalktı. Fotoğrafları da alarak gitmeye hazırlanırken, tıknaz istihbaratçı yanlışlıkla elinden bir fotoğrafı düşürdü. Fotoğraf Kerim'in ayaklarının dibine masasının altına doğru süzüldü.

Tıknaz adam fotoğrafı almak için masanın altına doğru eğilmeye hazırlandı. Eğer Kerim bir şey yapmazsa adam masanın altında duran kapağı fark edecek ve Türker'in saklandığı zula açığa çıkacaktı. Bu duruma hemen müdahale eden Kerim hızlı bir hareketle eğilerek istihbaratçıdan önce fotoğrafı düştüğü yerden almayı başardı. Tıknaz adam bile Kerim'in bu hızına şaşırılmıştı. Fotoğrafı alarak, dışarı çıkan iki istihbaratçı sokağın başında park halindeki araçlarına gittiler.

Kerim istihbaratçıların mekândan çıktığına emin olur olmaz hemen masanın altındaki kapağı kaldırdı. Türker artık tamamen az önce duyduklarının tesiri altındaydı. Karısının ve ailesinin öldürüldüğünü zaten biliyordu. Ancak öldürölüş şekillerini duyduğunda kanı donmuştu. Kafasında ve ruhunda intikam dışında hiçbir şey yoktu. Ne pahasına olursa olsun buluşma yerine giderek bu gözü dönmüş katilleri bulup, kendi elleriyle cezalarını verecekti.

Türker'in karıştığı olayın peşine polis yerine istihbaratçılar düştüğüne göre, çantanın içinde bulunan maketin içinde barındırdığı gizem bir devlet sırrı olmalıydı. Türker Kerim'den istihbaratçıların gösterdiği fotoğraftaki sembolü tarif etmesini istemiş, o da bir tuğra ve çatal uçlu kılıç figüründen bahsetmişti. Bu sembol Türker'in yanından ayırmadığı sırt çantasının içindeki maketin üzerinde yer alan ile aynıydı. Ancak Türker'in tüm bu olup bitenin ne anlama geldiğini tam olarak öğrenebilmesi için yetişmek zorunda olduğu bir randevusu vardı ve bu buluşmaya yetişmek için zamanı giderek azalıyordu. Saat öğlen vaktini biraz geçmişti. Kerim'in adamı Küçük Ayasofya'daki "Medrese" isimli mekânının adresini tespit etmişti. Türker'in ikinci vakti orada olabilmesi için ilk olarak içinde bulunduğu bu binadan dışarı çıkması gerekiyordu. Kerim'in adamlarının söylediğine göre az önce gelen istihbaratçılar bulundukları sokağa park ettikleri araçlarından ofise giren çıkkanı gözetliyordu. Türker çaresizlik içinde Kerim'e sordu.

“Şimdi ne yapacağız? Buraya sıkıştım kaldım. Nasıl çıkacağım buradan?”

Kerim az önce Türker’in saklandığı gizli bölmenin ahşap kapağını tekrar açtı.

“Merak etme ağabey, gel benimle...”

Bodrumdaki gizli bölmeye birlikte indiler. Bu küçük yeri sadece bir ampulden çıkan zayıf bir ışık aydınlatıyordu. Kesif bir rutubet kokusu her yere yayılmıştı. Siyaha dönmüş kireç badanalı duvarların sıvası rutubetten yer yer dökülmüştü. Birkaç çelik raftaki ve etrafa rastgele saçılmış olan ıvır zıvır dışında hiçbir şey yok gibiydi.

Türker merak eden gözlerle Kerim’e baktı.

“Buraya neden indik ki şimdi?”

Kerim ıvır zıvır dolu bir çelik dolabı kenara çektiğinde, ortaya büyük bir çelik kasa çıktı. Kerim kasanın elektronik şifresini girdi ve kapağını açtı. Kasanın içerisinde muhtelif tabancalar ve şarjörler vardı. Bu silahların yanı sıra, birkaç cep telefonu, hatırı sayılır düzeyde nakit para, çekler ve senetler de vardı. Kerim ilk iş olarak, Türker’e bir silah verdi.

“Bu silah temiz ağabey. On dört kurşun alıyor. Çok seridir. İçinde bir şarjör var. Bunlar da yedekleri.” Kasadan çıkardığı iki tane şarjörü verdi. Türker silahı çok kısa bir süre inceledikten sonra, beline yerleştirdi. Şarjörleri de cebine koydu.

Kerim kasadan bu defa bir cep telefonu ve ona ait şarjı çıkartarak Türker’e uzattı. “Bu telefonu da al ağabey. İçindeki hat güvenlidir. Bir ihtiyaç hâsıl olursa emniyetli bir şekilde beni araman için.” Türker telefon ve şarjını da cebine koydu. Kerim son olarak bir deste nakit para uzattı Türker’e. “Bunlara da ihtiyacın olacaktır ağabey!” Türker paraları almak yerine “Sağol zaten yeterince yardımcı oldun.” demekle yetindi. Kerim ısrar edince mahcup bir

tavırla paraları da kabul etmek zorunda kaldı. Kerim çelik kasayı kapadıktan sonra, onu gizleyen rafı tekrar yerine itti.

Türker bulundukları yerden nasıl çıkacaklarını hâlâ merak ediyordu. Kerim bu defa diğer bir rafı kendine doğru çektiğinde, rafın arkasında kalan bölümde muhtemelen binanın arka bahçesine açılan ve ancak bir kişinin geçebileceği demir bir kapı ortaya çıktı. Cebinden çıkardığı bir anahtarla az önce ortaya çıkan kapıyı açtı. Bir anda dışarıdan gelen temiz hava, sokaktan gelen gürültüyle birlikte içeri doldu.

Kerim “Acele et ağabey, bu taraftan” diyerek ona yolu gösterdi. Çıktıkları kapıyı tekrar kilitledi. Birlikte önce arka bahçeye geçtiler. Ardından da iki binanın arasında ancak bir kişinin geçebileceği dar bir boşluktan arka sokağa çıktılar. Bu dar yol muhtemel bir yangın esnasında itfaiye ekiplerinin binanın arka tarafına ulaşabilmesi için bir tedbir olarak inşa edilmişti. Ancak bundan ön sokakta bekleyen istihbaratçıların haberi olmadığı için Kerim’i hâlâ emlak ofisinin içerisindeki bodrum katında sanıyorlardı. Türker ve Kerim birlikte Kerim’in arabasına kadar yürüdüler. Kerim kanunsuz işler yaptığı için bu tür kaçış ihtimallerini göz önünde bulundurarak arabasını daima arka sokağa park ederdi. Arabayla biraz yol aldılar. Ancak Kerim Türker’in eşkâlini de değiştirmek istiyordu. Bu yüzden ilk iş olarak birkaç sokak ötedeki berbere uğradılar. İşleri bittiğinde, ikinci ezanında Küçük Ayasofya’daki Medrese’de olabilmek için yeterli olan otuz beş dakikaları vardı...

26

İ kindi vaktine çok az bir zaman vardı. Nevşehir yakınlarındaki şirin köyde hayat her zamanki seyrinde akıp gidiyordu. Dün gece köyde yaşanan ilginç kovalamaca vakasından geriye, köy çocuklarının sokak aralarında bularak oynamaya başladıkları boş mermi kovanları kalmıştı. Bir yandan da henüz haberi olmayan meraklıları için olayın detayları kulaktan kulağa yayılıyordu. Her bir yeni kulak, sahibinin zihnine farklı bir söz fısıldarmış gibi, herkes hayal gücü yettiğinde üretilen farklı senaryolara katkı koyuyordu.

Bir iş için sabah erkenden gittiği Nevşehir'den bir saat önce köye dönmüş olan muhtar, köye gelirken yol üstündeki benzincide işlenen cinayetlerle ilgili polis ve jandarma yoğunluğunu görünce çok şaşırmıştı. Yöre halkı gibi muhtar da böylesi güvenlik tedbirlerini bölgede görmeye pek alışık değildi. Arabasıyla olayın yaşandığı benzincinin yanından geçerken, kalabalığa bakarak, “Herhalde kanlı biten bir soygun yaşanmış” diye düşünmüştü. Benzincinin yakınlarında gördüğü ulusal bir haber ajansının canlı yayın aracı ise belki de bu olayı görüntülemek için olay yerine gidiyordu. Muhtarı şaşırtan asıl olay ise yaklaşık yarım saat önce köye vardığında, dün gece köyde yaşananlarla ilgili anlatılanlar olmuştu. Muhtar sabah erkenden şehre indiği için bu olaydan yeni haberdar oluyordu. Köylüler ise benzinlikte yaşanan cinayetlerden henüz haberdar

değillerdi. Ancak muhtar, benzinci civarında gördüklerini köy kahvehanesinde anlattığında herkes iki olay arasında bir bağlantı olabileceği yorumunu yapmıştı. Bunun üzerine muhtar vakit geçirmeden en yakındaki jandarma karakoluna telefon ederek köy halkının anlattıkları doğrultusunda bilgi vermişti.

Köy meydanına çıkan yollardan birinde beliren askeri araç, yakınlardaki bir jandarma karakolundan geliyordu. İçinde biri asker diğeri sivil iki kişi vardı. Köy meydanının önündeki kahvehanenin avlusunun önüne park eden araçtan inen asker yakınlardaki jandarma karakolunun komutanıydı. Ahalinin çoğu onu tanırdı. Araçtan inen uzun boylu sivil giyimli adamı ise köy halkı ilk defa görüyordu. Kahvehanenin avlusunda çevresindeki birkaç köylü ile sohbete dalmış olan muhtar, içeri giren karakol komutanı ve yanındaki adamı fark ettiğinde hemen ayağa kalkarak samimi bir tavırla masalarını buyur etti.

İçilen birer bardak çayın eşliğinde aralarında kısa bir görüşme geçti. Ardından konu dün gece köyde yaşananlara geldi. Karakol komutanının isteğiyle, kahvehaneden çıkarak, muhtarın tek göz küçük bir oda şeklindeki bürosuna geçtiler. Muhtar gece duyulan silah seslerinden ve kovalamaca olayından bahseder bahsetmez, karakol komutanının beraberindeki adam cep telefonunu kullanarak bir numara çevirdi. Mete ismindeki bu uzun boylu genç adam Erman'ın ekibinden genç bir istihbaratçıydı. Benzin istasyonundaki lokantada dün gece yaşanan katliamla ilgisi olabilecek bir şeyler bulabilmek için araştırma yapıyordu. Şu anda telefonda görüştüğü muhatabı Remzi ise bu haberi aldığı anda çok heyecanlanmıştı.

Görünüşe bakılırsa jandarma komutanı, istihbaratçının dün yaşanan olayın görgü tanıklarından rahatça bilgi alabilmesine yardımcı olabilmek için oradaydı. Tabi ki köy halkı komutanın yanındaki adamı sıradan bir polis sanıyordu. Belli ki dün gece köyde

yaşanan garip olaylarla yakınlardaki benzin istasyonunda yapılan katliam arasındaki bağı araştırmak için gelmişti. Mete, az önce muhtarın çağırdığı bıyıklı, genç bir görgü tanığından, dün gece gördükleriyle ilgili bilgi alıyordu.

“Bak bakalım gördüğün adam bunlardan biri mi?”

Mete’nin gösterdiği fotoğrafa bakar bakmaz, bıyıklı adamın yüzünde yaşadığı heyecanı belirten şaşkın bir ifade oluştu. Mete’nin elinde tuttuğu Niko’nun fotoğrafını gösterdi.

“Ta kendisi ağabeycim. Saçları böyle kısa değildi. Atkuyruğu yapmıştı. Ayrıca bıyıklı değil top sakallıydı ama gördüğüm adam kesinlikle buydu.”

Mete “Peki ya diğeri?” diyerek Türker’in fotoğrafını gösterdi. Bıyıklı genç görgü tanığı bir süre düşündü ve omuz silkti. “Hayır. Ben bu adamı hiç görmedim.”

“Emin misin?”

“Evet!”

“Peki. Şu gördüğün adamdan bahset. Nerede ve nasıl gördün onu?”

“Dün gece bizim çocuklarla kahvehanedeydik. Pişpirik oynarken ben bir ara tuvalete kalktım. Lavabodan çıktığım sırada kahvehanenin avlusunun önünde duran bu fotoğraftaki adamı fark ettim. Adam pek tekin birine benzemiyordu. Köyün civarında da onu daha önce hiç görmediğim için, beni tuhaf bakışlarla süzen bu adama ben de ters bir bakış fırlattım. Masada beni bekleyen arkadaşlarıma da onu göstererek, tanıyıp tanımadıklarını sordum. Bu durum karşısında bakışlarını üzerimden çeken adam camiye doğru yavaş adımlarla ilerlemeye başladı.”

“Bu kadar mı?”

“Hayır ağabeycim.”

“Sonra ne oldu peki?”

“Adamdan bir kere şüphelendiğim için, masaya oturmak yerine kahvehanenin kapısını doğru yürüdüm ve gözlerimle adamın hareketlerini takip etmeye başladım. Tabii o bunu fark etmedi. Sanki birini aramış gibi dikkatli bakışlarla etrafı taramakla meşguldü. Bir ara camiye doğru sokuldu. Zaten o sırada evinde olmayan, bizim dışımızdaki herkes camide yatsı namazı kılıyordu. İçeriye doğru bakınca ben de ona doğru birkaç adım attım. En nihayetinde adam tavırlarıyla bana hiç güven vermiyordu. Kısa bir süre içeri göz gezdirdikten sonra kapının önünden uzaklaştı. Bir iki dakika abdest alınan bölümün önünde bekledikten sonra tekrar camiye doğru seğirtti.”

“Sen ne yaptın?”

“Ben de peşinden gittim. Ayakkabılarıyla camiye dalacağı sırada, omzundan yakaladığım gibi onu durdurdum. Birden pusuya düşmüş gibi korku dolu gözlerle bana baktı. Sonra beklediği kişi ben değilmişim gibi yüzünde rahatlamış bir ifade oluştu. Bu arada bizim arkadaşlar da kahvehaneden çıkmış yanımıza doğru geliyordu.”

“Sonra?”

“Kim olduğunu sorduk. Galiba ecnebiydi. Kısa bir süre cevap vermeden öylece bekledi. Sonra kırk Türkçesiyle bir şeyler geveledi. Tavırlarında meydan okuyan saldırgan bir şeyler sezdiğim için adamı ittim. Öyle ya nereden çıktığını bile bilmediğimiz bu adamın gece vakti köyde elini kolunu sallayarak gezmesine izin veremezdik. Hırlı mıdır, Hırsız mıdır? Bilemedik. Hepimizin anası bacısı var.”

“Silahlı mıydı?”

“Bilmiyorum ama sağ kolunu bir yelekle gizliyordu. Ben tabi o an kovalama olayını ve ateş edildiğini bilmediğim için rahat hareket

ediyorum. Nereden bileyim adamın silahlı ve tehlikeli olduğunu. Bu sabah öğrendim olup biteni.”

“Adam ne yaptı?”

“Ben onu itince bir an kafasında ne yapacağına karar vermek ister gibi bir şeyler düşündü. Ama hiçbir şey söylemedi. Çekip gitmesini söyledim ve bir kez daha omzundan tutup köyün çıkışı istikametine doğru ittim. Bunun üzerine köyün çıkışına doğru uzaklaşmaya başladı. Cep telefonunu kullanarak kısa bir görüşme yaptı. Biz de köyden tamamen çıktığına emin oluncaya kadar belirli bir mesafeden onu takip ettik. Köy çıkışında yol üzerinde bir iki dakika bekledi. Sonra da gelip onu alan bir arabaya binip gitti.”

“Arabadakileri ya da arabanın plakasını görebildiniz mi?”

“Çok uzaktaydık, plakasını da içinde kaç kişi olduğunu da görmedik. Hoş görseydik de plakasını niye alacaktık ki? Sadece siyah pahalı bir cip olduğunu söyleyebilirim.”

“Tamam sağol.”

Mete bu defa muhtara sordu.

“İmam da birini görmüş demiştiniz. Onunla da görüşmek isterim.”

“Olur, beyim. Zaten birazdan ikindi namazını kıldırarak için camiye gelir.”

Bu sırada köyün yaşlı imamı ikindi namazı vaktinin yaklaşması nedeniyle köy meydanından camiye doğru ağır adımlarla ilerliyordu. Yanında tıpkı kendisi gibi yaşını başını almış birkaç aksakallı ihtiyar daha vardı. Meydandaki köy kahvesinin hemen yanındaki muhtarın bürosunun önünden geçerken, muhtarın kendisine seslendiğini fark etti.

“Hocam gel hele. Komutanın sana soracakları var.”

Köyün yaşlı imamı namaz vakti yaklaştığı için acele adımlarla muhtarın bürosuna girdi. Usulünce selamlaştıktan sonra, jandarma komutanı, Mete'yi kısaca tanıttı. Mete de öğrenmek istediği detayları kısaca sormaya başladı.

“Demek peşindeki silahlı adamlardan bahsettiğinde ilk önce ona inanmadınız?”

“Evet. Peşindekilerden neden kaçtığını sordum?”

“Neden kaçıyormuş?”

“Söylediği kadarıyla adamları hiç tanıımıyormuş. Hacı Bektaşî Veli türbesi yakınlarındaki ıssız bir yolda adamın birini öldürdüklerine tanık olmuş. Adam ölmenden önce buna bir çanta emanet etmiş. Sonra da adamı öldürenler bizim köyün yakınlarındaki benzincinin yanındaki lokantayı basıp herkesi öldürmeye başlamışlar. ‘Allah aşkına yardım et’ deyince ben de köy halkının da hayatının tehlikeye girme ihtimalini engellemek için yardım etmeye karar verdim.”

Mete cebinden Türker Kara'nın fotoğrafını çıkartarak yaşlı adama gösterdi.

“Sizden yardım isteyen adam bu muydu?”

“Evet. Bu adamdı.”

“Çantada ne olduğunu söyledi mi peki?”

“Hayır söylemedi. Ama ona cübbemi ve sarığı verdiğimden sonra, namazı kıldırmak için benim yerime geçmeden önce gizlemem için çantayı bana emanet etti. Ben de çantayı bir taburenin altına gizleyip üzerine seccadeyi sermeden önce, içinde ne olduğunu görmek için fermuarını hafifçe açtım. Allah affetsin ama ne yapayım adamcağızın doğru söylediğinden emin olmak istedim. Kimbilir belki de yasadışı silah, uyuşturucu gibi bir şey vardı çantada.”

“Ne varmış peki, görebildiniz mi?”

“Evet gördüm. Bir maket!”

“Ne maketi?”

“Bir cami maketiydi.”

“Çantanın içinde başka bir şey daha yok muydu?”

“Hayır!”

“Peki, namazdan sonra ne oldu?”

“Ben kendisine bir bardak su getirmek için çıktım. Geri döndüğümde yoktu.”

“Peki, neden kimseye size anlattıklarını söylemediniz?”

“Vallahi açıkçası ilk başta telaşına bakarak yardım etmiş olmama rağmen daha sonra pek inanmadım söylediklerine galiba. Zaten bana anlattıklarını anlatmadan önce kimseye söylememem için yemin de ettirmişti. Biz namazdayken içeri silahı olan herhangi biri de girmeyince akıl yoksunu bir meczup olduğuna kanaat getirdim. Zaten üstü başı da yırtık pırtıktı. Sabah ola hayrola muhtara anlatırım diye düşündüm. Bugün köy meydanındaki konuşmaları duyunca da muhtara gelip yaşadıklarımın bahsettim. Zaten sonra o da sizi aramış herhalde.”

Mete cebinden bu defa Niko’nun fotoğrafını çıkararak gösterdi.

“Dün gece bu adamı gördünüz mü hiç?”

Yaşlı imam resme kısa bir süre baktıktan sonra dudak büktü.

“Hayır görmedim!”

“Emin misiniz hocam?”

“Evet.”

Yaşlı imam saatine baktı. “İkinci vakti girmek üzere, müsaadenle benim gidip ezanı okumam gerek evlat.”

Mete saygıyla ayağa kalktı, “buyurun hocam müsaade sizin.” diyerek kapıyı gösterdi. Yaşlı adam henüz birkaç adım atmıştı ki

Mete peşinden giderek ona yetiştı. “Affedersınız hocam son bir sorum daha var.” Cebinden çıkardığı fotoğraftaki tuğra ve çatal uçlu kılıç figürlerinin bulunduğı sembolü gösterdi.

“Bunu daha önce görmüş olma ihtimaliniz var mı?”

Yaşlı adam hiç şüpheye mahal vermeyecek kararlı bir sesle cevapladı.

“Evet!”

“Nerede?”

“Dün çantayı açtığımda gördüğümü söylediğim camii make-tinin üzerinde! Hatta dün gece de maketin üzerinde bu figürleri görünce tuğra ile çatal uçlu kılıcın neden yan yana çizildiğini merak etmişim...”

Mete köyün imamıyla görüşmesi bittikten sonra köyden ayrılmadı. Remzi’yi durumdan haberdar ettiğı için onun göndereceğı ekibi beklemeye koyuldu. Benzincide işlenen cinayetlerden ulusal haber ajanslarının bilgisi olduğı için, olay yeri incelemesini sivil giyimli istihbaratçılar dikkat çekmeden yapacaktı. Çok geçmeden köyün girişinde beliren siyah bir minibüsten inen sivil giyimli birkaç adam, dün köyde gerçekleşen kovalamaca olayının delillerini hızlı bir şekilde toplamak için köyün dar sokaklarına yayıldı. Bu işi çok sessiz ve hızlı halettiler. Öyle ki sokak aralarında buldukları boş mermi kolonları ellerinden alınan çocuklar dışında bu olayı önemseyen pek kimse olmadı.

27

Küçük Ayasofya yakınlarına geldiklerinde, Türker arabadan inerek kapıyı kapattı. Sağ elini kalbinin üzerine götürerek samimi tok bir sesle şoför koltuğunda oturan Kerim'e "Eyvallah kardeş!" dedi.

Kerim, Türker'in sırtındaki çantayı gösterdi.

"Dikkatli ol ağabey!"

Çantada ne olduğunu tam olarak bilmiyordu ancak Türker ağabeyinin çantayı yanından hiç ayırmıyor olması ve anlattıklarına bakılırsa başına açılan tüm bu belalı işlere neden olan şey bu çantaydı.

"Merak etme her şey için sağ ol."

"Seninle gelmemi istemediğinden emin misin?"

Türker "Evet, ben hallederim. Tekrar sağol Kerim" dedi samimi bir ses tonuyla. Kerim de içten bir şekilde tebessüm etti. "Lafı olmaz ağabey! Herhangi bir sıkıntıda nerede olduğumu biliyorsun. Sana verdiğim cep telefonunun da hattı daha önce hiç kullanılmadığı için güvenli bir şekilde istediğin zaman arayabilirsin." Ardından Kerim gaz pedalına hafifçe basınca içinde bulunduğu araba yavaşça uzaklaştı.

Türker yokuş sayılabilecek Arnavut kaldırımlı, tarihi sokakta ağır adımlarla ilerliyordu. Ara sıra takip edildiğinden kuşku duyar gibi omzunda taşıdığı sırt çantasına bakıyor, bu sayede peşinde birilerinin olup olmadığını da kontrol etmiş oluyordu. Artık iyice yaklaşmış olduğu tarihi yapının içerisinde kendisini ne gibi bir akıbetin beklediğini bilmiyordu.

Kerim'in kılık değiştirmeye ilgili fikrini dinlemekle hata mı yapmıştı acaba. Çünkü henüz alışamamış olduğu yeni görüntüsü nedeniyle, yanından geçen herkes sanki kendisine bakıyormuş gibi tuhaf bir hisse kapılıyordu. Buraya gelmeden önce Kerim'in götürdüğü bir berber de gençlik yıllarından beri aşına olduğu ve askerden dönüşünden sonra hiç jilet vurmadığı gür bıyıklarını kestirmişti. Simsiyah saçlarını ise sarıya boyatmıştı. Kılık kıyafeti de bu değişiklikten nasibini almıştı. Kerim "Bir de şu gözlüğü taktık mı tamamdır ağabey!" diyerek, numarası olmayan geniş kemik çerçeveli bir gözlük takmasını da istemişti.

Yürüdüğü yolun ilerisindeki üzerinde Osmanlı tuğrası bulunan taş kapıyı gördüğünde adımlarını iyice yavaşlattı. Bir iki adım sonra da kapının önünde durarak derin bir nefes aldı.

Avludan içeri girdikten sonra az ilerisindeki kapalı mekâna doğru giden taşlıkta ilerlemeye başladı. Taşlığın sağ ve sol tarafında sıralanan tarihi mezarlar ortamı daha da mistik bir hale getiriyordu. İçerden gelen otantik müziğin, ortamdaki kalabalık insan seslerine karıştığı kapalı bölümün eşliğine geldiğinde, giriş kapısının sol tarafındaki Süleymaniye Camii kabartması dikkatini çekti. Duvara takılı olan bir panonun üzerine alçıdan yapılmış olan bu kabartmanın altına Mehmet Akif Ersoy'a ait birkaç dize yazılıydı.

"Yıkmak insanlara yapmak gibi kıymet mi verir?

Onu en çolpa herifler de emin ol becerir.

Sade sen gösteriver 'işte budur kubbe' diye,

İki ırgatla iner şimdi Süleymaniye.

Ama gel kaldıralım dendi mi heyhat o zaman,

Bir Süleyman daha lazım yeniden bir de Sinan!”

Bu dizeleri okuduğunda içinde garip bir duygu oluştu. Okuyanlarda büyük bir hayranlık oluşturabilecek bu sözler, Türker’de çok daha garip bir etki yaratmıştı. Burada olmasına da, ailesinin öldürülmesine de, hayatının bir gece içinde tamamen değişmesine de neden olan Süleymaniye Cami’iydi. Sırt çantasının içinde taşıdığı maket, bir gecede hayatının etrafında döndüğü eksen haline gelmişti.

Kapıdan içeri ilk adımını attığından itibaren çevresini dikkatle incelemeye başladı. İçeride içilen nargilenin neşrettiği kokular her yere yayılmıştı. Kendisini ne tür bir sürprizin beklediğini bilmediği bu yabancı ortamdaki en ufak ayrıntıyı bile gözden kaçırmak istemiyordu. Sağlı sollu dizilmiş olan masaların etrafına yerleştirilen sedirlerdeki otantik motifler, ortamda içilen nargile ve çalınan müzikle de birleştiğinde, bu küçük yer insana yüzyıllar öncesinin İstanbul’una yolculuk yapmış hissi veriyordu. Az sayıdaki masalardan ikisinde kızlı erkekli üniversiteli öğrenci gruplar oturuyordu. Bir tanesinde dört kişilik bir turist grup, bir diğer masada ise, elindeki tablet bilgisayarla uğraşan, otuzlu yaşlarda gözlüklü bir turist oturuyordu. Kıvırcık saçları ve top sakalıyla tipik bir Fransız’ı andıran bu adam aslında tıpkı Türker gibi kendisine ikinci vakti verilmiş bir randevu için oraya gelmiş olan Hakan’dan başkası değildi. Türker boş bir masaya doğru yürürken buluşmak için geldiği kişinin bu adam olabileceğini aklının ucundan bile geçirmede. Oturduğu masanın dışında sadece tek bir masa boştu, o da girişten bir hayli uzaktaydı. Bu yüzden gelecek kişiyi rahatça görebilmek için kapıya yakın olanı; elinde tablet bilgisayar olan kıvırcık saçlı adamın masasının sağ çaprazındakini tercih etmişti.

Hakan aslında epey heyecanlıydı. Uzun zaman sonra babasını görebileceğini düşündüğü içindi bu heyecanı. Dün akşam başına gelenler ve Kalender aklına gelince babasının da tıpkı Kalender’in söylediği gibi tehlikede olabileceğini düşünüyordu. Ömrü boyunca bu hikâyeleri dinlemişti ve şimdi ilk defa gerçek olabileceğine inanmaya başlamıştı.

Sol tarafında oturan öğrenci grubunda büyük bir kahkaha kopunca düşünceleri dağılmış ve o yöne bakmıştı. Sonra bakışlarını öğrenci grubundan çevirerek geldiğinden beridir ilk defa gerçek anlamda çevresine bakınmıştı. Tam da bu sırada kapıdan içeri giren uzun boylu, sarı saçlı adamı görmüştü. Kalın kemik saplı bir gözlük takmış olan bu adam etrafa biraz bakındıktan sonra Hakan’ın hemen çaprazındaki masaya oturmuştu. Hakan buluşmaya babasının geleceğini düşündüğü için, Türker içeri girdiğinde hiç orali olmamıştı. Bu yüzden yeniden elindeki tablete dönerek, dün gece turnuvaya katıldığı otelden kaçarak ayrılmasına neden olan cinayetlerin yer aldığı haberleri okumaya kaldığı yerden devam etti.

Fransız polisinden alınan bilgiler doğrultusunda hazırlanmış olan haberlerde, otelde ölü bulunanlar arasında Kalender’den de gerçek kimliği henüz tespit edilememiş olan biri olarak bahsediliyordu. Kalender’in üzerinden çıkan sahte kimlikteki bir de fotoğrafın habere eklenmiş olması, Hakan’ın, Kalender’in hayatta kalmayı başarabildiğine dair içinde yaşattığı ufak hissi de ortadan kaldırmaya yetti. Görünüşe göre Kalender Hakan’ın hayatını kurtarabilmek için kendi canını feda etmişti! Haberde ayrıca, ünlü satranç şampiyonunun da esrarengiz bir şekilde ortadan kaybolduğundan bahsediliyordu.

Türker bir süre etrafa bakındıktan sonra kol saatine baktı. İkinci ezanı okunmak üzereydi. Erken geldiği için ezan vakti içeri girecek kişinin kim olduğunu görebilecekti. Elbette “Kalender”

denilen adam şu anda içinde bulunduğu yere daha önceden gelmiş, hazır bir halde onu bekliyor da olabilirdi. Belki de mekânı işletenlerden ya da çalışanlardan biriydi. Türker bunu birazdan öğreneceğini umuyordu.

Hakan Türker'in saatini kontrol ettiğini fark etti. Türker de Hakan'ın kendisine dikkatli bakışlarla süzdüğünü görünce bir anda karşılıklı bakışmış oldular. Hakan bakışlarını tekrar önünde duran tablet bilgisayara çevirdi. Bu sırada Sultanahmet civarındaki camilerden ardı ardına okunmaya başlanan ezanlar ikinci vaktinin geldiğini haber veriyordu.

Türker gözlerini kapıya dikmiş bir şekilde beklemeye başladı. Ezanın okunmasının üzerinden uzunca bir süre geçmiş olmasına rağmen gelen giden yoktu. Çaresiz beklemek zorundaydı. Hemen çaprazında oturan Hakan da tıpkı onun gibi ara sıra kapıyı doğru çevirdiği bakışlarıyla gelip giden kimsenin olup olmadığını kontrol ediyordu. Bu durum zaman zaman aralarında şüpheli bakışmalara neden oluyordu.

Türker kendisinin buraya geldiğinde, Kalender isimli adamın hali hazırda içerde olma ihtimalini düşünmeye başlayarak etrafı süzmeye başladı. Ancak etrafta üniversiteli öğrenciler, turistler ve çaprazındaki masada oturan turist görünürlü kıvrırcık saçlı esrarengiz adamdan başka kimse yoktu. Az ilerideki bir masada oturan üniversite öğrencilerine çay servisi yapmakla meşgul olan garsonun işi bittiğinde, Türker duyabileceği bir sesle onu yanına çağırırdı.

Garson Türker'in yanına geldiğinde, "Buyur ağabey?" dedi.

"Bir çay rica edecektim..."

"Hemen ağabey."

İki dakika geçmeden, garson elinde ince belli bir bardaktaki çayla Türker'in yanına geldi. Türker çayı sehpaya bıraktıktan sonra uzaklaşmaya hazırlanan garsonun kolundan hafifçe tuttu.

“Affedersin kardeş, sana bir şey sorabilir miyim?”

“Buyur.”

“Ben Kalender diye birine bakıyorum. Tanır mısın?”

Kendisine bir şey ifade etmeyen bu isim karşısında dudak büken garson kısa bir süre hatırlamaya çalışır gibi düşündü. Bu sırada Hakan hiç beklemediği bu gelişme karşısında başını, gözlerini diktiği tablet bilgisayarından kaldırdı. Türker'e ve onun hemen yanı başına koyduğu sırt çantasına bakarak konuşanlara kulak kabarttı. Garson samimi bir sesle cevapladı.

“Tanımıyorum ağabey. Biz burada patronlar dışında dört kişiyiz. Patronlar da dâhil kimsenin adı Kalender değil. Benim bildiğim kadarıyla buraya devamlı gelip gidenler arasında da bu isimde bir müşteri yok. İstersen dur bir de içerdeki arkadaşlara da sorayım.”

Türker “olur” anlamında bir baş işareti yaptı. Garson yanından uzaklaşırken Türker önüne konan çaydan ağız dolusu bir yudum aldı. Hemen çaprazında oturan kıvrıkcık saçlı genç adamın yanında duran çantaya dikkatle baktığını fark ettiğinde, Hakan ile bir kez daha göz göze gelmiş oldular. Az sonra garson Türker'in yanına boşu almak için tekrar geldi. Kendisine soran gözlerle bakan Türker'e “Bizim arkadaşlara da sordum ama kimse tanımıyor ağabey” dedi.

“Sağol kardeş.”

“Bir şey değil ağabey. Bir çay daha alır mısın?”

“Olur.”

Türker önüne gelen çayı da, oyalanarak içti. Yarım saat kadar daha gelen giden olmayınca mekânı terk etmeye karar verdi. Belki

de takip ediliyordu. Eğer mekândan çıkarsa onu bu buluşmaya yönlendiren adamların kendisini takip ederek bir şekilde irtibat kurabileceğini düşünüyordu. Ya da dün gece çantayı aldığı adamı öldürenler burada buluşacağı Kalender isimli adamı da ortadan kaldırmıştı. Bunu düşündüğünde ruhunun derinliklerinde bugüne dek yaşamadığı bir korku hissetti. Çünkü maketin neden bu kadar önemli olduğunu öğrenebilmesinin tek yolu bu buluşmaydı. Ancak bu sayede ailesinin katillerine ulaşabilirdi.

Türker, içtiği çayları fazlasıyla karşılayacak bir parayı masaya bırakarak ayağa kalktı. İçinde maketin bulunduğu sırt çantasını omzuna alarak, Medrese isimindeki bu mekânın avlusuna çıktı. Avlu kapısına doğru yürümeye başlamadan önce derin bir nefes alarak ciğerlerini temiz havayla doldurdu. Tarihi mezarların arasındaki taşlık yolda avlu kapısına doğru ilerledi. Kapıdan dışarı çıkarak sağ tarafa sahil yoluna çıkan sapağa yöneldi. Eğer hislerinde yanılmışıyorsa çok geçmeden birileri peşine takılacaktı.

Hakan da Türker mekândan çıkar çıkmaz içtiği Türk kahvesinin parasını ödeyerek avluya çıktı. Taşlılığı hızlı adımlarla geçerek avlu kapısından çıktığında, Medrese'nin bulunduğu sokağın neredeyse sonuna varmış olan Türker'in sahil yoluna çıkan dar bir sokağa saptığını gördü. Vakit geçirmeden hızlı adımlarla ilk kez gördüğü bu adamın peşine düştü. Eğer içindeki his Hakan'ı yanıltmıyorsa babası kendisiyle buluşmak için buraya gelmeyi başaramamıştı. Adamın sırtında taşıdığı ise babasının korumaya çalıştığı emanet olabilirdi. Ya da şu anda takip ettiği adam tarafından sinsi bir tuzağa doğru çekilmek isteniyordu. Bundan emin olabilmenin tek yolu sırtındaki çantasıyla sahile doğru yürüyen bu adamı takip etmektir. Hakan bir punduna getirebilirse adamın sırtındaki çantanın içinde ne olduğunu öğrenmeyi istiyordu. Bir yolunu bulursa çantayı çalmayı bile deneyecekti. Gerçi kendisine kıyasla oldukça iri olan bu adamdan çantayı çalmayı becerse dahi adamın elinden kurtulmak bir hayli

güç olabilirdi. Belki de adamın ikinci vakti buluşma noktasında olması, Kalender'i sorması düşük bir ihtimal de olsa tamamen bir tesadüften ibaretti. Bunu az sonra öğrenmeyi planlıyordu.

Türker daha ikinci sokağa saptığında Hakan'ın onu takip ettiğini anlamıştı. Görünüşe göre turist görünümlü kıvrıkcık saçlı bu esrarengiz adam tüm olup bitenden ve buluşmadan haberdardı. Türker gençlik yıllarından beri aşına olduğu dar sokaklarda adımlarını biraz daha hızlandırdı. Tarihi dokusunu yitirmemiş olan iki katlı ahşap binaların arasından geçerken, bazen adımlarını yavaşlatıyordu. Böylece peşindeki adamı çekmeye çalıştığı yere gelinceye dek onun kendisini gözden kaybetmeden takip etmesini sağlıyordu.

Hakan peşinde olduğu adamın kendisini bir tuzağa çekmeye çalıştığından artık emindi. Çünkü geçtikleri her sokak giderek tenhalaşıyordu. Hakan bazen dar bir sokağın sonuna geldiklerinde adamın peşinden, köşeyi dönüp dönmemekte kararsız kalıyor, temkinli davranışlar sergiliyordu. Çok uzun bir sokağa daha girdiklerinde, Türker adımlarını iyice sıklaştırdı. Bu sokağın diğerlerinden çok daha تنها bir yer olması Hakan'a peşindeki adamın her an harekete geçmeye hazırlandığının sinyallerini veriyordu.

Türker nihayet peşindeki Hakan'ı istediği yere çekmeyi başarmıştı. Hemen yanı başındaki metruk ahşap yapının önünden hızlı adımlarla geçerken, bir şeylerden emin olmak ister gibi binanın yan tarafına kısa bir an göz attı. Gençlik yıllarından beri bildiği bir sırrın hâlâ yerinde duruyor olmasına sevindi. Bu ahşap metruk yer tarihi bir bina olduğu için yıllar geçmesine rağmen hâlâ yıkılıp yerine yenisi yapılmamıştı. Binanın sahipleri kaza süsü vererek bir kez yakmayı denemiş, bunda da başarılı olamamıştı. Türker sokağın sonuna yaklaştığında Hakan henüz metruk binanın önüne dahi varmamıştı. Türker önündeki köşeyi döner dönmez hızla koşmaya başladı.

Hakan metruk binanın önüne vardığında adımların sıklaştırmaya karar verdi. Binayı biraz geçtiğinde kendisini sağ omzundan kavrayan güçlü bir el hissetti. Arkasını döndüğünde son gördüğü şey, yüzüne doğru gelen, kocaman bir el ayasıydı.

Türker avucunun ayasıyla vurduğu bir darbeyle sersemleştirdiği Hakan'ı kavradığı gibi metruk binanın içine sürükledi. Az önce metruk binanın bulunduğu sokağın köşesini döner dönmez süratle koşmaya başlamıştı. Peşindeki Hakan metruk binanın ön cephesine henüz vardığında o çoktan arka cephesine ulaşmayı başarmıştı. Binanın hemen yan tarafındaki ancak bir kişinin geçebileceği dar geçidi kullanarak Hakan'ın arkasına çıkmış ve onu gafil avlamayı başarmıştı.

İçinde bulundukları bu metruk yer Türker'in cevabını aradığı soruları, kimse tarafından rahatsız edilmeden sorabileceği bir yerdi. Üstelik esir aldığı bu kıvrık saçlı adamı birazdan öldürmeyi planlıyordu. Ancak konuşturmadan öldürmeye de hiç niyeti yoktu...

28

G enç adam metruk binanın yan tarafındaki ancak bir kişinin güçlükle geçebileceği geçişi kullanarak sessizce binanın küçük bahçesine doğru kıvrıldı. Tarihi ahşap yapının arka tarafındaki camları kısmen kırılmış penceresinden içeriye gözetlemeyi planlıyordu. Etrafta kimselerin olmaması meraklı gözler tarafından fark edilerek yakalanma ihtimalini ortadan kaldırıyordu. Yine de temkini elden bırakmamak için her adımını dikkatli atıyordu. Mahalle aralarında dolaşarak, el arabasıyla hurda toplamaya çalışan bir eskicinin uzaklardan gelen nidaları da olmasa etraf tamamen sessizdi.

Kerim'in arabasından indiğinden itibaren takip etmeye başladığı Türker'in, az önce "Medrese" denilen yerden çıktıktan sonra, peşine takılan kıvrıcık saçlı gözlüklü adamı burada nasıl pusuya düşürdüğüne şahit olmuştu. O da bu metruk binaya kadar onları takip ederek içinde bulunduğu bu küçücük bahçeye ulaşmıştı. İçerde ne olup bittiğini fark ettirmeden öğrenebilmek için ahşap yapının pencerelerinden birini kullanabileceğini düşündü. Metruk binanın pencereleri yerden oldukça yüksek olduğu için içeriye göz atmak için ayaklarının altına koyabileceği bir yükseltiye ihtiyaç duyuyordu. Bahçenin bir köşesinde döşemesinin büyük bir kısmı yanmış olan koltuğu görünce ona doğru yöneldi. Koltuğun iskeletinin vücudunun ağırlığını taşıyabileceğine kanaat getirerek

koltuğu pencerenin altına dayadı ve üstüne çıktı. Artık içeriye göz atabileceği mesafeye yükselmişti. İçeriye kısa bir süre göz atmıştı ki cebinde bir titreşim hissetti. Cebinde titreyen şey sessiz konuma aldığı cep telefonuydu. Üzerine çıktığı eski koltuktan usulca aşağı indi ve titremeye devam eden telefonu açtı. Telefondaki muhatabının sorularına fısıltıyla cevap veriyordu.

“Şu anda metruk bir binanın içerisinde.”

“Ne yapıyor?”

“Adamı sorguluyor gibi bir hali var?”

“Hangi adamı?”

“Zayıf, kıvrıkcık saçlı, genç birisi. Orta boylu ve gözlük takıyor. Medrese’den çıktıktan sonra peşine takıldı.”

“Seni görmediler değil mi?”

“Sanmıyorum.”

“Senden başka takip eden birileri daha olabilir mi?”

Adam cevap vermeden önce etrafı dikkatli bakışlarla bir kez daha kolaçan etti. “Hayır. En azından ben görmedim...”

“Her hareketini belli etmeden izle. Attıkları her bir adımdan haberdar olmalıyım...”

Telefonun diğer ucundaki adam, görüşmeyi sonlandırdıktan sonra diğer elinde tuttuğu bir kurşunu parmaklarının arasında gezdirirken derin düşüncelere daldı.

29

Remzi telaşlı hareketlerle Erman'ın bürosundan içeri girdi. Elinde birtakım fotoğraflar bir de kitap vardı. Erman bu sırada dikkatli bakışlarını çalışma masasının karşısındaki televizyona dikmiş bir halde, elindeki kumanda ile haber kanalları arasında geziniyordu. Neredeyse tüm kanallarda, Nevşehir yakınlarında yaşanan olayla ilgili haber ve yorumlar vardı. Emniyet güçlerinin verdiği bilgiye göre olayın failleri henüz belli değildi. Ancak gerçekleştirilen saldırı muhtemelen soygun amaçlıydı. Olayla ilgili tahkikat sürdüğü için yetkililer daha fazla açıklama yapmıyorlardı. Bu yüzden yaşananlarla ilgili olarak haber muhabirleri hayal güçleri nispetinde değişik teoriler üretiyordu. Remzi sözlerine başlamadan önce Erman televizyonu kapattı. Remzi'nin telaşına bakılırsa, kendisiyle paylaşmak istediği şey bekleyemeyecek kadar acildi. Erman soran gözlerle kendisine bakınca, Remzi de vakit kaybetmeden anlatmaya başladı.

“Efendim çok önemli gelişmeler var. Bizim çocuklar, dün gece yaşanan olaylarla ilgili görgü tanıkları bulmuşlar...”

“Nerede?”

“Olayın yaşandığı benzinciye çok yakın bir köyde.”

Duydukları, Erman'ın yüzünde mutlu bir tebessüm oluşturdu.

“ Bak işte bu iyi bir haber! Anlat bakalım ne öğrenmiş bizimkiler?”

Remzi, köyün imamı ve diğer görgü tanığının Mete’ye verdiği bilgileri detaylı bir şekilde Erman’a aktardı.

“Demek ki tahminimizde yanılmamışız Remzi.”

“Evet efendim. Köyün imamının sözlerine bakılırsa, Türker Kara, Niko’dan kaçıyormuş.”

“İyi ama niye? Niko ile Türker Kara arasındaki bağ ne olabilir?”

“Köy imamının verdiği ifadeye göre Türker’in elinde Niko’dan saklamaya çalıştığı bir de sırt çantası varmış. İmam bir punduna getirip çantanın içine baktığında bir cami maketi görmüş. Maketin üzerinde peşinde olduğumuz Derban sembolü yani tuğra ve çatal uçlu kılıç figürleri varmış.”

“Türker’in de Derban denilen bu grupla bir bağı olmalı öyleyse.”

“Belki evet belki de hayır efendim.”

“Ne demek bu?”

“Köyün imamının söylediğine göre, Türker’e bu çantayı peşindekiler tarafından öldürüldüğüne tanık olduğu bir adam vermiş.”

Remzi’nin son sözleri Erman’ın sabahtan beri cevapları için kafa patlattığı soruları yanıtlıyordu.

“Öyleyse, Türker sadece yanlış zamanda yanlış yerde olan birisi olmalı!”

Remzi onaylar bir ifadeyle gülümsedi.

“Şimdi bulmamız gereken en önemli şey, Türker’e çantayı veren kişinin kim olduğu o zaman.”

Remzi beklediği bir soru gelmiş gibi bilgece gülümsedi.“Haklısınız efendim. Talimatınız üzerine bizim çocuklar Nevşehir yakınlarındaki bulabildikleri tüm mobese ve ulaşabilecekleri kamera kayıtlarını araştırmaya başlamışlardı. Hacı Bektaşî Veli türbesinin yakınlarındaki bir caddede Niko’nun girdiği bir görüntü bulmayı başardık.”

Elinde tuttuğu fotoğrafları gösterdi.

Erman fotoğrafa baktığında yüzünde bir anda karmakarışık şaşkın bir ifade oluştu. Fotoğrafta Niko’nun takip ettiği adamın yüzü gayet net bir biçimde görülüyordu. Üstelik orta yaşlı bu adamın omzunda bir de sırt çantası vardı.

“Ama bu o adam değil mi?”

30

“*K* imsin sen? Neden peşimdesin? Bak gebertirim doğruyu söyle!”

Türker avuç ayasıyla Hakan’ın suratına okkalı bir Osmanlı tokadı yerleştirdi. Kocaman elinin Hakan’ın yüzüne çarptığı anda çıkardığı ses içerisinde bulundukları metruk ahşap yapıda yankılandı. Hakan acı içinde yere kapaklandı. Türker yumruğunu özellikle kullanmak istemiyordu. Zira karşısındaki kendisine göre bir hayli çelimsiz sayılırdı. Gerçi adamı döve döve öldürse içindeki acıyı belki biraz olsun hafifletirdi ancak adamın bayılması ihtimali durumunda onu ayıltmakla da vakit kaybetmek istemiyordu. Zaten istediklerini öğrenir öğrenmez kafasına oracıkta bir kurşun sıkacaktı. Ailesinin başına gelenler Türker’in aklından bir türlü çıkmıyordu. Yere kapaklanmış durumda olan Hakan’ı, ele gelebilecek uzunluktaki kıvrık saçlarından tuttuğu gibi kaldırdı. Yeni bir tokat için pozisyon aldığı anda, karşısındaki adam merhamet dileyen bir ifadeyle baktı. Yanlarından kanlar süzülen dudaklarıyla. “Dur ne istiyorsan anlatacağım. Biraz sakinleş.” diyebildi.

Türker Hakan’a vurmak için kaldırdığı elini yavaşça indirdi.

“Anlat o zaman kimsin sen? Beni neden takip ediyordun?”

“Ben seni ilk defa görüyorum.”

Sonra bakışlarını hemen yanı başlarında duran sırt çantasına çevirerek devam etti.

“Sende bana ait bir emanet olduğunu düşündüğüm için peşine takıldım.”

“Beni nereden tanıyorsun? Bahsettiğin emanetin bende olduğunu da nereden çıkardın?”

“Dediğim gibi ben seni tanımıyorum. Medrese’de garsona sorduğun Kalender ismi yüzünden peşine takıldım.”

Türker adama birbiri ardına sorular sorarken, sert bakışlarını karşısındakinin gözlerinden hiç ayırmıyordu. Hakan’ın gözlerindeki samimi ifade söylediklerinin doğru olabileceğini gösteriyordu. Türker o an bu adamın gerçekte kim olabileceğini zihninde muhakeme etmeye başladı. Ailesinin katillerinden birisi miydi yoksa kendisiyle buluşmak için geldiği adam yani “Kalender” miydi? Sert bir ses tonuyla sordu.

“Adın ne senin?”

“Hakan”

Türker adamın tipinden yabancı olduğunu düşünmüştü. İsmi duduğunda yüzünde şaşkın bir ifade oluştu.

“Sen Türk müsün?”

“Evet.”

Türker sol eliyle Hakan’ı gömleğinin göğüs kısmından sıkıca kavramıştı. Sağ eliyle ise ceplerini aramaya başladı. Bir taraftan da sormaya devam ediyordu.

“Kalender denilen adamı nereden tanıyorsun?”

“Onun bir arkadaşıym.”

Türker bu arada Hakan’ın pantolonunun arka cebindeki cüzdanı buldu ve çıkardı. Cüzdanın arasında duran pasaporta baktı. Ardından Türker’in yüzündeki ifade birden değişti. Bakışları

canavarlaştı. Sağ elinin avuç ayasıyla Hakan’a bir tokat daha yaptırdı. Sol eliyle gömleğinden iyice kavradığı için bu defa Hakan yıkılmamıştı. Sonra, “Sen benimle dalga mı geçiyorsun it herif. Bu sen değil misin?” diyerek, isim hanesinde “Julien” yazan pasaporttaki fotoğrafı gösterdi.

Hakan artık dayak yemekten bezdiği için sert bir tepki verdi. “O kimlik sahte, seni Allah’ın cezası! Ne olup bittiğini öğrenmek istiyorsan bana vurmaktan vazgeç ve adam gibi dinle. Eğer bana çantada ne olduğunu gösterirsen, ben de senin doğru kişi olduğunu anlar ve bilmek istediğin her şeyi tüm çıplaklığıyla anlatırım. Sonunda hâlâ bana inanmayacak olursan dilediğini yapabilirsin. Zaten elindeyim istersen öldür ama önce dinle.”

Türker kısa bir süre Hakan’ın gözlerinin içine bakarak düşündü. Hakan’ın kararlı bakışları doğru söylediği izlenimini veriyordu. Türker sol eliyle tuttuğu Hakan’ı yakasından sürükleyerek çantaya doğru yaklaştı.

“Eğer yanlış bir hareket yaparsan vallahi hiç acımam geberirim.”

Çantayı sağ eliyle yerden aldı. Fermuarının hafifçe açarak Hakan’a gösterdi.

Peşlerindeki bir çift gözün sahibi de, pencereden içeriye gözetliyor ve neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Hakan çantadaki maketi ve üzerindeki Derban sembolünü görünce derin bir “oh” çekti. Ardından da kendisini meraklı gözlerle izleyen Türker’e bakarak, “sağ ol gerçekten de aradığım emanet sendeymiş” dedi ve anlatmaya başladı. “Benim gerçek ismim Hakan. Sana bu çantayı emanet eden kişiler tarafından sahte bir kimlikle Fransa’da büyütüldüm. Senin sorduğun Kalender ismindeki adam ise dün gece öldürüldü.”

Türker Hakan'ın anlattıklarını şüpheli tavırlarla dinledikten sonra, söylediklerini çok kısa bir süre muhakeme etti.

“Kim öldürdü peki?”

“Çantadaki maketi ele geçirmeye çalışan adamlar.”

“Neden bu maketi ele geçirmeye çalışıyorlar?”

“Bu maketin içinde barındırdığı sırrın ne olduğunu öğrenmeye çalışıyorlar. Yüzyıllardır peşinde oldukları şeyin ipuçlarından birisi de bu maket.”

“Siz kimsiniz peki?”

“Biz bu sırrın emanet edildiği koruyucuları. Canımız pahasına bu emanete sahip çıkmak ve onların eline geçmesini engellemek için yüzyıllardır mücadele veren bir teşkilatın üyeleri.”

“Ne teşkilatı?”

“Bunu sana söyleyemem. Ancak gömleğimin düğmelerini açarsan inanmanı kolaylaştıracak bir şey görebilirsin.”

Türker sağ eliyle Hakan'ın gömleğinin düğmelerinden birkaçını açtığında, göğsünün tam üzerindeki tuğra ve çatal uçlu kılıç figürlerinden oluşan dövmeyi gördü. Bu dövmedeki figürler maketin üzerindeki sembolün birebir aynısıydı. Türker'in yüzünde bir şey anımsamış gibi dalgın bir ifade oluştu. Dün gece yaşananları hatırlamıştı. Çantayı kendisine veren adamı öldüren Niko denilen katil, öldürdükten sonra gömleğini sıyırmış ve göğüs kısmında gördüğü bir şeye nefretle tükürmüştü. Büyük bir ihtimalle onun da gördüğü bu dövmeydi.

Türker bunları düşünürken, Hakan sözlerine devam etti.

“Bak çantanın eline nasıl geçtiğini bilmiyorum. Ancak muhtemelen babamın başı belada olduğu için, geçici bir süreliğine sana emanet etmiş olmalı. Zira buluşmamızın yerini ve zamanını sadece o biliyordu...”

Türker Hakan'ın sözleri bitmeden lafa girdi.

“Baban mı? Bu çantayı bana veren kişi senin baban mıydı?”

“Evet! Sana buluşma yeri ve zamanı dışında başka bir şey söyledi mi?” Hakan tuhaf bir şey fark etmiş gibi bir an duraksadı, “baban mıydı?” derken neden geçmiş zaman kullandın? Yoksa ona bir şey mi oldu?” diye ekledi. Bu defa yüzündeki endişenin izleri, kalbindeki, kendisine bile belli etmediği şüpheyi yansıtıyordu. Bir an kalbinde giderek büyüyen bir daralma hissetti.

Ortama çöken ölüm sessizliğini Türker'in sözleri bozdu.

“O, dün gece bana bu çantayı verirken öldürüldü. Kamyonuma binmeye çalışırken peşindeki adamlar onu vurdular.”

Türker bu sözleri söylerken bakışlarını Hakan'ın gözlerinden hiç ayırmıyordu. Hakan'ın duyduğu bu haber karşısında gösterdiği tepki kesinlikle sahte olamazdı. Bir anda allak bullak olan yüzünde üzgün bir ifade oluştu. Türker sol eliyle gömleğinden sıkıca kavrıldığı adamın gözlerinden süzölmeye başlayan damlaları gördüğünde, gerçekten ikna oldu ve elini gevşetti. Hakan dizlerinin bağı çözülmüş gibi olduğu yere çöktü. Türker az önce parçalamayı düşündüğü Hakan'a acıyan şefkat dolu gözlerle bakıyordu artık. Gerçekten de karşısında çaresizce ağlayan bu adam tıpkı kendisi gibi, ailesini kaybetmiş olmanın getirdiği büyük acıyı yüreğinde taşıyordu. Kader Hakan'ı en iyi anlayabilecek kişiyle yollarını buluşturmuştu.

31

*E*rman'ın gözleri büyük bir keşfe imza atmış bir bilim insanı gibi ışıldıyordu, “Aferin Remzi!” dedi önünde duran fotoğrafa bakarken. Mobese kameradan çekilmiş olan fotoğrafta, Süleymaniye Camii’nde ölü olarak buldukları adam omzundaki sırt çantasıyla net bir şekilde görölüyordu. Niko da geniş açıdan çekilmiş aynı karede onu takip ederken görüntülenmişti.

“Demek ki asıl peşinde oldukları kamyoncu değil bu çantaymış. Çantayı taşıyan adamın peşindeydiler. Kovaladıkları adamı öldürmeden önce çanta el değiştirdi. Çanta Türker Kara’nın eline geçince de bu defa onu benzinciye kadar izleyip çantayı ele geçirmek için öldürmeye kalktılar. Başaramayınca köye kadar takip ettiler. Türker köy imamının yardımıyla ellerinden kurtulunca Türker’in kamyonunun plakasından adresini tespit ederek tüm ailesini katlettiler.”

Remzi, “Haklısınız amirim. Görgü tanıklarının ifadeleri ve fotoğraflara bakılırsa olay böyle gerçekleşmiş olmalı.” dedi ve ekledi.

“Yalnız neden Türker’i evde beklemek yerine ailesini öldürdüler? Üstelik karısının kanyla Derban sembolünü çizerek bir de mesaj vermeyi tercih ettiler öyle değil mi? Şimdi Türker Kara’yı nasıl bulacaklar?”

Erman “Haklısın. Belki de onu hâlâ takip ediyorlardır. Ya da kim bilir belki de onu da çoktan öldürmüşlerdir” derken önünde duran not defterine yeni bir soru daha yazdı. “Peşinde oldukları şey çantaysa ona nasıl ulaşacaklar?”

Kısa bir süre oluşan sessizliğin ardından Erman yeni bir şey hatırlamış gibi sordu.

“Az daha unutuyordum. Kanuni ve Rodos Adası’nın bu ci-nayetlerle ilgisi hakkında araştırma yapmanızı istemiştım. Bizim çocuklar o konuyla ilgilenebildiler mi?”

“Hâlâ üzerinde çalışıyorlar. Osmanlı arşivinde Rodos Fethi’yle ilgili ilginç bir vesika arıyorlar. Birkaç tane de tarihçi ile konuşmuş-lar.”

“Peki netice?”

“Bilindik tarih dışında ilginç herhangi bir ayrıntı yok.”

Sonra odaya girerken elindeki fotoğraflarla birlikte getirdiği kitabı göstererek gülümsedi.

“Bunun dışında!”

Remzi elinde çok kalın sayılmayacak ince bir kitap tutuyordu. Kitabın kapağında Kanuni Sultan Süleyman ve bir Tapınak Şövalyesi’nin resimlerinin yanı sıra, bir de Rodos’un Fethi’ni tasvir eden resim vardı.

Erman meraklı gözlerle kitabın kapağına bakarak sordu.

“Nedir o?”

“Bir roman.”

“Ne anlatıyor peki?”

Remzi kitabın içeriğini ciddiye almadığını belirtmek ister gibi gülümsedi. “Kanuni’nin Rodos seferi esnasında ele geçirdiği Tapınak Şövalyeleri’ne ait büyük bir mirastan ve Rodos Şövalyeleri’nin bu mirası geri alabilmek için ettiği intikam yemininden bahsediyor.”

“Yüzündeki alaycı gülümsemeye bakılırsa sen de bu teoriyi pek ciddiye almıyorsun sanırım?”

“Efendim eğer böyle bir miras gerçekten söz konusu olsaydı, araştırma yaparken konuştuğumuz tarihçilerin de bundan haberdar olması gerekmez miydi?”

Erman Remzi'den aldığı kitabın arka kapağındaki içerik yazısını okuduktan sonra, ön kapağı çevirdi. Yazar ve yayıncı bilgilerinin bulunduğu künye kısmını incelerken ilgisini çeken bir bilgiye odaklandı.

“Bu kitabın birinci baskısı daha bu ay yayımlanmış.”

“Evet efendim. Bizim çocukların söylediğine bakılırsa yeni bir kitap. Piyasaya çikalı henüz bir hafta olmuş. Üstelik herhangi bir yayınevi tarafından basılmamış. Kişisel bir basım. Güçlü bir dağıtım çalışması da yapılmadığı için elinizde bulunan kopyayı da bulmak bir hayli güç oldu. Yani anlayacağınız sadece bu konuyla ilgilenen birilerinin haberdar olabilmesi amaçlanmış. Ekonomik kaygı güdülmemiş. Üstelik yazar kısmında yazan isim de gerçek bir isim değil. Yazarı gerçek kimliğini gizlemiş olmalı.”

Erman düşünceli bir edayla, “ilginç” diyerek, kitabın sayfalarını çevirmeye başladı. Sayfaların tamamını okumadan, bazı sayfalardaki ilgisini çeken sadece birkaç paragrafı okuyordu.

Yaklaşık on dakika kitabın sayfalarında göz gezdirdikten sonra kitabın orta sayfalarında tesadüfen rastladığı bir paragraf dikkatini çekti. İçinde uyanan büyük bir heyecanla yardımcısı Remzi'ye döndü.

“Bana hemen bu kitabın yazarının gerçek kimliğini bul ve onunla bir görüşme ayarla Remzi.”

Remzi “olur” gibisinden bir baş hareketi yaparken merak dolu gözlerle Erman’a bakıyordu. Kitapta amirini bu denli heyecanlandıran şeyin ne olduğunu öğrenmek ister gibiydi.

Erman kitabı Remzi’ye uzattı ve az önce okuduğu paragrafı gösterdi. “Burada Kanuni’nin bir sır sakladığından ve onu korumakla görevli olan gizli teşkilatın üyelerinin kullandığı bir sembolden bahsediliyor. Bu durum sana da tanıdık geldi mi?”

Remzi’nin göz bebekleri şaşkınlıktan kocaman oldu. “Ama bu nasıl olabilir?” diyebildi kekeleyerek.

“Benim merak ettiğim de bu zaten.”

Erman bilgece gülümsüyordu.

“Hadi Remzi acele et. Bul şu esrarengiz yazarı bakalım kimin nesiymiş?”

Remzi “Olur efendim.” diyerek, Erman’ın yanından aceleyle ayrıldı.

Erman bu sırada düşüncelere dalmış bir biçimde kitabın ismine bakarak gülümsüyordu.

“Büyük Hesaplaşma”

32

Hakan, Türker'in teskin edici sözleriyle kendisini biraz olsun toparlamıştı. Babasının ölümünün kendisinde bu denli etki yaratmasının nedeni çocukluk yıllarından beri hasret kaldığı baba sevgisini artık sonsuza kadar hiç tadamayacak oluşuydu. Ayrıca babasının hayatı pahasına sahip çıktığı emanetle ilgili sırrı bugüne kadar önemsiz bir söylence olarak gördüğü için de pişmandı.

“Bu maketi sana veren kişinin, yani babamın...” Hakan durup derin bir nefes aldı. Cevabını duymaya hazır olmadığı sesinin titremesinden de belli olan sorunun devamını korkuyla tamamladı.

“Öldüğünden gerçekten emin misin?”

“Vücuduna saplanan kurşunlar nedeniyle vurulup yere düştüğünü gördüm. Onu öldüren adamlardan biri ona doğru yaklaştı. Göğsünü görebileceği şekilde giysilerini sıyırdığında her ne gördüyse, ona tükürdü. Sanırım onda da sendeki gibi dövme vardı. Sonra da babanı tekmelemeye başladı.”

Hakan'ın yüzünde canı yanmış gibi bir ifade oluştu. Belli etmemeye çalışsa da gözleri tekrar nemlenmişti. İki eliyle yüzünü kapattı ve gözlerini ovma bahanesiyle, yaşlarını sildi.

Türker, “Çok üzgünüm. Babanın katilleri benim de ailemi hunharca öldürdüler.” diyerek, kim olduğunu ve ailesine olanları Hakan’a anlattı.

Hakan Türker’in anlattıklarını yüzünde riyadan eser olmayan üzgün, acı dolu bir ifadeyle dinledi. Şimdi karşısındakini teskin etme sırası Hakan’daydı. Bulunduğu yerde doğrularak ayağa kalktı ve elini Türker’in geniş omzuna koydu.

“Merak etme onları bulacağız. O zaman dilediğin gibi intikamını almak için eline gereken fırsat geçecek.”

Hakan sanki bir yere yetişmesi gerekiyormuş gibi saatine baktı.

“Ama önce peşinde oldukları sırrı bularak koruma altına almalıyız. Çıkalım buradan gittiğimiz yerde sana her şeyi anlatırım.”

Türker’in Hakan’a olan bakışlarındaki şefkat yerini yeniden kuşku dolu bir ifadeye bıraktı.

“Nereye gidiyoruz?”

“Bizi peşinde oldukları sırra götürecek ipucunu almaya. Merak etme bir ölü kadar güvende olacağın ve hiç kimsenin giremeyeceği bir yere gidiyoruz. Orada göreceklein benim hakkındaki tüm kuşkularından da arınmanı sağlayacak.”

Türker Sultanahmet Meydanı’na doğru Hakan ile birlikte yürürken, metruk yapıdan çıktıklarından beri, bir eli yeleğinin cebindeki silahın tetiğindeydi.

İkisi de metruk binanın penceresinden kendilerini izleyen ve daha sonra da peşlerine takılan genç adamın her hareketlerini fark ettirmeden izlediğinden habersiz, ağır adımlarla ilerliyorlardı.

Hakan hiç konuşmadan yürümeye devam ediyordu. Ara sıra Türker’in yeleğinin cebinde gizlediği, kendisine doğrulttuğu tetikteki elinin oluşturduğu kabartıya bakıyordu. Babasının verdiği

çanta yüzünden ailesini kaybetmiş olan bu adamın hâlâ kendisine güvenmiyor olması çok doğaldı. Küçük Ayasofya yönünden Sultanahmet Meydanı'na ulaştıklarında, Marmara Üniversitesi Rektörlüğü'ne doğru yöneldiler. Rektörlük binasının solundaki dar sokağa saptıklarında, karşlarına üzerlerinde lise kıyafetleri olan birkaç kişilik öğrenci grupları çıkmaya başladı.

Türker sağlıklı sollu dizilmiş turistik dükkânların arasında Hakan ile birlikte yürürken, içindeki şüphe daha da artıyor ve zihninde birtakım sorular geziniyordu. “Acaba Hakan kalabalık içerisinde kendisini güvene almak için mi onu buraya getirmişti?”

Hakan Türker'in yüzündeki renk değişikliğinden hissettiği rahatsızlığı sezinleyerek, “merak etme geldik” diyerek dar sokağın sonundaki tarihi lisenin giriş kapısına yöneldi.

Türker daha fazla dayanamayarak sinirli bir ses tonuyla sordu.

“Ne yani bizi kimsenin bulamayacağı ve bir ölü kadar güvende olacağımız yer bir lise mi?”

Gözleri şaşkınlığın beraberinde getirdiği tedirginlik hissinden kocaman olmuştu. Lisenin avlusu öğrencilerle doluydu.

Hakan onun aksine sakin bir sesle, “evet burası” diyerek gülümsedi. Sultanahmet Meydanı'ndaki anıtların hemen arkasındaki bu tarihi bina tıpkı civardaki diğer birçok bina gibi Bizans İmparatorluğu'nun kalıntılarının üzerine kurulmuştu.

33

*H*elios telefonu yüzüne yerleşen sinsi bir gülümseme eşliğinde kapattı. Büyük hesaplaşmanın vakti çok yakındı. Bunu hissedebiliyordu. Beklediği telefon nihayet gelmişti. Şu ana kadarki süreçte planı bir saat gibi tıkr tıkr işliyordu. Bir satranç müsabakasına katılan usta bir satranççı misali yapacağı tüm hamleleri en ince ayrıntısına kadar hesaplamıştı. Sıradaki hamlenin zamanı gelmişti. Az sonra gelecek misafirleri için hazırlık yapması gerektiğini düşündü. Gösterisinde yer vermeyi düşündüğü tüm ayrıntılar mükemmel olmalıydı. Tüm bunlar için acele etmesi gerekiyordu. Buna rağmen, pencereye yaklaştı. Uzun yıllardan beri hiç bu kadar mutlu olduğunu hissetmemişti. Perdeyi kenara çekerek içerisinde bulunduğu ahşap binanın gözünün önüne serdiği harika ada manzarasını çok kısa bir süre seyretti. Önünde boylu boyunca uzanan denizin ötesindeki tarihi yarım adada gizlenmiş, Helios'u bekleyen büyük bir miras vardı. Nesiller boyu atalarının ele geçirmek için mücadele verdiği ancak başaramadığı mirası, bir nakkaş gibi ustalıkla işlediği plan sayesinde ele geçirmesine çok kısa bir zaman vardı. Bu yüzden bu anın keyfini çıkarmak istiyordu.

Akşam güneşi bulunduğu odaya dolarken, Helios da tıpkı muzafer bir hükümdarinkine benzer bir gurur duygusunun iliklerine kadar yayıldığını hissediyordu. Çok kısa bir süre derin bir düşünce

halinde, manzarayı seyre daldı. Daha sonra acele etmesi gerektiğini düşünerek, hızlı hareketlerle yatak odasına doğru yöneldi. Geniş gardırobunun raylı kapısını araladı. Ortaya çıkan gizli bir kapının üzerindeki elektronik bir kilidin üzerindeki sayıları belirli bir sıralamayla tuşladı. Mekanik bir sesin eşliğinde açılan kapıdan içeriye girmeden önce gardırobun kapısını tekrar kapatmayı ihmal etmedi. Kısa bir süre sonra az önce girdiği kapıdan geri geldiğinde, sağ elinde yuvarlak bir kafatası tutuyordu. Yıllarca gizlendiği yerden hiç çıkarmadığı kafatasının misafirleriyle yapacağı konuşmaya tanık olmasını istiyordu. Bu, hastalıklı ruhunun ona fısıldadığı bir şeydi. Helios bu hareketiyle yüzyıllar süren büyük bir hesaplaşmanın neticesinde, kendisi ve atalarının galip geldiğini bizzat düşmanının da seyretnmesini istiyordu.

Böylesi bir günde kıyafet seçimi de çok önemliydi. Birbirinden şık takım elbiseleri arasından birini seçmesi çok zamanını almadı. Tıpkı babası gibi o da önemli günlerinde çizgili lacivert takım elbise giyerdi. İçine kolları manşetli bir beyaz gömlek seçti. Değerli pırlanta taşlarla süslenmiş kol düğmelerini seçtiği gömleğin manşetlerine taktı. Fevkalade bir ipek kravat da takınca kıyafet faslını tamamlamış oluyordu. Etajerin üzerinde duran bir peruğu alarak başına dikkatlice yerleştirdi. Böylece başının her iki yanına doğru dökülen uzun sayılabilecek yer yer kırışmış gri saçlarıyla yepyeni bir çehreye kavuştu. Aynadaki görüntüsüne hayran bir şekilde baktı. Sonra ufak bir ayrıntıyı unuttuğunu düşünerek hemen sağ tarafındaki etajere doğru yöneldi. Çekmecesinden bugün için özel olarak yaptırdığı kalın kemik çerçevesi olan kahverengi bir gözlük çıkardı. Normalde gözlük kullanmadığı için camlar numarasızdı. Ancak dışarıdan bakan birisi yıllardan beri gözlük kullandığına rahatça kanaat getirirdi. Bu son ayrıntıyla birlikte hali vakti yerinde bir araştırmacı yazar görüntüsü tamamlanmış oluyordu. Ardından

eline aldığı kafatasını değerli bir kumaş ile sararak aşağıya yani giriş katına inen merdivenlere yöneldi.

Üzerinde uşaklarınkine benzer bir takım elbise olan adam, Helios'un az önce bitirdiği akşam yemeğinden arta kalanları topluyordu. Helios yemek masasının bulunduğu salonun hemen yanındaki, içerisinde kitap dolu rafların bulunduğu çalışma odasına geçti. Elinde tuttuğu kafatasının üzerindeki kumaşı alarak, çalışma masasının üzerine tıpkı bir dekormuş gibi yerleştirdi. Masasının kilitli çekmecesini cebinden çıkardığı küçük bir anahtarla açtı. Çekmecedan çıkardığı bir kâğıda bakarken yüzünde sinsi bir gülümseyiş belirdi. Kâğıdı yazı bulunan kısmı görünmeyecek şekilde ters çevirerek masanın üzerine bıraktı. Ardından çekmecedan çıkardığı üzerinde “Büyük Hesaplaşma” yazan kitabın sayfalarını çevirmeye başladı. Bir yazarın kendi yazdığı eserine bakarken hissettiği hayranlıkla yazılanları okumaya başladı. Bir süre böylece devam ettikten sonra dış kapıdan gelen zil sesi beklediği misafirlerinin geldiğini haber veriyordu.

Uşak ağır hareketlerle kapıya doğru yöneldiğinde, Helios da elindeki kitabı masaya bırakarak oturduğu yerde hafifçe doğruldu. Az sonra kapıyı çalarak içeriye giren uşak, saygılı bir sesle iki kişinin kendisi ile görüşmek istediğini haber veriyordu.

34

“Müdür Bey dışarıda sizi görmek isteyen iki adam var.”
“Öğrenci velisi mi?”

“Hayır.”

“Peki, hangi konuda görüşmek istiyorlarmış sordunuz mu?”

“Hususi bir mevzu dediler.”

“Gelsinler Salih Efendi. Al bakalım içeri.”

Yaşını başını almış kısa boylu muhlis bir adam olan müstahdem Salih Efendi “Başüstüne Müdür Bey” diyerek, dışarı çıktı. Kısa bir süre sonra lise müdürünün odasının ahşap kapısı vuruldu.

“Gir!”

Türker ve Hakan kapıdan içeri girdi. Müdür makamında hafifçe doğruldu. İçeri girenlere bakışlarından onları daha önce hiç görmediği belliydi. Masasının önündeki koltukları gösterdi.

İkisini de meraklı gözlerle süzerken “Buyurun oturun lütfen. Ben de çıkmak üzereydim. Salih Efendi’ye hususi bir mevzu demişsiniz nasıl yardımcı olabilirim size?” diyerek söze başladı. Türker de olacakları merak ettiği için Hakan’a baktı. Belli ki o da Hakan’ın söyleyeceklerini duymak için sabırsızlanıyordu. Hakan konuşmaya

başlamadan önce çok önemli bir şeyden bahsedecek gibi hafifçe öksürerek boğazını temizledi.

“Binanızın girişindeki kapının üzerinde bir Osmanlı tuğrası var. Bu tuğranın içinde barındırdığı saklı anlamlardan haberdar mısınız?”

Hakan’ın bu sorusu müdürün tavırlarında inanılmaz bir değişiklik yarattı. Çok değil birkaç dakika önce tanımadığı bir yabancıyla konuşuyor gibiydi oysa şimdi yıllardır görmediği bir ahababından haber almış kadar heyecanlıydı.

“Haberdarım. Üç cihana hükmeden bir imparatorluğun tüm sırlarına bir mühür gibi bekçilik eden bir kapıyı süsler. Siz de kapı koruyucularından biri misiniz?”

Hakan “Size bu sırlardan biri olan kadim bir emanetin saldırı altında olduğunu söylesem...” diye sözlerine sürdürdü.

“Başım pahasına sırrın ifşasını engel olurdum.” diye cevapladı okul müdürü. Belli ki bu son söyledikleriyle birlikte aralarındaki bir tür parolayı oluşturan şifreli sözler tamamlanmış oluyordu.

“Vakti geldi Müdür Bey. Acilen bizi kapıya götürmelisiniz. Ben ve arkadaşım bu geceyi aşağıda geçirmeliyiz. Sabah erkenden de, emanetle birlikte buradan ayrılmış olacağız. Yalnız burada olanlardan kimsenin haberi olmamalı.”

Müdür, Hakan’ın kendilerini içeri almış olan müstahdem Salih Efendi’yi kastettiğini anlamıştı. Müdür masasının hemen altındaki bir düğmeye basarak Salih Efendi’yi çağırdı.

Hakan ve lise müdürü birbirleriyle daha önce hiçbir yerde karşılaşmadıklarını sanıyorlardı. Böyle bir yerin varlığından da, lise müdürünün varlığından da babası bahsetmişti Hakan’a. İhtiyaç duyduğunda söylemesi gereken şifreli sözcükleri ve cevaplarını da bir bir ezberletmişti. Oysa Hakan henüz daha bir çocukken

göğsüne dövme yapıldığı esnada izleyenler arasında karşısındaki bu adam yani lise müdürü de vardı. Ama aradan uzun yıllar geçtiği için Hakan'ın bunu hatırlamasına imkân yoktu.

Bir iki dakika sonra, Salih Efendi kapıyı çalarak soran gözlerle içeri girdi.

“Buyur Müdür Bey?”

Müdür çekmecedan çıkardığı bir elektrik faturasını ve bir miktar parayı Salih Efendi'ye uzattı...

“Elektrik idaresinin vezneleri kapanmıştır. Sana zahmet yakındaki bir anlaşmalı ödeme noktasından şunu yatırırver Salih Efendi. Bugün son günü olduğunu unutmuşum cezaya girmesin.”

Emektar müstahdem müdürün elinden faturayı ve parayı aldı, “olur, Müdür Bey” diyerek saygılı tavırlarla dışarı çıktı.

Salih Efendi odadan çıktıktan kısa bir süre sonra, müdür beraberindeki misafirleri Türker ve Hakan ile birlikte odasının bulunduğu koridora çıktı. Koridorun sonuna doğru birlikte yürüdüler. Az sonra karşılarına çıkan merdivenlerden üç kat aşağıya yani bodrum kata indiler. Bodrum katındaki geniş koridorda ilerleyerek demir bir kapının önüne geldiler. Müdür yalnızca kendisinde olan bir anahtarı cebinden çıkarmadan önce, “Göğsünüzü açar mısınız?” diye sordu. Hakan'ın sol göğsündeki tuğra ve çatal uçlu kılıç sembolünden oluşan dövmeyi gördükten sonra, yıllardan beri kullanılmamış olan yekpare demirden yapılmış olan kapıyı zorlanarak da olsa açtı. Birlikte içeri girdiler. Yüzyıllardır el sürülmediği belli olan çeşitli ıvır zıvır eşyadan etrafa kesif bir rutubet kokusu yayılıyordu. Yer yer sıvaları dökülmüş olan duvarların etrafı örümcek ağlarıyla doluydu. Lise müdürü, Hakan ve Türker'i bulundukları yerde yalnız bırakarak dışarı çıkmadan önce, “ben yarın sabah erkenden sizi çıkarmak için gelirim.” dedi. Müdür dışarı çıktıktan hemen sonra Hakan kapıyı hızlı hareketlerle kilitledi.

Türker belinin arkasında duran silahı çıkartarak Hakan’a doğrulttu.

“Neden getirdin beni buraya? Tuzak mı bu?”

Hareketlerinden henüz yeni tanıdığı bu adama karşı olan şüphelerinin nüksettiği anlaşıyordu.

“Sakin ol birazdan sana anlattığım her şeyin doğru olduğunu kendi gözlerinle göreceksin.”

Hakan bulundukları yerin sol tarafındaki duvara yaklaştı. Elini yumruk haline getirerek duvara hafifçe vuruyor oluşan sesi dinliyordu. Tıpkı bir doktorun stetoskoplâ insanın vücudunu dinlemesi gibi, çeşitli noktalarına vurmaya başladığı duvarda, diğerlerine oranla farklı bir ses verecek noktayı arıyordu. Bir süre sonra aradığını bulmasına neden olan farklı bir ses duydu. Son vurduğu noktadan gelen sese bakılırsa bu bölümün bulunduğu sıvanın arkasında bir boşluk olabilirdi.

Yerde duran irice bir taş alarak duvarın sıvasına vurmaya başladı. Çok geçmeden tahmininde yanılmadığını gördü. Alçı benzeri ince bir malzemeden yapılmış olan kısım kırılarak ardında duran bir manivela ortaya çıkmıştı.

Türker tüm bu olup biteni şaşkınlıkla izlerken, Hakan manivelayı kavrayarak kendine doğru çekti. Hemen karşılarında duran duvarın iç kısmında büyük bir taş hareket ediyormuş gibi bir devinim oluştu. Kısa bir süre taşların birbirine sürtünme sesi devam etti. Bununla birlikte karşılarında duran küflü duvardan dökülen siva ve toprak parçaları, bulundukları yerde bir toz bulutunun oluşmasına neden oldu. Hakan’ın Türker’e “geri çekil” diyerek önündeki duvara sert bir tekme vurmasıyla birlikte, tekme savurduğu bacağı karşısında sadece ince bir siva haline dönüşen duvarın parçalanmasına neden oldu.

Türker gördüğü manzara karşısında şaşkınlıktan afalladı. Hakan gerçekten de haklıydı. Bir lisenin bodrum katındaki küçük bir odanın içerisinde, yerin derinliklerine inen gizli bir kapı vardı. Bu gizli geçidi buraya inşa edenler, yüzyıllarca saklı kalabilmesini sağladıklarına göre, içinde çok önemli bir şey gizliyor olmalıydı.

Hakan önlerinde açılmış olan gizli geçide doğru yaklaştı. Aşağı doğru inen taş basamakların başladığı yerde, geçidin hemen sağ tarafındaki duvara takılı olan meşaleyi aldı. Cebinden çıkardığı bir çakmakla, etrafa hafif bir kandil yağı kokusu yayan meşaleyi yaktı. Tüm olup biteni şaşkın gözlerle izleyen Türker'e "Beni takip et!" diyerek örümcek ağlarıyla dolu basamakları inmeye başladı. Basamakların bittiği yerde üzerine tuğra ve çatal uçlu kılıç figürlerinden oluşan Derban sembolünün çizildiği taş bir duvar vardı. Duvarın hemen yan tarafında ise yan yana dizilmiş dört adet manivela duyuyordu. Her bir manivela, kademe kademe hareket ettirilebilen ahşap silindirlere bağlıydı. Manivelaların her bir hareketinde silindirlerin üzerindeki; güneş, hilal, tuğra, cami, pergel, gönye, çatal uçlu kılıç, ok, yay, tuğ gibi figürlerden oluşan on şekilden birisi ortaya çıkacak şekilde ayarlanmıştı. Belli ki bu manivelalar, önceden belirlenmiş bir sıralama ile çekilmedikçe yola devam etmek mümkün olmuyordu. O zamanın şartları da düşünülecek olursa dâhiyane bir şifreleme metodu ile tasarlanmıştı.

Hakan manivelalara yaklaşarak, önce üçüncü sıradakinin bağlı olduğu silindiri ok figürüne getirdi, ardından da peş peşe dördüncüyü güneş, birinciye pergel ve ikinciye de hilal figürlerine gelecek şekilde ayarladı. Son manivelayla birlikte, üzerinde Derban sembolü olan duvarda bir sarsıntı oluşarak, duvar büyük bir gürültünün eşliğinde sağa doğru hareket etmeye başladı. Artık duvar ancak iri bir insanın bile geçebileceği bir mesafede aralanmıştı. İçeriye dolan serin hava akımı, açılan koridorun ardında, sarnıç benzeri geniş bir yerin olabileceği izlenimini veriyordu.

Hakan, “Benimle gel” diyerek, Türker’in kendisini takip etmesini istedi. Türker sanki tam bir rüya âlemindeydi. Önünde cereyan eden bu sıra dışı olaylar dizisinden büyülenmiş bir halde Hakan’ın her dediğini yapıyordu. Bulundukları mekâna belki yüzlerce yıldır kimsecikler ayak basmamıştı. Oysa her gün bulundukları yerin birkaç metre üzerinde yüzlerce öğrenci ders görüyor, insanlar derinliklerinde nasıl bir sır barındırdığını bilmeden bu lisenin etrafında geziyor ve işlerine gidip geliyorlardı. Hakan’ı takip ederek basamakları inerken, merakla sordu.

“Burası neresi?”

“Fatih’in İstanbul’u fethinden önce, Bizanslıların kullandığı hipodromun en uç noktası.”

“Buraya gelmeden önce, ailemin katillerinin peşinde olduğu emaneti korumaya almaktan bahsetmiştin. Neden geldik buraya?”

“Çünkü burası Kanuni ve Pargalı tarafından yüzlerce yıl önce keşfedilmiş olan ve tapınakçılara ait bir hazine odasının girişi!”

“Ben etrafta hazine filan göremiyorum?”

“Çünkü artık burada değil. Burada saklanılan şey her ne idiye yerini gösteren birtakım ipuçları kalacak şekilde başka bir yere saklandı.”

35

*E*rman, önüne gelen bir fincan sütlü kahveden ağız dolusu bir yudum alırken, dikkatli bakışlarını içinde bulundukları çalışma odasının tüm detayları üzerinde gezdirdi. Zevkli bir elin değdiği her halinden belli olan eski, bir o kadar da şık ve pahalı mobilyalar etrafında, tüm duvarları boydan boya kaplayan kitap dolu raflar sıralanıyordu. Kitapların sırtlıklarında yazan isimlere bakılırsa çoğu Osmanlı tarihi, bilhassa Fatih Sultan Mehmet ve Kanuni Sultan Süleyman dönemleri hakkındaydı. Sonra bakışlarını kendisini süzen Helios’u çevirerek söze başladı.

“Demek gerçek adınız Helios?”

Helios gülümsedi.

“Evet”

Remzi, “Öyleyse aslen buralı değilsiniz?” diye söze karıştı. Helios’un yüzünde karşısındakinin sözlerini küçümseyen kinayeli bir bakış oluşuverdi.

“Aslen Türk olmadığım doğru. Lakin kastettiğiniz şu anda üstünde yaşadığımız topraklar ise aslen buralıyım! Sizin İstanbul’a hangi şehirden geldiğinizi bilemiyorum lakin ben burada doğdum. Adadaki bu köşk, tıpkı İstanbul’daki birçok mülk gibi bana atalarımın miras kaldı.”

Remzi beklemediği bu tepki karşısında gaf yaptığını anlarken, Erman bıyık altı gülümsedi. İlk andan itibaren konukseverliğiyle tam bir ‘İstanbul Beyefendisi’ olduğunu gösteren Helios, “İstanbul’un gerçek sahibi asıl bizleriz, sizler de kim oluyorsunuz?” der gibi bir hassasiyet göstermişti.

Erman yüzündeki hayret dolu bakışla karşısında oturan Helios’u süzüyordu. Birçok defa İstanbul’da yaşayan azınlıkların bu tür hassasiyetlerine bizzat tanık olduğu halde bu adamda farklı bir hâl var gibiydi.

Helios, orta yaşlı uzun boylu biriydi. Yuvarlak yüzünü çevreleyen yer yer kırılmış gri sakalları ve alnındaki derin çizgilerle, İstanbul’da yaşayan azınlıklara mensup birinden çok, dünya meselelerini hiç önemsemeyen bilge bir dervişi andırıyordu. Diğer taraftan kıyafetleri ve yaşam tarzı ile tam bir burjuva görüntüsü sergiliyordu.

Konuyu değiştirmek için, Helios’un zengin kitaplığına bakarak, “kitap yazmak için herhalde kitap okumayı ve araştırmayı da çok sevmek gerekiyor. Gördüğüm kadarıyla siz de tam bir kitap kurdu olmalısınız?” diye sordu Erman.

Helios bilgece gülümsedi.

“Özellikle tarih konusundaki kitapları okumak, çocukluk yıllarımdan beri büyük bir tutku olmuştur benim için. Ben bir kâşifim. Yaşadığım dünyanın tarihini ve zenginliklerini keşfetmeyi arzu eden ve bütün bir ömrünü buna adanmış birisiyim.”

“Eğer müsaadeniz olursa biz de sizin bu derin tecrübelerinizden ve araştırmalarınızdan istifade etmek isteriz.”

Erman’ın, Helios’un gururunu okşayan bu övgü dolu sözleri, karşısındakinin yüzünde kocaman bir tebessüm oluşmasına neden oldu.

“Elbette. Eğer elimden gelen bir şey olursa memnuniyetle yardımcı olmak isterim.”

Bakışlarını Remzi'ye çevirerek sözlerine devam etti.

“Arkadaşınız Remzi Bey telefon ettiğinde emniyet mensubu olduğunuzu ve kitabımla ilgili konuşmak istediğinizi söylemişti. Lakin polisin benim yazdıklarımla neden bu denli ilgilendiğini de pek merak ediyorum doğrusu. Umarım araştırmalarım doğrultusunda yayınladığım bu kitap yüzünden farkında olmadan yasadışı bir iş yapmamışımdır...”

Remzi, “Neden yasadışı bir iş yapmış olabileceğinizi düşündünüz ki?” diye şüpheyile söylendiği sırada, Erman Remzi'ye ters bir bakış fırlatarak onun lafını kesti.

“Elbette yasadışı bir iş yapmadınız. Ancak devam ettirdiğimiz bir tahkikatla ilgili olarak bilginize başvurmak için geldik buraya. Kitabınızın içeriğiyle ilgili bazı hususları okuduktan sonra, araştırdığımız konuda bize ancak sizin yardımcı olabileceğiniz izlenimine kapıldık. Her ne kadar kitabınızı tamamıyla okuma fırsatım henüz olmadıysa da, bugüne kadar tarihçilerin değinmediği ve Kanuni'ye ait bir sırdan ve sırrı korumakla görevli olan gizli bir teşkilattan bahsediyor sanırım?”

Helios, “Evet” dedi. “Aynen öyle.”

“Üstelik bu teşkilat mensuplarının kullandığı bir de sembolden söz etmişsiniz.”

“Evet.”

“Ancak romanınızda sembolün neye benzediği konusunda herhangi bir detaya yer vermemişsiniz sanırım?”

Helios oturduğu yerde hafifçe doğrularak, kendinden emin bir tavırla bakışlarını, Erman'ın gözlerine sabitledi.”

“Evet, özellikle belirtmek istemedim.”

“Peki neden?”

“Yazdıklarımla dehasına hayran kaldığım Kanuni’nin yüzyıllarca korumayı başardığı sırrını ifşa etmek istemedim. Çünkü gerek Kanuni’nin büyük atası Fatih Sultan Mehmet ve gerekse Kanuni Sultan Süleyman’a benim ve atalarımın büyük bir vefa borcu var...” Gülümsedi ve ekledi. “Zira onlar hazırladıkları kanunnamelerle biz gayrimüslimlerin haklarını da koruma altına almışlardı. Bu sayede bu coğrafyada uzun yıllar sizlerle kardeşçe yaşayabildik.”

“Ne yani bu romanda yazdıklarınız sizce bir kurgu değil mi? Gerçekten de böyle bir teşkilatın var olabileceğini mi düşünüyorsunuz?”

“Araştırmalarımın sonucunda ulaştığım bazı belgeler, bende böyle bir teşkilatın gerçekten de var olabileceği şüphesini uyandırdı. Lakin siz neden bu kadar ilgilisiniz bu konuyla? Sürdürdüğünüzü söyledığınız tahkikatla nasıl bir ilgisi olduğunu sorabilir miyim?”

Erman, “Ulaştığınızı söylediğiniz şu belgeler... Neyi içeriyor? Bizimle de paylaşımanızda bir sıkıntı var mı?” diyerek Helios’un sorusunu geçiştirdi.

Helios “Elbette paylaşırım. Ancak siz de bana üzerinde çalıştığınız tahkikatın içeriğinden bahsetmelisiniz. Bu sayede ben de romanda yazdıklarım konusunda haklı olduğumu anlar, size çok daha faydalı olabilirim. Bildiklerimi sizinle paylaşmaya hazırım ancak sizi buraya getiren asıl nedeni bilmeliyim.” dedi. Sonra çalışma masasının üzerinde duran ters çevrilmiş bir kâğıdı alarak Erman’a uzattı.

“Sembol’ün neye benzediğini ve teşkilatın ismini bu belgede bulabilirsiniz.”

Erman kâğıdı alıp okumaya başladığında yüzünde karma-karışık bir ifade oluştu. Şaşkınlığını gizlemeye çalışsa da, bunu başaramadı.

Helios’un uzattığı kâğıtta yazılanlar başbakandaki, Kanuni tarafından yazılmış günlük benzeri orijinal belgenin Türkçe

tercümesi idi. Üstelik bu belgenin bir devlet sırrı olabileceği düşüncesiyle araştırılması için Erman başbakan tarafından bizzat görevlendirilmişti. Yani tüm olup bitenin başlangıcı bu belgeydi. İyi ama böylesi önemli bir belgenin içeriği Helios'un eline nereden geçmiş olabilirdi? Erman ne yapması gerektiğini zihninde hızlı bir şekilde düşünmeye başladı. Buraya gelirken böyle bir sürprizle karşılaşacağını aklının ucundan bile geçirmemişti. İsminin Helios olduğunu söyleyen bu adam gerçekte kimdi? Niko ve dünden beri yaşanan cinayetlerle bir ilgisi mi vardı? Eğer varsa bu adamı yakalayarak vakit geçirmeden sorgulaması mı gerekiyordu? Diğer yandan bu adam gerçekten de suçlu olsaydı, körün gözüne sopa sokar gibi tüm dikkatleri üzerinde toplar mıydı? Yoksa karşısındaki adam araştırmaları sonucunda bir kitap yazmış olan, iyi niyetli sıradan birisi miydi? Tüm bu soruları zihninde muhakeme ederken, "Evet sanırım şimdi sıra sizde..." diyen Helios'un, kinayeli sözleri Erman'ı kendisine getirdi.

Erman yüzüne yerleştirdiği manalı bir gülümseyişle, bakışlarını Helios'un gözlerine dikti. Belli ki bu orta yaşlı adamın kalın çerçeveli gözlüklerinin ardındaki bakışlarında tahmininden çok daha fazla anlam yüklüydü.

"Öncelikle bu belgeyi nereden ele geçirdiğinizi söyler misiniz bize lütfen? Ardından ben de sizinle yürüttüğümüz tahkikat hakkındaki detayları gönül rahatlığıyla paylaşabilirim."

Helios kahve dolu fincanından ağız dolusu bir yudum daha alarak anlatmaya başladı.

"Ben tarihi belgeler için çok yüksek meblağları bazen gözünü bile kırpmadan ödeyebilen birisiyim. Tarihe olan saplantı düzeyindeki tutkum, Osmanlı arşivinde bile yer almayan birtakım belgelere bugüne kadar bir servet ödememe neden oldu. Ancak tüm bu alışverişlerimde hiçbir zaman kanunsuz hareket etmem. Zira tarihi eser

kaçakçılığının çok büyük bir suç olduğunu biliyorum. Bu durumu bilen arkadaşlarımdan birisi, elinde Kanuni'ye ait bir belge olduğunu ve bunun karşılığını ancak benim ödeyebileceğimi söylediğinde ben de hiç düşünmeden bu belgeye talip olduğumu ve görmek istediğimi belirttim. Arkadaşım bunun üzerine bana elinizde tuttuğunuz tercüme içeren yazıyla birlikte orijinal belgenin kopyasını verdi.”

Erman şu anda orijinali başbakanda olan bahsi geçen belgeden haberdar değilmiş gibi anlatılanları dinliyordu.

“Belgenin orijinali şu anda sizde mi peki?”

Helios, yüzüne verdiği üzgün bir ifadeyle “maalesef” dedi.

Erman, “nerede olabileceği konusunda bir fikriniz var mı peki?” diye sordu. Helios’un gözlerinin içine bakıyor vereceği tepkiyi merak ediyordu.

“Hiçbir fikrim yok. Belgeyi bana öneren arkadaşım, belgenin ertesi gün eline geçeceğini söylemişti. Ancak belgeyi satacak olan kişiyle ilgili bir sıkıntı çıkmış sanırım. Günler geçmesine rağmen satacak adamdan bir daha haber alamadık.”

Erman, “Ne gibi bir sıkıntı çıkmış olabilir?” diye sordu. Adamın elinde tuttuğu belgeyle birlikte, tarihi eser kaçakçılığıyla ilgili bir baskında ölü olarak ele geçirildiğini çok iyi biliyordu. Ancak Helios’un yüzünde oluşacak jest mimiklerden tepkisini ölçmek istiyordu.

“Bilmiyorum ama adam bir daha arkadaşım ile temasa geçmemiş. Ben de bu yüzden belgenin kanunsuz yollarla elden çıkartılmaya çalışılan bir vesika olduğuna kanaat getirdim.”

Remzi, “Siz belgeyi görmeden orijinalliği konusunda nasıl emin oldunuz peki?” diye lafa karıştı.

“Bana bu belgeyi öneren arkadaşım, tarihi belgeler konusunda bir uzmandır. O belgenin orijinalini gördüğü için ben de onun sözüne güvendim.”

Erman yüzünde kinayeli bir ifadeyle dudak büktü.

“Çok ilginç. Peki, hiç merak etmediniz mi bu belgenin akıbetini?”

“Elbette ediyorum ama ne yapabilirim ki bu konuda? Zaten sizi bana getiren romanı yazmama neden olan da bu belge oldu.”

Erman yüzünde oluşan şaşkın ifadeyle sordu:

“Öyle mi neden peki? Sanırım az önce atalarınızın vefa borcu olduğunu düşündüğünüz Kanuni’ye ait bir sırrı korumak için sembolün içeriğinden eserinizde özellikle bahsetmediğinizi söylemiştiniz. Böyle bir romanı kaleme almakla sırrı bizzat siz ifşa etmiş olmadınız mı?”

Yüzündeki kendinden emin ifadeyle hiç düşünmeden “Hayır” dedi Helios.

“Ben bu sırrı koruyanları uyarmak için yayımladım bu kitabı. Düşünün bir kere ortada her an tehlikeli ellere geçebilecek tarihi bir belge var. Ben bu romanı yazmakla içinde barındırdığı sırla birlikte belgenin ortaya çıktığını, belgede adı geçen Derban isimli gizli teşkilata haber vermek istedim. Böylece sırda ilgili ipuçlarını korumaya almaları için onları uyarmış oldum. Zira romanımda yazdığım teoriye ömrünü adanmış birisi olarak böyle bir sorumluluğum olduğunu düşündüm. Ayrıca sırrı ele geçirmek için yemin etmiş olan şövalyelerden de haberdarım. O şövalyeler ki bu güzel şehri dördüncü haçlı seferi esnasında istila ettikleri sırada tüm kültür mirasıyla birlikte hunharca yağmaladılar. Atalarımın da aralarında bulunduğu birçok masumun canına kıyarak, bakirelerimize tecavüz ettiler. Eğer ben belgede geçen sırrı gerçekten Türkiye’nin gündemine taşıyarak ifşa etmek isteseydim, kitabı kendim bastırmak yerine iyi bir dağıtım ağı olan büyük bir yayım kuruluşuyla anlaştırdım. Sizin de tahmin edeceğiniz üzere buna yeterli ekonomik gücüm var.”

Konuşurken anlattıklarını yaşıyormuş gibi sarf ettiği hama-setli sözlerinin, kendisini dinleyen misafirlerinin üzerindeki etkisini ölçmek için Erman'ın gözlerinin içine bakıyordu.

Erman derin bir nefes aldı. Gerçekten de amacının ne olduğunu kestiremediği karşısındaki bu adamın görüldüğünden çok daha fazla şeyler bildiğinden emindi. Bu yüzden kartları açık oynamaya karar verdi.

“Sanırım bizlerin de gerçekte kimler olduğumuzu tahmin ediyorsunuzdur?”

Remzi gerçek kimliklerini açık etmek üzere olduğu için Erman'a şaşkın gözlerle bakarken Helios gülümsedi.

“Evet, sanırım biliyorum. Hatta Remzi Bey beni kitabımla ilgili görüşmek için aradığı ilk andan itibaren sizin sıradan polisler olmadığınızı tahmin etmiştim diyebilirim. Sizler istihbarattan olmalısınız! Şimdi birbirimizi daha iyi anladığımıza göre, yürüttüğünüz şu tahkikatın yani burada olmanızın asıl nedeni olan devlet sırrının detaylarını benimle de paylaşacak mısınız? Çünkü vereceğim bilgilerin sürdürdüğünüz bu araştırmada yolunuzu aydınlatarak birçok sis perdesini kaldıracığına inanıyorum.”

Erman bu iddialı laflar karşısında gülümsedi.

“Peki, ilk olarak şu romanınızda bahsi geçen sır ve Kanuni'nin bundan nasıl haberdar olduğu konusunda bizi aydınlatmak ister misiniz?

Helios önünde duran fincandaki kahveden bir yudum daha alarak anlatmaya başladı:

“Bütün hikâye, Roma İmparatoru Konstantin'in aldığı ani bir kararla Bizantium'u yani İstanbul'u imparatorluğuna başkent yapmaya karar vermesiyle başladı...”

36

“*K*onstantin, imparatorluğunun çok kudretli olmasını istiyordu. Bu yüzden ihtişamıyla tüm medeniyetleri kıskandıracak bir saray inşa ettirmekle işe başladı. Bu saraya ‘Büyük Saray’ ismi verildi. Saray yerleşkesi Marmara Denizi’nden başlayarak şu anda kalıntılarının içerisinde ilerlediğimiz hipodroma kadar uzanıyordu.”

İçinde bulundukları labirenti andıran yer altı dehlizlerinde ilerlerken, Türker büyük bir merakla, Hakan’ın anlattıklarına dikkat kesilmişti. Hakan anlatmaya devam etti.

“Halka kapalı olan bu bölge imparator ve yakınlarının kendi küçük şehri gibiydi. Bu bölgede taht odaları, devlet binaları, süslü bahçeler, kütüphaneler, hamamlar ve bir sürü çeşme vardı. Bizans İmparatorluğu’nun sonuna yaklaşıırken, büyük sarayın bu ihtişamını terk ederek içlerdeki küçük bir saraya taşındılar.” .

“Neden böyle bir şey yapmış olabilirler ki?”

“Bunun nedeni hâlâ gizemini koruyor ve kimse bilmiyor ancak tek bilinen bu taşınma hadisesi Konstantin’in büyük sarayının sonu olmuştu. Dördüncü haçlı seferi sırasında gerçekleşen Latin istilasında şövalyeler şehri talan ettiklerinde, kendilerine mesken olarak bu sarayın kalıntılarını seçtiler ve işgal süresince bu kalıntılarda yaşa-

dılar. Hatta birçok tarihçinin ortak kanaatine göre yağmaladıklarını burada inşa ettikleri gizli bir yerde depoladılar.”

“Yağmaladıkları ganimet şu anda nerede peki?”

“Babamı ve aileni öldüren katillerin peşinde olduğu sırlardan biri de bu zaten.”

“Kanuni ve Pargalı’nın burada bulunduğu, şövalyelerin şehri yağmaladıklarında depoladıkları bu ganimet miydi diyorsun? Peki, biz şu anda oraya mı gidiyoruz?”

“Bizim oraya gittiğimiz konusunda haklısın. Ancak aslına bakacak olursan Kanuni ve Pargalı’nın bulunduğu sadece ganimetten arta kalan büyük boş bir hazine odasıydı. Tarihte ‘Tapınakçılar’ olarak bilinen gizli bir topluluğun, asıl sakladığı sırrın muhteviyatı her neyse, yerini gösteren bir ipucu dışında hiçbir şey bulamadılar. Tapınakçılar tüm dünyaya ait olan büyük bir kültür mirasıyla birlikte, bütün ganimeti Konstantinapolis’ten büyük kadırgalar kullanarak kaçırmayı başarmışlardı.”

“Neydi bu kadar önemli büyük miras?”

“Roma o dönemde dünyanın en gelişmiş medeniyetlerinden biriydi. Tam bir bilim merkezi haline gelmiş olan Konstantinapolis’te birçok parşömen, el yazması da dâhil olmak üzere Büyük Saray’ın gizli bölümlerinde tüm dünya tarihinin en gelişmiş kütüphanesi yer alıyordu.”

“İyi ama şövalyelerin asıl mirası nereye gitmiş peki?”

“Kanuni ve Pargalı’nın da merak ettiği şey buydu. Bu yüzden buldukları ipucundaki şifreyi çözdüklerinde, ilk olarak, Belgrat’ın Fethi’ne karar verdiler. Orada ulaştıkları bir diğer ipucu ise onları tapınakçıların büyük mirasının asıl saklandığı yer olan Rodos Adası’na yönlendirdi.”

Türker lise yıllarından beri aşına olduğu bu seferlerle ilgili duyduklarına inanmamış görünüyordu.

“Senin bana söylemek istediğin Kanuni’nin ilk büyük seferini Belgrat’a ikinci büyük seferini ise Rodos Adası’na yapmış olmasının asıl nedenin bu büyük ganimet için olduğu mu?”

“Elbette hayır. Bu sadece nedenlerden biri olabilir. Asıl neden Kanuni’nin büyük atası Fatih Sultan Mehmet’in başlattığı bir hedefi nihayetlendirmekti.”

Türker Hakan’ın anlattıklarının gerçek olabilme ihtimalini düşünüyordu. Ardından merak ettiği asıl konuyu sordu.

“Belgrat’ta nasıl bir ipucu bulmuş olabilirler ki?”

“Mirasın yerini gösteren bir harita.”

“Bir harita mı?”

“Evet”

“İyi ama herhalde, harita Belgrat kalesinin girişinde, kale kapısına asılı bir halde değildi? Nasıl ele geçirmişler bu haritayı.”

Hakan Türker’in yaptığı bu yoruma gülümsemekten kendisini alamadı. “Haklının kale kapısına asmamışlardı ancak çok güvendikleri bir kişiyi bu sırra muhafız tayin etmiş ve sırrı da bu kişinin tam kalbine gizlemişlerdi.”

“Ne demek bu? Mirasın yerini gösteren haritayı bir insanın bedeninde mi buldular?”

“Hayır, bir tanrının!”

37

*H*elios “Dorlar yani benim atalarım...” dedi ve gururla devam etti. “Rodos Adası’nda M.Ö.3. asırda en parlak devrini yaşayan büyük bir medeniyet kurdular. Mısır ve Fenike ile ticaret yaparak büyük bir zenginliğe kavuştular. Adayı tam bir kültür ve sanat merkezi haline getirerek, başta kabala olmak üzere birçok ezoterik öğretiyi içeren çeşitli felsefe okulları kurdular. Makedonya Kralı Demetrios’la yaptıkları büyük bir savaşı kazandıklarında, zaferlerini taçlandırmak için, tanrıları Helios’a şükranlarını belirtmek amacıyla, Rodos Limanı’nın girişine devasa bir Helios heykeli yaptılar. Bunun bir diğer amacı ulaştıkları zenginliğin boyutunu tüm dünyaya göstermekti.”

Erman ve Remzi arasında manalı bir bakışma oluştu.

“Böylece isminizin ne anlama geldiğini de öğrenmiş olduk.”

Helios, “evet, babam vermiş adımları. Atalarımızın inanışına olan saygısından ve tıpkı güneş tanrısı ‘Helios’ gibi kudretli olmamı temenni ettiği için sanırım.” Diyerek sözlerine devam etti.

“Rodos halkı bu anıtın kendilerini ve adayı içerisinde barındırdığı her şeyle birlikte kötülüklerden koruduğuna inanıyorlardı. Bu

sebeple her sene “Helicia” adını verdikleri şölenlerde, bu heykelin dibinde dört atın çektiği bir arabayı denize atarlardı.”

Remzi büyük bir merakla “Neden böyle bir şey yapıyorlarmış ki?” diye sordu.

“Çünkü inanışlarına göre ‘Helios’ böyle bir arabayla dünyayı dolaşarak insanları gözetlerdi. Yapıldığı M.Ö 282 yılından yok oluşuna kadar sadece elli altı sene geçmiş olmasına rağmen, Rodos Heykeli dünyanın yedi harikası arasına girmeyi başarmıştır.”

Erman karşısındaki bu adamın heykelin içinde yaşattığı anlamı abartılı anlatımından, Helios’un halen atalarının pagan inanışının etkisinde olduğunu anlamıştı. Fakat çok fazla zamanın olmadığını belirtmek için, “peki bu heykelin konumuzla ne alakası var?” diye sordu sabırsızlıkla.

Helios, “bu heykelin konumuzla asıl ilgisi akıbeti.” diyerek anlattıklarını sürdürdü. “Heykel M.Ö 226 yılında bir deprem neticesinde en zayıf yerinden yani dizinden kırıldı. Rodos Halkı, Firavun Ptolemy 3. Eurgetes’in heykelin tamiri konusundaki yardım teklifini danıştıkları bir kâhinin karşı çıkması üzerine reddettiler.”

“Peki, heykele ne olmuş daha sonra?”

Erman. Konunun giderek ilginç bir noktaya geleceğini seziyordu. Karşısındaki yeni tanıştığı bu adamın bilge bakışlarına bakılırsa bu konuya boşuna girmiş olamazdı.

“Neredeyse 900 yıl boyunca heykel içinde barındırdığı büyük bir sırla birlikte harabe halinde kaldı. M.S. 6. yüzyılın sonlarına yaklaşıldığında, Rodos Araplar tarafından fethedildiğinde, heykelden arta kalanları Suriyeli bir Yahudi tüccara sattılar...”

Erman heyecanlı bir sesle, “Heykelin içinde barındırdığı bir sırdan bahsettiniz? Nedir bu sır?” diye sordu.

“Bir harita?”

“Neyi gösteriyor peki bu harita?”

“Atalarım Dorlar’a ait olan Rodos Adası’nın derinliklerindeki büyük bir sırrın yerini.”

Sözlerine devam etmeden önce gülümsedi.

“Daha sonra bu sırrın muhteviyatına, şövalyelerin Latin istilasında Konstantinapolis’i yağmaladıklarında elde etikleri ganimette eklendi tabii. Hatta Tapınakçılar Tarikatı’nın Fransa Kralı tarafından resmen yok edilmesiyle birlikte, onların takipçisi olan Hospitaliers’e yani Rodos Şövalyeleri’ne geçen mirası da eklenince dünyanın üzerinde var olabilecek en büyük hazine haline geldi! Bu ekonomik gücün bile tapınakçıların gizlediği asıl sırrın muhteviyatı yanında önemsiz olduğu söylenir.”

“Peki, ne olmuş sonra bu haritaya?”

“Suriyeli Yahudi’nin satın aldığı heykelden arta kalanlar içinde bannırdığı sırda birlikte uzun yıllar boyunca birkaç el değışti. Heykelin içindeki haritadan tesadüfen haberdar olan son sahibi, bunun sevincini dahi yaşayamadan tapınakçılar tarafından öldürüldü. Heykelden arta kalanların tekrar tapınakçıların eline geçmesiyle birlikte, haritanın da bulunduğu, dünyanın yedi harikasından biri olan heykelin malzemesinden bambaşka yeni bir tanrı heykeli daha yapıldı.”

Erman merakla sordu.

“Hangi heykel bu ?”

Helios, çok önemli bir şeyden bahsedecekmiş gibi derin bir nefes aldı. “Kanuni’nin Belgrat seferi esnasında ele geçirerek Pargalı İbrahim’e hediye ettiğı üç heykelden biri olan Apollon Heykeli! Sizin de bildiğiniz gibi Apollon Yunan mitolojisinde tanrılar tanrısı Zeus’un oğludur. Müziğin, sanatın, şiirin, ateşin tanrısı olması yanı sıra, güneş tanrısı olarak da bilinir. ”

Erman manalı manalı gülümsedi. “Tıpkı Helios gibi...”

38

“*K*anuni ve Pargalı içerisinde bulunduğumuz bu yerden nasıl haberdar olmuşlar peki?”

“Kanuni babası Yavuz Sultan Selim’in vefatıyla birlikte payitahta çağırılmıştı. Cülus törenin ardından, o zamanki veziriazam Piri Mehmet Paşa, genç sultana babasının emanet ettiği küçük bir sandık verdi. Akşamında ise annesi Ayşe Hafsa Sultan tarafından bu sandığı açan diğer bir emanet daha verildi yeni sultana.”

“Neydi bu emanet?”

“Bir anahtar!”

“Yavuz Sultan Selim’in bıraktığı bu sandıkta bu yerden mi bahsediliyordu?”

“Evet. İçinde bulunduğumuz bu yerden ve Devlet-i Aliyye’yle ilgili daha birçok sırdan! Yalnız genç sultanın ufak bir sorunu vardı. Sandığın anahtarı elinde olmasına rağmen, sandığın üzerinde bir anahtar deliği yoktu. Sandığın üzerinde sadece satranç tahtasını andıran ve birbiriyle yer değiştirebilen siyahlı beyazlı atmış üç kare vardı. Karelerden bir tanesi ise boştu. Kareler bu şekilde yer değiştirebiliyordu. Tıpkı çocukluğumuzda oynadığımız plastikten yapılmış resim tamamlama oyunları gibi.”

Türker büyük bir merakla Hakan’ın anlattıklarını dinliyordu.

“Kanuni bu sandığı nasıl açmış sonra?”

“Derban sayesinde. Cülus törenin üzerinden çok geçmeden Derban’ın varlığından haberdar edildi. Zaten sandığın altında da tıpkı babamın sana emanet ettiği Süleymaniye Camii maketinde olduğu gibi, tuğra ve çatal uçlu kılıç figürleri bulunuyordu.”

“Yani senin de göğsündeki dövmenin aynısı.”

“Evet.”

“Mensup olduğunuzu söylediğin bu gizli teşkilatın ismi ‘Derban’ mı?”

“Evet.”

“Ne anlama geliyor peki?”

“Derban, Fatih Sultan Mehmet Han tarafından bizzat kurulan gizli bir teşkilat, bir yeniçeri ortası. Farsça, kapıcı, kapıya bakan, kapıyı koruyan anlamına gelen bir kelimedir. Biliyor musun bilmem ama Osmanlıcada ve günümüz Türkçesinde Farsça birçok sözcük yer alır.”

“Neden kapıcı ya da kapıyı koruyan denmiş, özel bir anlamı var mı?”

“Evet var! İstanbul’un Fethi’yle birlikte Osmanlı Devleti bir imparatorluk haline gelmişti. Fatih’in emriyle bu imparatorluğa yakışan bir saray inşa edildi. O zamanlar ‘Yeni Saray’ denilen bu yönetim merkezi, zamanla “Topkapı Sarayı” adını aldı. Sarayın Bab-ı Hümayun, Bab-üs Selam ve Bab-üs Saadet isminde üç büyük kapısı vardır. İşte böylesi büyük bir imparatorluğun tüm işleyişini sağlayan saray bu kapılar ardındadır. Sarayın bu kapıları özellikle Bab-üs Selam günümüzde bile Osmanlı İmparatorluğu’nun önemli sembollerinden biri haline gelmiştir. Bu sebepten imparatorluğun bekası için kurulan bu gizli teşkilata da bu kapılardan esinlenerek Derban yani kapıcı, kapıyı koruyan ismi verilmiştir. Zahiri, yani

görünen yönü ve felsefesi budur. Olayın bir de batını, yani gizlenmiş yönü vardır ki bu ismin verilmesine asıl sebep de odur. İmparatorluk büyüdükçe padişahlara ev sahipliği yapan sarayın içinde barındırdığı sırlar da büyüyordu. Bu yüzden Fatih Sultan Mehmet'in öngörüsüyle bu sırlar üzerine örtülen sembolik bir kapıyla mühürlenerek ancak ihtiyaç duyulduğunda açılabilmesi için anahtarları Derban üyelerine emanet edilmiştir.

“Peki, ne işe yarıyor bu sistem?”

“Çok basit! Her padişah yerine geçecek olan şehzadeye tahtı bıraktığında, Derban vasıtasıyla imparatorluğun barındırdığı sırlar da sadece yeni sultanın bilebilmesi için ona aktarılıyordu. Düşün bir kere herhangi bir nedenden dolayı Hakk'ın rahmetine kavuşan bir sultanın geride kalan şehzadelerinden ancak bir tanesi padişah olmayı başarabiliyordu. Cülus töreniyle birlikte babasının seçtiği bir metotla Derban yeni padişahın devlet sırlarına vakıf olmasını sağlıyordu. Böylece ne saray entrikaları ne de kardeş kavgaları Devlet-i Aliyye'nin bekasının önüne geçemiyordu.”

“Sen de bir derban mısın?”

“Evet! Daha da ilginç olanı babamın emanetini kabul ettiğin andan itibaren artık sen de bir derbansın! Zira aksi takdirde sırra vakıf olduğun için seni öldürmem gerekir.”

“Şu sembol tuğra ve çatal uçlu kılıç neyi simgeliyor?”

“Tuğra, Osmanlı'nın bugüne kadar yazılan tüm fermanlarını, savaş, barış ve diğer hükümlerini simgeliyor. Yani Devlet-i Aliyye'nin tüm karar ve sırlarını. Çatal uçlu kılıç yani Zülfikar ise onu koruyan anlamında bir mana içeriyor. Ayrıca kapı çağrışımı yapan bir sembol aynı zamanda”

“Nasıl yani anlamadım neden Zülfikar”

“Çünkü yeniçeriler için Hacı Bektaşî Veli çok önemli bir değerdir. Bu yüzden koruyucu askeri bir simge söz konusu olduğunda akla gelen ilk sembol çift başlı kılıç yani Zülfikar’dır. Kapı çağrışımı yapmasının nedeni ise Zülfikar’ın sahibi olan Hz Ali’dendir. Zira Resulü Ekrem peygamber efendimiz bir hadisi şeriflerinde “Ben ilmin şehriyim Ali ise onun kapısıdır. O halde ilmi isteyen onun kapısına gelsin” buyurmuştur. Zülfikar’ın bir diğer çağrışımı ise zalim ile mazlumin savaşıdır! Yani Yezit ile Hz. Hüseyin’in mücadelesini anımsatır. Unutma ki şehzadelerin kılıç kuşanma merasimlerinde yeniçeriler gülbanklarında küffardan bahsederken de onlara hitaben, “Ey Muaviye ümmeti, ey düşmanı Muhammedi” diye söz ederler. Senin de gördüğün gibi bu örnekler uzayıp gider. Anlayacağın çok derin bir düşünce ile kurgulanmış bu semboller.”

“Derban olabilmenin şartları neler peki?”

“Önceleri üyeleri bizzat padişahlar tarafından seçilirdi. Sonra bu gelenek zaman geçtikçe değişti. Bugün çok az sayıda derban var. Bu durum sırların birçoğunun onları koruyan derbanlar gibi yok olup gittiği anlamına geliyor. Yaşamını sürdüren sırların korunması vazifesi ise günümüzde babadan oğla geçen bir aktarım halinde. Yani senin anlayacağın ben sadece bana emanet edilen bir sırra vakıf durumdayım. Varlığını sürdürebilen diğer sırlar hakkında hiçbir fikrim yok.”

“İyi ama baban nasıl caminin diğer parçalarını koruyan derbanlarla temas kurabildi?”

“Babam o sırrın asıl emanetçisi diğerleri ise sadece yardımcılardı. Teşkilat kendi içinde hiyerarşik bir yapı gösteriyor. Babam o sırta ilgili tüm derbanlardan haberdarken diğer derbanlar sadece babamı tanıyorlar. Böylece sırrın korunması için çok önemli bir güvenlik sağlanıyor.”

“Baban öldüğü için de sırrın asıl emanetçisi sen oldun ve peşine düştüler! Peki, sen koruduğun sırda ilgili diğer derbanları tanıyor musun?”

“Evet, babam tehlikeyi sezdiğinde bana ulaştırdı. Bu şekilde seninle gerçekleştirdiğimiz buluşmanın yeri ve zamanından haberdar olabildim.”

“Size emanet edilen sırda ilgili hayatta kalan başka derbanlar var mı yanı?”

Hakan bilgece gülümsedi. “Olabilir! Ancak her birinde bir emanet olması gerekmez. Bazıları sadece bu sırrın korunması için mücadele ve destek verir. Tıpkı bizim buraya girmemize neden olan lise müdürü gibi. Bu okula atanan müdürler okulun kurulduğu yıldan itibaren Derban’ın kontrol ve denetiminde atanmıştır. Örneğin bize bu geçidin yerini gösteren müdür de bir Derban üyesidir ama içerisinde bulunduğumuz bu yeraltı sarayına nasıl girildiğinden ve içinde barındırdığı sırdan haberi yoktur.”

“Artık ben de bir derban olduğuma göre bana güvenebilir ve diğerlerinden bahsedebilirsin.”

“Evet, ama sen sadece beni tanıyabilirsin unuttun mu?”

Türker yeni haberdar olduğu bu teşkilat yapısına hayran kalmaya başlamıştı. Aklına çok önemli bir şey gelmiş gibi heyecanla sordu.

“Peki, tüm derbanları bilen ve Osmanlı’nın tüm sırlarına vakıf olan biri var mı?”

Hakan neşeyle gülümsedi.

“Evet, elbette var!”

“Kim peki?”

“Padişah!”

39

Erman düşünceli bir ruh haliyle, “kitabınızda bahsettiğiniz teorinin gerçek olduğunu ve Kanuni’nin tapınakçıların büyük mirasını ele geçirdiğini varsayalım” dedi. “Böylesi büyük bir hazineyi adadan nasıl çıkarmış olabilirler ki?”

Helios, “Tabii hâlâ Rodos Adası’nda değilse...” dedi, yüzünde yine o aynı bilge gülümseyiş vardı.

Remzi, “sizce hâlâ orada olabilir mi?” diyerek lafa girdi.

“Benim eserimi kaleme almak suretiyle uyarmak istediğim Derban isimli teşkilatın sahip olduğu ipuçları nereyi işaret ediyorsa, şu anda orada olmalı.”

Helios, karşısındaki istihbaratçıların bakışlarından, amacına ulaştığını anlamıştı. Artık cevabını merak ettiği soruyu sorabileceği doğru an gelmişti.

“Bu konu hakkında yorum yapabilmem için, yürüttüğünüz tahkikat hakkında beni de biraz aydınlatmanızın zamanı geldi bence...”

Yüzüne meraklı bir ifade yerleşmişti.

Erman karşısındaki bu adamın ağzından laf almaya çalıştığıнын farkındaydı. Bunun nedenini merak ediyordu. Gerçekten de bu esrarengiz adam kendilerine yardım mı etmek istiyordu yoksa

farklı bir amacı mı vardı? Bulundukları geniş çalışma odasında kısa süreli bir sessizlik oldu. Geldikleri ilk andan itibaren dikkatini çeken ve masanın üzerindeki sumenin yanında duran kafatasına kaydırđı bakışlarını. Yanındaki kalemlik, masa lambası ve güzel taşlarla süslü olan bir kutunun yanında dekor gibi duran bu kafatası acaba oraya özellikle mi konmuştu? Konuyu değıştirmek için sordu.

“Masanın üzerindeki şu kafatası, bir dekor olmasına rağmen gerçekmiş gibi duruyor?”

Helios “haklısınız...” dedi, farklı bir yorum yapma gereğı duymadan. “Bana hayatın ne derece kısa olduğunu yani ölümü hatırlatan bir anımsatıcı.”

Remzi, “Neden yapılmış? Malzemesi nedir?” diye lafa girdi.

“İnsan kemiğinden!”

Helios’un, yüzünde söylediğı şey sanki çok sıradan bir şeymiş gibi umarsız bir gülümseme vardı.

“O gerçek bir kafatası sanırım.”

“Gerçek mi? Kime ait peki?”

“Tam olarak bilmiyorum. Ancak artık ölü olan birine ait olduğu kesin.” Yılışık bir şekilde gülümsedi. Karşısındaki istihbaratçıların kendisi gibi gülmediğini fark ederek ciddi bir ses tonuyla sürdürdü sözlerini. “Bana babamdan miras. Ona da dedemden kalmış”

“Babanızdan mı?”

“Evet. Dedem bir bilim insanıydı. Üniversitede üzerinde çalıştığı kadavralardan birine ait olabilir.”

Remzi karşılarında meydan okurcasına rahat davranışlar sergileyen bu adamın tavırlarından daha başından itibaren hiç hoşlanmamıştı. Bu adamın muhlis görüntüsünün altında kendisini rahatsız eden gizemli bir şeyler vardı. Erman’ın dudaklarından dökülecek bir emir ile adamı gözaltına alarak tüm bildiklerini bül-

bül gibi anlattırmak için can atıyordu. Erman ise Remzi'nin aksine soğukkanlı bir şekilde sözlerine devam etti. Helios'a ne Niko'dan ne de işlenen cinayetlerden bahsetti. Derban denilen teşkilatla ilgili ayrıntılara da özellikle girmiyordu. Çünkü dün gecedən beri işlenen cinayetler böyle bir gizli teşkilatın gerçekten de var olduğunu zaten kanıtlıyordu. Eğer hislerinde yanılmıyorsa, karşısında kendinden emin davranışlar sergileyen bu adamın asıl amacının yardım olmadığı da gün gibi aşikârdı. Helios'u gözaltına alıp sorgulamak için delile ihtiyacı yoktu. Devlet sırrı gibi önemli konularda istihbaratçılar bu tür uygulamalara gerekli görürlerse başvururlardı. Erman'ın asıl öğrenmek istediği Helios denilen bu adamın asıl amacıydı. Bunun için onu alıkoymak yerine her hareketini takibe almaya niyetliydi. Helios zaten ne öğrenmek isteseler yanıtlıyordu. Bu yüzden son olarak kafasını meşgul eden bir diğer soruyu sordu.

“Şu tapınakçıların büyük mirası, eğer Rodos'ta değilse nerede olabilir sizce?”

“Bence Kanuni eğer mirası ele geçirdiyse, ilk yaptığı şey onu geçici de olsa kendisine yakın bir yere taşıtmak olmuştur herhalde. Ardından da onu tamamen güvence altına aldığı asıl yerine naklettirmiş olmalı.”

“Sizce burası neresi olabilir?”

Helios gülümsedi. “İnanın bana Derban denilen teşkilatın sahip olduğu ipuçları bende olsaydı sizin bu sorunuzu kolayca yanıtlardım. Zaten tapınakçıların peşinde olduğu şey de bu.”

Erman oturduğu koltuktan kalkarken, Remzi şaşkın şaşkın ona bakıyordu. Anlaşılan Erman'ın Helios denilen bu adamla görüşmesi neticelenmişti. Asıl merak ettiği bu esrarengiz adamla ilgili amirinin verdiği karardı. Erman kalktığı için o da yerinden kalktı. Tokalaştıktan sonra, “Konukseverliğinizden ve verdiğiniz aydınlatıcı bilgilerden dolayı teşekkür ederiz.” dedi Erman. Sonra

söylemeyi unuttuğu bir şeyi hatırlamış gibi, “Sizden istirhamım biz bu tahkikatın bittiğini size haber verene kadar lütfen şehirden ayrılmayın olur mu?” dedi.

Helios, Erman’la tokalaşırken “Beni ne ile suçluyorsunuz?” diye gülümsedi. “Bilirsiniz bu laflar filmlerde hep suçlulara söylenir. Umarım yazdığım kitap yüzünden tutuklamazsınız beni?”

Remzi de bu sırada tıpkı Erman gibi Helios ile tokalaşırken, Erman gülümsedi.

“Ne münasebet, size tekrar ihtiyaç duyabileceğimizi düşündüğüm için böyle söyledim.”

Ancak bu son sözlerine kendisi de dâhil odadaki kimsenin inanmadığı her hallerinden belliydi.

Erman ve Remzi yanlarında onları uğurlamakta olan Helios olduğu halde, çalışma odasından çıkacakken, odanın bir köşesinde duran şık bir satranç takımı Erman’ın dikkatini çekti.

“Sanırım kitaplara olan merakınız gibi satranca da meraklısınız? İyi oynar mısınız peki?”

Helios’un yüzünde bilge bir gülümseyiş belirdi. “Satranç hayat gibidir. Bir sonraki hamleyi hesaplamadan hareket ederseniz yenilmek kaderiniz olur. Ayrıca tahtadaki her figür bir şekilde kontrolünüz altında olmalı. Aksi takdirde hoş olmayan sürprizlerle karşılaşabilirsiniz. Hesaplayabildiğiniz sonraki hamlelerin sayısı arttıkça, rakipleriniz karşısındaki başarıma şansınızda o oranda artar. Bu yüzden ben hiçbir zaman devamını hesaplamadığım bir şey yapmam!”

40

Sultanahmet Meydanı'na yakın tarihi lisenin bulunduğu sokakta kısa bir süre önceki öğrenci kalabalığından eser kalmamıştı. Okul çıkışında yaşanan itiş kakış, gırgır şamata yerini tam bir sükûnete bırakmıştı. Etrafta meraklı gözlerle dolaşan turistler ve sokak sakinleri dışında kimsecikler yoktu. Biri dışında...

Türker ve Hakan'ı metruk yapıdan itibaren lisenin bulunduğu bu dar sokağa kadar takip eden adam, Türker ve Hakan'ın son olarak lisenin kapısından içeri girdiklerini görmüştü. Bunun üzerine cep telefonunu kullanarak bir numara çevirdi ve telefonun öbür ucundaki muhatabını olanlardan haberdar etti. Onların peşinden liseye giremeyeceği için, okulun hemen çaprazında bulunan içerisinde nargile içilen turistik bir mekâna girdi ve cam kenarında bir yere oturdu. Yanına gelen garsona bir çay sipariş etti. Bir süre bakışlarını lisenin kapısından ayırmadan gözetledi. Bu arada bir iki bardak daha çay içti. Ancak peşinde olduğu adamlar liseden dışarı hâlâ çıkmamıştı. Bir süre sonra çalan cep telefonunu açtı.

“Liseden henüz çıkmadılar.”

“Ne demek bu?”

“İçeri girişi çok uzun bir süre olmasına rağmen hâlâ oradalar”

“Lisenin başka bir çıkışı var mı?”

“Hayır”

“Sen fark etmeden çıkmış olabilirler mi?”

“İmkânı yok. Onlar liseye girdikleri andan itibaren, okulun hemen çaprazındaki turistik bir demhaneye oturdum ve o zamandan beri kapıdan gözümü hiç ayırmadım.”

“Okulda kimse kaldı mı?”

“Sanmam ilk olarak öğrenciler ve öğretmenler çıktılar. En son olarak da beş dakika kadar önce yaşlı sayılabilecek, bıyıklı kel bir adam çıktı. Okulun kapısındaki güvenlik görevlisinin hareketlerine bakılırsa adam okul müdürüydü. Şu anda onlar ve güvenlik görevlisi dışında okulda kimsenin kalmadığını sanıyorum. İçeri gireyim mi?”

Telefonun diğer ucundaki muhatabı, “hayır, sen kendini belli etmeden okulu izlemeye devam et. Gelişmelerden de beni haberdar edersin...” dedikten sonra diğer elinde tuttuğu mermiyi avucunda sıkarak, zihninde ne yapması gerektiğini muhakeme etmeye başladı.

41

Yüzlerce yıldır kimsenin ayak basmadığı yeraltı tünellerinde birlikte ilerleyen Hakan ve Türker'in karşısına bir duvar çıktığında Türker soran gözlerle Hakan'a baktı.

"Galiba yolun sonuna geldik. Peki, şimdi ne olacak?"

"Merak etme ne yapacağımızı biliyorum. Buralarda yan duvarlardan birinin içine gizlenmiş bir kol olmalı. Sen de senin yanındaki duvarı kontrol et."

Hakan yanındaki duvara meşaleyi yaklaştırıp, duvarı eliyle yoklamaya başladı.

"Nereden biliyorsun?"

"Bizi buraya kadar getiren süreçte yapmamız gerekenleri nereden biliyorsam oradan biliyorum. Daha bir çocukken babam anlatmıştı. Oysa ben bu anlattıklarını hayatım boyunca hiç ciddiye almadan, hayalperest bir adamın uydurduğu basit bir masal sanmıştım. Ne kadar yanıltılmışım."

Bu sözleri söylerken ruhunun derinliklerinde, yaşadığı vicdan azabının sebep olduğu büyük bir acı hissetti.

Türker de tıpkı Hakan gibi yanındaki duvarın üzerinde elini gezdiriyordu. Geldikleri yöne doğru birkaç adım attığında, aslan başını andıran bir figürün çevrelediği deliği fark etti. Deliğin içeri-

sine yerleştirilmiş kolun karşılarındaki duvarı araladığını düşünerek sevindi.

“Sanırım onu buldum. Burada bir kol var. Çekiyorum”

Hakan, “dur yapma beni bek...” demeye kalmadan ayağının altında oluşan bir sarsıntının eşliğinde oluşan boşluğa düştü.

Türker telaşla Hakan’ın yuvarlandığı boşluğa doğru koştu ve aşağı seslendi.

“İyi misin?”

“Evet. Aradığımız yeri bulduk. Orada kal”

Hakan bir taraftan da, yere düşerken hafifçe çarptığı dizini tutuyordu. Hemen yanı başına düşen meşaleyi alarak etrafa göz gezdirdi. Bulunduğu yerde güçlkle doğruldu. Düştüğü yerin çok yakınında olan ahşap bir merdiveni gördü ve onu alarak düştüğü boşluğa dayadı.

“Merdiveni kullanabilirsin.”

Hakan, bu sözleri kinayeli bir şekilde söylemişti. Düşerken çarptığı dizi hâlâ zonkluyordu. Sesi tıpkı hamamdaymış gibi yankılanmıştı. Belli ki içerisinde bulunduğu yer oldukça genişti. Türker merdivenin basamaklarından aşağı doğru inerken, Hakan da etraftaki birkaç meşaleyi daha yaktı.

Türker aşağıya indiğinde hayal edemeyeceği bir manzarayla karşılaştı. Gözlerinin önünde alabildiğine uzanan büyük boş bir alan vardı. Hakan’ın az önce bu yeri gördüğünde yaşadığı şaşkınlığı şu anda o da yaşıyordu. Hâlâ zonklayan dizini tutan Hakan’a doğru yaklaştı.

“Affedersin, buraya açılan kapının bulunduğumuz zeminin üzerinde olduğunu bilmiyordum”

Yüzünde çocuk gibi masum bir ifade vardı.

Hakan samimi bir gülümseyişle yaşça kendinden büyük olan adama baktı.

“Sorun değil, sen azından bir padişahı düşürmedin Türker ağabey.”

Hakan yüzyıllar önce Pargalı İbrahim’in aynı kolu çektiğinde Sultan Süleyman’ın başına gelenleri kısaca anlatırken, Türker az önce kendisine “ağabey” diye hitap eden bu adama karşı güveninin giderek arttığını hissetti. Tabii ki hâlâ şüpheleri vardı ancak ilk andaki düşmanca tavırları değişmişti.

Birbirlerine henüz tam olarak güvenmiyor olsalar da, kaderin bir cilvesi sonucu müşterek düşmanlarından alınacak intikamlar gibi acıları da ortaklı. Her ikisinin de ailelerinin katilleri aynı kişilerdi. Üstelik bu katillerin peşinde oldukları ipuçlarından biri Türker’de diğeri ise yerini sadece Hakan’ın bildiği bu yerdeydi.

Hakan boş hazine odasını göstererek, “İşte tüm hikâyenin başladığı yerdeyiz” dedi. Bir yandan da elinde tuttuğu meşaleyle etrafı bir şeyler arıyormuş gibi inceliyordu. Büyük bir samancı andıran bu yerin duvarlarına çizilmiş olan tapınakçı sembollerinin üzerinde, meşalelerden çıkan cılız ışıklar gezindikçe, ortaya esrarengiz görüntüler çıkıyordu.

“Tapınakçıların Rodos Adası’ndaki büyük mirasını ele geçirdikten sonra Kanuni ilk olarak onu buraya yani eski yerine naklettirmiş. Tabii ki bu yerin tapınakçılar tarafından bilinen eski girişini taşıla ördürerek, bizim az önce kullandığımız lisenin altındaki yeni giriş oluşturmayı da ihmal etmemiş.”

“Böylesi önemli bir şeyi naklederken korumak çok zor olmalı?”

“Elbette. Bu yüzden nakil esnasında çalışanların tamamı bu sırrın korunmasıyla alakalı derbanlardı. Onlar dahi bu yere geti-

rilirken gözleri bağlı halde getiriliyordu. Yani bu yerin girişinden haberdar olmuyorlardı.”

“İyi ama madem burada güvende idiyse, Kanuni daha sonra neden yerini değiştirmiş?”

“Çünkü günümüzde bile söz konusu olan şey miras olunca, kardeşleri birbirine düşürür. Hele söz konusu olan şey dünyanın kaderini değiştirebilecek bir öneme sahip olunca...”

“Kardeşleri birbirine düşürür ne demek? Bildiğim kadarıyla Yavuz Sultan Selim’in Kanuni’den başka bir oğlu daha yoktu. Yani dolayısıyla Kanuni’nin bu mirası paylaşacağı bir erkek kardeşi de yoktu...”

“Kanuni’nin, aralarında kan bağı olmasa da aslında bir kardeşi vardı.”

Bunları söylerken Hakan’ın gözlerinde bilge bir parıltı oluşmuştu. İçinde bulundukları geniş alanı göstererek sözlerini sürdürdü.

“İlk zamanlar bu yerin gizli girişinden Kanuni dışında, onun canını dahi emanet ettiği sadece bir kişinin haberi vardı...”

“Pargalı”

Türker’in yüzünde tüm olup biteni anlamış olmanın verdiği bir parıltı oluştu.

“Pargalı İbrahim bu sır yüzünden mi?”

Hakan “İhanet!” dedi ve anlatmaya başladı...

42

P argalı Rum bir balıkçının oğlu olan veziriazam İbrahim Paşa, o güne kadar hiç kimsenin layık görülmediği mertebelere birbiri ardına getirildiği vakit, ruhunun derinliklerinde filizlenmeye başlayan kara bir gölge giderek büyüyerek onu esir almaya başladı. Fırsatını bulduğu her seferde cihan imparatorluğunun padişahıtan sonra gelen onun mutlak vekili, yani imparatorluğun ikinci büyük zatının kulağına hep aynı soruları fısıldıyordu.

“Ne zamana kadar atalarının mirasının üstüne konan bu adamlara hizmet edeceksin? Mutlak vekil de neymiş bu imparatorluğun asıl sahibi sen değil misin? Senden önce aileni sonra da atalarının dinini çalmadılar mı? Bu da yetmezmiş gibi senin oturman gereken tahta oturup, seni de kendilerine kul köle etmediler mi? Zaten bu büyük imparatorluğu yöneten asıl kişi sen değil misin?”

Bu ve benzeri fısıltılar, zaman geçtikçe İbrahim Paşa’nın hareketlerine, aldığı kararlara ve yaptığı görüşmelere de yansımaya başladı. Kimi zaman yabancı bir elçiyle konuşurken, “Bu imparatorluğu idare eden benim...” diye başlattığı hamasetli cümleleri birbiri ardına sıralıyor. Kimi zaman büyük bir zaferin ardından kendisinin İsmi önüne “Serasker Sultan” gibi unvanları ekletiyordu. Bazen de kendisine hediye edilmek istenen Kur’an-ı Kerim gibi

İslami açıdan büyük önem arz eden hediyeleri bile geri çevirme cüretinde bulunuyordu. Tüm bu olup bitenler Sultan Süleyman'ın kulağına her gelişinde sabırla görmezlikten geliyor, sadece bu davranışlarından vazgeçmesi hususunda onu usulünce uyarmakla yetiniyordu. Mohaç gibi nice savaşın başarısında büyük pay sahibi olan ve kardeşi gibi severek kader birliği yaptığı yol arkadaşının da en nihayetinde bir insan olduğunu ve beşeri zafiyetlerinin olabileceğini düşünüyordu. İbrahim Paşa tarafından bizzat kaleme alınan gizli bir mektup, bir ramazan günü eline geçtiğinde, ona olan muhabbet hisleri de aniden değişti.

İbrahim Paşa görünürde yok edilmiş olsa da, faaliyetlerine tüm Avrupa'da özellikle de Fransa'da gizli bir biçimde devam ederek eskisinden daha güçlü bir hale gelmeye başlayan Tapınakçılar Tarikatı'nın, o dönemdeki büyük üstadına yazdığı mektupta; Sultan Süleyman'ın öldürülerek yerine kendisinin tahta geçmesi konusunda yardım istiyordu. Bunun karşılığında ise padişah dışında sadece kendisinin yerinin bildiği tapınakçıların büyük mirasını vaat ediyordu. Ayrıca mektubunda aralarında oluşturacakları gizli ittifakın her iki tarafa da büyük katkı sağlayacağını belirtiyordu. Tapınakçıların Avrupa'da yürüttüğü coğrafi keşif faaliyetlerinin ardından, ticari rekabeti tapınakçıların lehine çevirecek kapitülasyonların verilmesini sağladığı ilk andan itibaren bu işbirliğinin ilk icraatını da başarıyla gerçekleştirmiş olduğunu belirtiyordu.

Aynı gece iftar yemeğinin hemen sonrasında, “Bizi yol arkadaşım ile yalnız bırakın!” dedi Sultan Süleyman.

Bu hitap şekli bulundukları salondaki, Pargalı İbrahim de dâhil herkeste beklenmeyen bir etki yarattı. Bilhassa, Mehmet Ebu Suud şaşkın gözlerle sultana bakıyordu. Zira az önce verdiği bir fetva ile padişahın İbrahim Paşa hakkında aldığı bir kararın mevcut yasalara uygunluğunu teyit etmişti. Zaten bu gece saraya çağırılmasının asıl

nedeni de buydu. Tıpkı diğerleri gibi, o da salonu terk ederken, İbrahim Paşa'nın ise mutluluktan gözleri ışıldıyordu.

Sultan Süleyman, “Seninle tanıştığımız o ilk günü hatırlıyor musun İbrahim?” diye sordu.

“Elbette hünkârım.”

“Seni gördüğüm o ilk andan itibaren, ışıldayan gözlerinin ardında saklanan kıvrak zekâna hayran kalmıştım.”

“Teveccühünüz sultanım.”

“Şu Fransızlara verilmesini istediğin kapitülasyonlar... Neden verilmesi konusunda bu kadar ısrar ediyor diye düşündüm. Bu sualin cevabını bulmak uzun bir mesaimi aldı. Cevabını bulduğumda kıvrak zekâna olan hayranlığım bir kat daha arttı. Nihayetinde buraya bu mübarek ramazan akşamı seni iftara çağırdım. Çünkü sana vereceğim ödülün yıllardan beri hasretiyle yanıp tutuştuğunu biliyorum. Bu yüzden daha fazla beklemeni istemedim. Mülkümde yaptığın bunca hizmetten dolayı Âli Osman yasalarına göre ancak sultanların nail olabileceği bir şerefe mazhar olacaksın. Bence bu ödülü geçte olsa fazlasıyla hak ettin.”

Pargalı İbrahim'in sabırsızca bakan gözleri sevinçten ışıldıyordu.

“Lakin geç oldu. Şimdi uyuyalım, gözlerini tekrar açtığında ancak bir sultanın karşılaşabileceği bir manzara seni bekliyor olacak.”

İbrahim Paşa uyumak için odasına gittiğinde içi heyecan doluydu. Yaptığı ihanet planından sultanın haberi bile yoktu. Aksine yeni bir ödülünden daha bahsediyordu. Belki de mülkünden büyük bir toprak parçasıydı ona bahşedeceği. Verilecek başka bir paye kalmadığına göre artık sıra buna gelmiş olmalıydı. Bu duygularla bir süre sonra uykuya daldı. Odasına süzülen dört cellâdın berabe-

rinde getirdikleri kalın iplerle oluşturdukları yağlı ilmek boğazına dolandığında korkuyla açtı gözlerini.

Gördüğü son şey bu cellâtların yüzüydü. Tıpkı Sultan Süleyman'ın vaat ettiğı gibi karşılaştığı bu manzara ancak bir sultanın görebileceğı türdendi. Padişah onun kafasını kestirmek yerine, sultanlara yakışır bir şekilde boğdurmuştu.

43

*H*akan bir yandan Pargalı'nın başına gelenleri anlatırken, bir yandan da kendisini hayret dolu gözlerle dinleyen Türker'le birlikte içerisinde bulundukları geniş alanın derinliklerine doğru yürüyordu. Yaktıkları her yeni meşale etrafa yaydığı kesif bir kandil yağı kokusuyla birlikte, fare, böcek gibi türlü mahlûkatın sağa sola kaçışmasına sebep oluyordu. Etraf aydınlandıkça bulundukları yerin büyüklüğü de ortaya çıkıyordu. Hakan'ın tavırlarına bakılırsa aradığı şeyi bulmak üzereydiler. Biraz ileride, duvarın üzerine çizilmiş olan bir sembolü gördüğünde Hakan'ın yüzünde mutlu bir gülümseme oluştu.

“Nihayet aradığımızı bulduk”

Hakan'ın yaklaştığı yerde, şövalyeler tarafından duvarın üzerine yapılmış olan bir göz sembolü dikkat çekiyordu. Gözün üzerine başparmağıyla bastırıldığında, parmağının altındaki sembolün bulunduğu taş parçası hafifçe içeri doğru göçtü. Duvarda kare şeklinde bir fayans parçası gibi bir kısım hafifçe dışa doğru çıktı. Hakan bu taşı çıkartarak arkasından üzerinde Derban sembolü olan ufak ahşap bir sandık çıkardı. Üzerindeki mührü kırdı ve kapağını açarak içindekini çıkardı.

Türker hayret dolu nazarlarla daha önce benzerine hiçbir yerde rastlamadığı, yaprakları eskidiği için iyice yıpranmış, cildi kalın deriden yapılmış olan deftere baktı.

“Nedir elindeki?”

Hakan “Tezkiretü’l Bünyan” dedi. “Mimar Sinan’ın hayatı ve eserleriyle ilgili anılarını genç dostu Sai Mustafa Çelebi’nin kaleme aldığı kitabın, Sinan tarafından hazırlanan orijinal metni. Burada bu kitabın oluşturulması için bizzat Mimar Sinan tarafından kendi el yazısıyla yazılan anılar yer alıyor. Senin anlayacağın bir tür günlük.”

“Yani Mimar Sinan’ın günlüğü mü?”

“Evet. Onun bazı eserleriyle ilgili hesaplamaları ve hayatına dair bazı karalamaları yer alıyor içinde.”

Türker “Bakabilir miyim?” diyerek elini uzattı.

“Elbette lakin dikkatli ol! Unutma ki bu elinde tuttuğun eser senin dedenin dedesinden bile yaşlı. Bu yüzden lütfen ona gereken saygı ve ihtimamı göster.”

Türker sayfalarında birtakım kubbe, minare, çeşme sarnıç gibi çizimlerin yanına Osmanlıca birtakım derkenarlar ve sayılar yazılı defterin birkaç sayfasını çevirdikten sonra hayret dolu gözlerle Hakan’a baktı.

“Bu günlüğün birkaç sayfası boş”

Hakan Türker’in gösterdiği sayfalara bakmak için günlüğü aldı.

“Sanırım aradığımızı bulduğumuzda neden boş olduğunu da anlamış olacağız...”

44

“Cami maketinin içinde bu kadar önemli ne olabilir Erman Bey?”

“Bilmiyorum efendim. Ancak Helios denilen bu esrarengiz adamın bahsettiği tapınakçıların mirası gerçekten varsa onunla alakalı bir ipucu olduğu kesin.”

Başbakan, Ankara’ya dönmek için Yeşilköy’deki Atatürk Havaalanı’na geldiğinde, Erman’ın kendisini beklediğini görünce acil bir konu olduğunu hemen anlamıştı. Bugün yaşanan gelişmelerle ilgili olarak yüz yüze bilgi vermek için Erman özellikle istemişti bu görüşmeyi. Helios ile ilgili yapılacak olana bizzat başbakanın karar vermesini istiyordu. Yaklaşık yirmi dakikadır bu konu üzerinde istişare ediyorlardı.

“Helios denilen bu adamı takip etmeyi sürdürün. Bence de onu alıkoymak yerine, takip etmekle iyi bir karar vermişsin. Kimdir bu adam, ne biliyoruz hakkında?”

“Adadaki köşk üç kuşaktan beri ailesine ait bir mekânmış. Üstelik bu yer, İstanbul’un değişik yerlerinde sahip olduğu değerli birçok mülkten sadece birisi. Rum asıllı olmasına rağmen Ortodoks değil. Dünyanın her yerinde faaliyet gösteren ve Tapınak Şövalyeleri’nin devamı olduğu söylenen ezoterik bir topluluğun Türkiye’deki önde

gelen isimlerinden biri olabileceğini düşünüyoruz. Fakat bu bağlantısını saklıyor. Efendim, geçenlerde bu topluluğun Yunanistan ve Türkiye’deki önemli isimleri ilk kez bir araya gelerek bir ayin yaptılar. Daha ilginç olanı ise bu toplantının yapıldığı yer!”

“Neresi?”

“Rodos Adası. Üstelik ayinin yapıldığı mekân ve nedeni de pek mühim.”

“Nedir nedeni?”

“Ayin Rodos Adası’ndaki Tapınak Şövalyeleri’nin büyük mabedinin restore edilmesi sebebiyle yapılmış.”

“Bu ayinin özellikle peşinde olduğumuz olayların yaşandığı bir zamanda yapılıyor olması çok ilginç.”

Ortamda çok kısa bir süreliğine büyük bir sessizlik oldu.

“Şu yazdığı roman, neden yazmıştır bunu sence?”

“Söylediği gibi Derban denilen bu topluluğu uyarmak için olduğunu hiç sanmıyorum efendim...”

“Niko denilen suikastçı kimin hesabına çalışıyor olabilir?”

“Emin değiliz ama eğer gerçekten ortada böylesi önemli bir hazine varsa, Niko gibi bir suikastçının da ücretini fazlasıyla karşılayacaktır.”

“Peşinde oldukları şey sence bir hazine mi?”

“Sanırım Maketi bulmadan bunu asla öğrenemeyeceğiz efendim.”

“Şu maketi elinde tutan kamyoncu... Neydi adı?”

“Türker Kara?”

“Onunla ilgili bir gelişme var mı? Nerede olduğunu ve ne yaptığını biliyor muyuz?”

Erman boş gözlerle baktı...

DERBAN

Peşinde oldukları maketteki ipucunun, ne olduğunu öğrenmeye bak Erman Bey... Ancak bu sayede onlara da ulaşabilirsin!

45

“**B**ence aradığımız ipucunun bulunduğu yer burada yazılmış!”

Hakan bu sözleri söylerken kendinden son derece emindi. Elinde duran Mimar Sinan’ın günlüğündeki boş sayfanın bir önceki sayfasındaki bir derkenarı okuduktan sonra böyle söylemişti. Yazılanları yanı başında merakla bakan Türker’e gösterdi. Türker Arapçayı andıran yazıyı gördüğünde anlamadığını belirtmek için dudak büktü.

“Bunlar eski dilde yazılmış. Bize o dili bilen birisi lazım. Sanırım ancak o zaman yazılanların ne demek istediğini anlayabiliriz.”

Hakan, asırları aşarak günümüze ulaşması sağlanan günlüğe hayranlıkla bakarken dalgın bir ifadeyle cevapladı.

“Bence de...”

“Tanıdığın böyle birisi var mı peki?”

Hakan umarsız bir ifadeyle, “Evet” derken, onu dinlemiyor gibiydi. Sanki bir satranç hamlesi yapacak gibi derin düşünceler içindeydi. Bakışlarını ise elinde tuttuğu günlükte yazılanlardan ayırmıyordu.

“Gidelim o zaman, vakit kaybetmeden ne anlama geldiğini soralım.”

“Merak etme Türker ağabey çok fazla beklemene gerek kalmayacak. Ne yazdığını şimdi öğreneceksin.”

Yüzünde bilge bir gülümseme vardı, “aynen şöyle yazıyor” diyerek, elinde tuttuğu günlükte yazılanların anlamını okumaya başladı. Hayranlık ve şaşkınlığı aynı anda hisseden Türker, Hakan’a “Demek Osmanlıca da biliyorsun?” diye sormaya fırsat bulamadan, tercümeyle başlamış olan Hakan’ın dudaklarından dökülen kelimelere dikkat kesildi.

“Bekçilik eder ona hanedan üyeleri, dizilir birer tespih ve nur demeti gibi, yaklaştırmaz haşereleri!”

Türker yüzündeki şaşkın ifadeyle sordu.

“Ne demek bu?”

Hakan bir süre sessizce düşündü. Neden sonra bir şey bulmuş gibi mırıldandı.

“Bana kalırsa aradığımız ipucunun nerede saklı olduğunu söyleyen bir bilmece.”

“Cevabını nasıl bulacağız peki?”

“Bilmiyorum ama gece boyunca düşünersek belki bir şeyler bulabiliriz.”

Dakikalar ve Saatler birbiri ardına tükenirken, aralarında cevapla ilgili türlü yorumlar yaptılar. Her ikisi de çok yorgundu. Taş zeminin üzerinde oturmuş kafalarındaki sorulara cevap ararken, etraflarında gezinen türlü haşerat umurlarında bile değildi.

Türker “Yaşayan bir haneden üyesi kaldı mı?” diye sordu neden sonra.

“Yani söylemek istediğim yaşamayan birisi nasıl bekçilik edebilir ki?”

Hakan'ın birden gözleri parladı

“Sanırım aradığımız cevabı buldun Türker ağabey!”

“Gerçekten mi?”

“Evet, Süleymaniye Camii'nin hemen yanı başında bir yer!”

Türker soran gözlerle bakınca Hakan cevapladı.

“Şu anda restorasyonda olan Kanuni Sultan Süleyman'ın Türbesi!”

“Bunu da nereden çıkardın?”

“Bir nur demeti gibi dizilen hanedan üyelerinin ipucuna bekçilik ettiğinden söz ediyor. Sultan Süleyman'ın Türbesi'nde yan yana dizilmiş sandukaların içerisinde, üçü padişah olmak üzere, Osmanlı Hanedanı'nın toplam yedi üyesi yatıyor.”

Türker bir süre Hakan'ın söylediklerini zihninde muhakeme etti.

“Haklı dahi olsan içeri nasıl gireceğimizi düşündün mü? Unutma ki polis peşimizde. Elimizi kolumuzu sallayarak Kanuni'nin türbesine girerek sağı solu arayamayız. Ayrıca hırsızlığa karşı güvenlik kameraları da vardır. Şüphelendikleri anda bizi anında yakalarlar.”

Haklısın ben de nasıl gireceğimizi düşünüyorum.

Uzunca bir sürenin ardından Hakan'ın yüzünde o her zamanki bilge gülümseyiş belirdi.

“Aslına bakarsan bir yolu olabilir!”

“Öyleyse hemen yapalım. Nasıl bir yol bu?”

“Bizi türbeye bizzat restorasyonda çalışan görevlilerin sokabileceği, hem de aradığımız şeyin nerede olabileceğine dair detaylı araştırma yapabileceğimiz bir yol geliyor aklıma. Ancak bu iş için bize gerekli olan bazı şeyler var tabi.”

“Nedir onlar?”

“İlk olarak bir izin almamız gerekli.”

Türker’in suratı asıldı. Hakan’ın son söyledikleriydi buna neden olan.

“Dalga mı geçiyorsun, polisten kaçan bir kişiye böyle bir izni kim verir? Ben de cidden bir çözüm bulduğunu sanmıştım.”

“Ben ciddiym ancak sen de haklısın. Polisten kaçan bir kişiye böyle bir izin vermezler ama türbeyle ilgili haber yapmak isteyen bir televizyon muhabiri ve kameramana verirler.”

Türker’in yüzünde birden kocaman bir gülümseme belirdi. Yeni tanıştığı bu adam gerçekten de çok zeki bir adamdı.

“Peki, nasıl olacak bu iş?”

“İzin talebinde bulunan büyük bir televizyon kanalı adına sahte evrak düzenlememiz gerekecek. Tabii ki basın kartı lazım bize. Bir kamera, bir mikrofon, televizyon kanalına ait iki de logo. Biri kameraya, diğeri ise kameraya bağlı mikrofonun üzerindeki süngere takmak için.”

“Sence halledebilir miyiz tüm bunları?”

“Kamera ve mikrofon gibi aletleri satın alacağız. Basın kartı, izin belgesi ve logoyu ise halledebileceğimi düşünüyorum. Ama bunlar sadece, eğer şansımız yaver giderse aradığımız şeyin ne olduğunu bulmamızı sağlayacaktır. Asıl mesele aradığımız şeyi türbede bulduğumuzda onu oradan çıkarmak.”

“Bulur bulmaz hemen alalım?”

“Eğer ordayken ne olduğunu anlar ve bulabilirsek deneriz. Unutma ki biz oraya haber yapmaya gidiyoruz. Ve birilerinin gözetiminde kısıtlı bir zaman diliminde orada kalacağız. Türbe restorasyonda olmasaydı normal bir vatandaş gibi gidebilirdik ancak şu anda ziyarete kapalı. Çok fazla zamanımız olmayacak.”

“Çok fazla zamanımız olmazsa nasıl bulacağız ya bulamazsak?”

Hakan muzipçe gülümsedi. “Bu yüzden kamera götürüyoruz zaten. İsteddiğimiz bütün detayları kaydederek, daha sonra her yeri detaylıca inceleyebilmek için. İnternetteki sosyal paylaşım sitelerinde de türbe hakkında çeşitli video görüntüleri olduğuna eminim ama onların işimize yarayacağını sanmıyorum. Yalnız bu iş için senin yardımına ihtiyacım var. Ben muhabir gibi sunum yaparken, sen kamerayla her yeri görüntüleyebilmelisin.”

“Elimden geleni yaparım. Ya sonra? Diyelim ki oradayken aradığımızı bulamadık. Daha sonra tekrar nasıl gireceğiz?”

“Merak etme işi o aşamaya getirebilirsek onunla da ilgili bir planım var!”

Türker Hakan’ın ne demek istediğini çok iyi anlamıştı. Bu işi başarmaları çok zor da olsa en mantıklı çözüm yolu buymuş gibi görünüyordu...

46

*E*rtesi gün Helios için çok büyük bir gün olacaktı. İnanılmaz heyecanlıydı. Kusursuz bir şekilde işleyen planının son aşamasına gelmek üzereydi. Tabi ki öncelikle peşine bilinçli olarak taktığı istihbaratçıları atlatması gerekiyordu. Bu yüzden az sonra sahneleyeceği gösteri için hazırlanmalıydı.

Etajerin üzerinde duran peruğu alarak başına dikkatlice yerleştirdi. Böylece kahverengiye boyattığı kısa saçlı asıl görüntüsü yerine, başının her iki yanına doğru dökülen uzun sayılabilecek kısmen kırılmış gri saçlı görüntüye tekrar kavuştu. Tıpkı akşamüzeri Erman ve Remzi'nin karşısına çıktığı gibi görünmesi için kalın kemik çerçevesi olan kahverengi gözlüğü de taktı. Üzerinde gri renkte şık bir takım elbise vardı. Uzun sayılabilecek kendi sakalları için herhangi bir şey yapmasına zaten gerek yoktu.

Aynadaki görüntüsüne hayran bir şekilde baktı. Derin bir nefes alarak aşağıya doğru uzanan basamakları yavaşça inmeye başladı. Çift kanatlı ahşap kapıyı açarak bahçeye çıktığında, derin bir nefes alarak ciğerlerini gece esintisiyle doldurdu. Dışarıda ılık bir ada rüzgârı esiyordu. Uşağın çağırdığı fayton köşkün girişinde hazır bekliyordu. Ağır adımlarla ona yöneldi. Köşkün bulunduğu

sokağın başında kendisinin her hareketini izleyen istihbaratçıdan hiç haberi yokmuş gibi faytona binerek “çek” dedi.

Faytonun hareketiyle birlikte onu takip eden istihbaratçı, arkadaşlarına “malum şahıs harekete geçti. Bindiği fayton vapur iskelesine doğru ilerliyor” şeklinde bir anons geçti.

Fayton köşkün bulunduğu sokaktan başka bir sokağa saptığında, içinde herhangi bir yolcu olmayan başka bir fayton peşine takıldı. Peşlerindeki faytonun nal seslerini duyan Helios sinsice gülümsedi.

“Gösteri başlıyor.”

Helios’un bindiği fayton adanın iskelesine yanaştı. Helios faytoncunun parasını yüklü bir bahşişle birlikte ödedikten sonra, iskelede kendisini bekleyen bir tekneye bindi. Böylece istihbaratçıların içinde bulunduğu tekneyi de peşine takmış oluyordu. Zaten havadaki bir helikopter de takip ekibine destek vermek için oradaydı. Yaklaşık kırk dakikalık bir yolculuktan sonra Üsküdar yakınlarındaki iskeleye yanaşan teknedeki inen Helios, iskelenin çıkışında park halinde bekleyen siyah lüks bir otomobile bindi. Otomobilin tüm camları da siyahtı.

Boğaziçi köprüsüne doğru sahil yolunda ilerleyen lüks otomobili takip eden hava ekibinin yönlendirmesiyle, çok geçmeden iki araç lüks otomobili belirli bir aralıktan takibe başladı.

Helios siyah camları nedeniyle içerisi görülmeyen araca bindiği andan itibaren vakit geçirmeden hummalı bir çalışma içine girmişti. Tıraş makinesi yardımıyla sakallarını kesmekle başladı işine. Yaklaşık on dakika sonra sinekkaydı tıraş olmuştu. Daha sonra gri ceketini çıkartarak sarı düğmeleri olan siyah bir ceket giydi. Lacivert şık renkteki kravatı yerine de siyah bir kravat taktı. Başındaki peruğu çıkartıp taktığı kalın çerçeveli kahverengi gözlüğü de şoför mahallinde oturan adama verdiğinde onunla yer değiştirmek için artık

hazırdı. Yer değiştireceği kişi tıpkı Helios'un araca ilk bindiği hali gibi, sakallı, onun taktığı peruk gibi saçları olan, gri şık bir takım elbise giymiş ve onunla aynı boylarda olan dublörüydü. Üstelik yüz hatları itibarıyla da Helios'u andırıyordu.

Yapmaları gereken ilk kırmızı ışıkta yer değiştirmektir. İstedikleri fırsatı da yakalamaları gecikmedi. Artık Helios makam şoförü olmuştu. Tabi ki bu değişiklikten peşindekilerin de haberdar olması için peşindeki araçlardan biri yan şeritten kendilerini geçtiği sırada Helios'un yerinde oturan dublörünün bulunduğu camı açması yetti. Böylece istihbaratçılar araçta gri takım elbise giyinmiş olan kişinin Helios olduğunu düşündüler. Onun siyah ceketli şoförü dışında araçta hiç kimsenin olmadığına da kendi gözleriyle şahit oldular...

47

*H*akan Karaköy’de Perşembe Pazarı’nın üst tarafındaki izbe taş bir yapıdan içeri girdiğinde, Türker de tıpkı onun istediği gibi en az yüzyıllık bu eski yapının yekpare demir kapısının önünde onu beklemeye koyuldu.

Merdivenleri çıkan Hakan, binanın ikinci katındaki bir döküm atölyesine girdi. Onu görünce kendisine doğru yaklaşan genç adamın konuşamadığını verdiği selamın cevabını alamayınca fark etti. Belli ki genç adam sağır ve dilsizdi. Gencin üzerindeki mavi önlük ortamdaki kir pas nedeniyle neredeyse tamamen siyaha dönüşmüştü.

Üst kattaki yazıhaneden durumu gören yaşlı aksakallı bir adam Hakan’a doğru hızlı birkaç adım atarak “Buyur evlat ne istemiştin?” diye sorduğunda, Hakan tıpkı lise müdürüne söylediği gibi, bu yaşlı adama da şifreli birkaç cümle sıraladı. Fakat bu adama söyledikleriyle, lise müdürününkiler farklıydı. Yaşlı adam bu sözlere kendi söylemesi gerekenlerle usulünce cevap verdikten sonra bir üst kattaki yazıhaneye çıkan merdivenleri gösterdi. Birlikte girdikleri yazıhanede kısa bir süre sohbet ettiler. Hakan kendisi ve Türker’in vesikalık fotoğraflarının bulunduğu küçük bir zarfı yaşlı adama verdi. Yaşlı adam hatırı sarılır bir parayı kasasından çıkar-

tarak Hakan’a vermeden önce yassı bir zarfa koydu. Hakan para dolu zarfı aldıktan sonra yaşlı adamı yazıhanede yalnız bırakarak merdivenleri inmeye başladı. Yaşlı adam hemen telefona sarılarak muhatabına istediği belgeleri sıralamaya başlamıştı.

Yaklaşık yirmi dakika sonra Hakan aşağıya Türker’in yanına indiğinde, “Gidelim” dedi ve Galata Köprüsü’ne doğru birlikte yürümeye başladılar. Türker ne olup bittiğini merak ettiği için kuşku dolu gözlerle Hakan’a bakıyordu. Biraz geçmişti ki dayanamayarak sordu?

“Neden geldik buraya? Yukarda ne vardı?”

Hakan derin bir nefes aldı. “Benim de ilk kez gördüğüm babamın eski bir dostu, bize gerekli olan şeyler için değerli bir yardım sağlayacak hepsi o kadar. Ayrıca burada bir başkasıyla da bulaşmam gerekiyor.”

“O da bir derban mı?”

“Evet!”

“İlk kez gördüğün bu kişiler seni nasıl tanıyabiliyorlar?”

Hakan gülümsedi. “Bu biraz karmaşık bir durum ancak artık bu olayın bir parçası olduğun için söyleyeyim. Beni kişisel olarak tanımıyorlar ama söyledğim şifreli sözleri tanıyorlar. Eğer doğru kişileri bulur, söylemen gereken doğru şeyleri, önceden belirlenmiş bir sırada söylemeyi becerirsen, senin bekledikleri kişi olduğuna ikna edebilirsin onları.”

Türker dudak büktü. Görünüşe göre, Hakan’ın sözlerini çok iyi anlamamıştı.

“Parola gibi mi yani?”

“Evet. Öyle de denebilir.”

“Şimdi nereye gidiyoruz peki.”

“Bize kamera ve mikrofon lazım unuttun mu? Biz onları satın alırken istediğimiz belgeler de hazırlanmış olacak.”

“Bu belgeleri hazırlamak bu kadar kısa sürer mi?”

“Normalde elbette daha uzun zaman gerektirir ancak göstereceğimiz kişiler ayrıntılara çok dikkat etmeyecektir. Ayrıca çok fazla zamanımız da yok. Bu yüzden eminim bize bu belgeleri hazırlayacak olanlar ellerinden gelenin en iyisini yapacaklardır.”

Türker ve Hakan, sabah olur olmaz, geceyi altındaki sarnıçta geçirdikleri tarihi liseden ayrılmışlardı. Lisenin öğrencileri okula gelmeye başlamadan önce lise müdürü okula gelerek, dikkat çekmeden okulu terk etmelerini organize etmişti.

“Günaydın! Bugün erkencisiniz sayın müdürüm?” diyen güvenlik görevlisine, “Mademki erken geldim, bu sabah kahvaltıyı gel birlikte yapalım. Hadi bize şu yeni açılan pastaneden poğaça aliver...” diye yanıt veren lise müdürü, bu sayede güvenlik görevlisini kapıdan uzaklaştırmıştı. Babacan tavırlarından dolayı müdürü çok seven güvenlikçi genç en az yirmi dakikalık mesafedeki pastaneye doğru giderken, Hakan ve Türker bu fırsattan yararlanarak okulu terk etmişlerdi. Okuldan ayrıldıktan sonra, henüz uyanmaya başlayan şehrin sokaklarında, Sultanahmet Meydanı’ndan, Sirkeci istikametine doğru yorgun adımlarla yürümüşlerdi. Mideleri tamamen boş olduğundan, yollarının üzerindeki bir esnaf lokantasında birer mercimek çorbası da içmeyi ihmal etmemişlerdi. Sirkeci’den geçerken de Hakan’ın isteği üzerine bir fotoğrafçıya girerek vesikalık resim çektirmişlerdi. Türker bu fotoğrafların neden gerektiğini ilk başta anlamasa da, Hakan’ın az önce ziyaret ettiği izbe binanın içindeki döküm atölyesinde hazırlanacak sahte kimlikler ve basın kartları için lazım olduğunu artık anlamıştı.

Galata Köprüsü’nü yaya olarak geçtikten sonra, vapur iskelelerinin önünden Sirkeci’ye geçtiler. Gece neredeyse hiç uyuya-

madıkları için uykulu gözlerle, aralarında bile konuşmadan öylece yürüyorlardı. Sessizliği Türker bozdu.

“Ne yani yapacağımız çekimle ilgili izin belgesi şu anda hazırlanıyor mu diyorsun?”

“Evet. Biz alışverişimizi tamamlayana kadar halletmiş olurlar. Öncelikle bu belge için gerekli olan, tüm evrakların sahtelerini hazırlamaları gerekecek.”

“Nedir onlar?”

“Yayın kuruluşunun şirket yetkilisinin imza tasdik fotokopisi, nüfus cüzdan fotokopisi, kuruluşun başlıklı, kaşeli başvuru dilekçesi ve banka dekontu. Bir de bizim adımıza düzenlenecek basın kartları ve adımıza hazırlanan sahte kimlikler.”

“Tüm bunların hazırlanmasını, az önce girdiğin döküntü binadaki birisi mi sağlayacak? Buna inanmamı beklemiyorsun herhalde?”

“İnan ya da inanma ama o ayarlayacak.”

“Bence bunlarla uğraşmak yerine bir kamera ve mikrofonla gitseydik zaten gazeteci olduğumuza kanaat getirip çekim yapmamız için bizi içeri alırlardı.”

Hakan Gülümsedi.

“Bu işler bahsettiğin kadar kolay olmuyor. Ayrıca bu işi şansa bırakamayız. Bizi sırı götürecek ipuçlarını onlardan önce bularak koruma altına almalıyız.”

Kamerayı satın alacakları Sirkeci'deki Hayyam Pasajı'na vardıklarında, esnaf lokantalarının bulunduğu dar sokağa bakan arka kapısından içeri girdiler. Pasajdaki dükkânların birçoğu henüz açılmıştı. Kimi esnaf dükkân temizliğini yaparken bazıları ise kahvaltılarını ediyordu. Fotoğraf makinesi, kamera ve çeşitli ışık sistemlerinin satıldığı bu pasajda girdikleri ilk dükkânda istedikleri türden bir kamera bulamadılar.

“Sizin istediğiniz türden, yani hard diske kayıt yapan ‘betecam’ bir cihazı ancak ikinci katta 12 numaralı dükkânda bulabilirsiniz.” demişti genç tezgâhtar. Bunun üzerine tarif edilen dükkâna çıktılar. Daha siftah bile etmemiş olan 12 numaralı dükkânın sahibi, sabah sabah yaklaşık on bin dolarlık bir kameranın satışını üstelik nakit olarak gerçekleştireceğini öğrenince, mutluluktan ne yapacağını şaşırdı. İlk iş olarak Türker ve Hakan’a birer çay ikram etmekle işe başladı.

Hakan az önce yaşlı adamdan aldığı para dolu zarftan on bin dolara karşılık gelen tutarda Türk Lirası’nı satıcıya verirken bir taraftan da çayını yudumluyordu. Dükkân sahibi parayı sayarak kasasına koyduktan sonra, kamerayla nasıl çekim yapılacağı konusunda kısa bir eğitim vermeye başladı. Adamın anlattıklarını özellikle Türker dikkatlice dinliyordu. Zaten bu anlatılanlara ayıracak yeterince vakitleri vardı. Satıcı son olarak kameranın arkasına monte edilmiş olan ufak hard disk yerinden çıkararak gösterdi.

“Bakın tüm çekimlerinizi buraya kaydediyor. İsteddiğinizde bu hard disk çıkartarak, bir USB bağlantı yardımıyla herhangi bir el bilgisayarı ile bile rahatlıkla kaydettiğiniz görüntüleri izleyebilirsiniz.”

Kamerayı alıp dükkândan çıktıklarında saatine bakan Hakan, Karaköy’deki döküm atölyesinde ziyaret ettiği yaşlı adamın yanından ayrılalı bir saatten fazla olduğunu fark etti. Şimdi ihtiyaçları olan bu tür kamerayla kullanabilecek bir mikrofonu satın almaktı. Türker’in tavsiyesini dinleyerek bu tür malzemelerin satıldığı yüksek kaldırıma doğru yürümeye başladılar. İstedikleri mikrofonu satın alarak döküm atölyesindeki yaşlı adamın yanına döndüklerinde neredeyse öğlen olmak üzereydi...

48

*H*elios yemek masasına doğru ağır adımlarla ilerledi. Bir ömür beklediği büyük gün nihayet gelip çatmıştı. Eğer planında bir aksilik olmazsa akşam olduğunda, atalarının yüzyıllarca izini sürdüğü büyük bir mirası ele geçirmiş ve kadim düşmanlarından intikamlarını almış olacaktı. Dün akşam peşindeki istihbaratçılar için hazırladığı basit gösteriyi hatırlayarak gülümsedi. İçinden, “Beni hâlâ gözetim altında tuttuklarını sanıyorlar, oysa ben bir kuş kadar özgürüm.” diye geçirerek kendisi için hazırlanmış yiyeceklerin bulunduğu masaya baktı. Neşesi iştihanı da artırmıştı.

Böylesi kutlama zamanlarında daima az pişmiş biftek ve kırmızı şarap tercih ederdi. Bugün için özel olarak seçtiği şarabın yıllanmış lezzetinin keyfini çıkartarak bir kadeh içtikten sonra, küçük dilimler halinde bifteğini yemeye başladı. Yemek faslını bitirdiğinde masanın üzerinde duran peçeteyle dudaklarının yanlarını sildi. Ayağa kalktı ve pencereye yaklaştı. Öğlen vakti olduğu için güneş tüm ihtişamıyla tarihi yapıdanın üzerinde parılıyordu. Cep telefonu çıkardı. Bir numara çevirdi. Telefon kulağında, bakışları ise karşısında duran Ayasofya ve Topkapı Sarayı’nın nefis manzarasındaydı. Telefonun diğer ucundaki Niko’nun sesini duyduğunda sordu.

“Her şey hazır mı?”

“Merak etmeyin her şey emrettiğiniz gibi.”

“Sana verdiğim kılıç yanında mı?”

Helios’un Niko’ya bahsettiği kılıç Rodos Şövalyeleri’nin son büyük üstadına ait olan tarihi bir kılıçtı.

“Evet yanımda.”

“Unutma senden istediğim hediye için onu kullanmanı istiyorum.”

“Merak etmeyin. Eğer her şey hesapladığınız gibi gerçekleşecek olursa, hediyenizi size kendi ellerimle hazırlayacağım. Ve istediğiniz şeylerle birlikte size ulaşmasını sağlayacağım.”

Helios sinsice gülümsedi.

“Sen üstüne düşeni layıkıyla yap yeter. Bir aksilik durumunda ne yapman gerektiğini biliyorsun. Eğer bu defa da, kamyoncuyu elinden kaçırmadaki gibi işi yüzüne gözüne bulaştırırsan kılıcın ne kadar keskin bir çeliğe sahip olduğunu bizzat tecrübe etmeni sağlarım unutma!”

49

Karaköy'deki döküm atölyesine tekrar geldiklerinde, bu defa Türker de Hakan ile birlikte yukarıya, yaşlı adamın ofisine çıkmıştı. Hazırlanmasını bekledikleri şeyler henüz eline ulaşmadığı için yaşlı adam onlara birer kahve ikram etmişti. Bir süre sonra bulundukları atölyeden içeri uzun boylu biri girdi. Yaşlı adam kendisine kuşkuyla bakan Hakan'a "Sorun yok, beklediğimiz kişi bu" anlamında bir işaret yaptı. Yazıhaneden çıkarak adamın yanına doğru yürüdü. Kısa bir süre konuştuktan sonra, yazıhaneden onları izleyen Hakan'a gelebileceğini işaret etti.

Hakan Türker'e "sen burada bekle Türker ağabey." diyerek, yazıhaneden çıktı. Yeni gelenin yanına giderek tokalaştı. Bu arada yaşlı adam da onları rahatça konuşabilmeleri için yalnız bırakarak Türker'in yanına, yani yazıhaneye geri döndü. Kahvesinden bir yudum alarak hiçbir şey olmamış gibi önündeki gazeteye göz gezdirmeye başladı. Türker ise ne olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Kimdi yeni gelen bu adam? Hakan biriyle buluşmalıym derken bu adamı mı kastetmişti? Hakan'la konuşurken, uzun boylu adam bir ara başını kaldırarak, sanki ondan bahsediliyormuş gibi Türker'e bakmıştı. Türker gerçekten de ne yapacağını kestiremiyordu. İçine düştüğü bu durumun nereye varacağını anlayabilmek için yeni tanıştığı Hakan'a güvenmek dışında elinden bir şey de gelmiyordu.

Bir süre sonra Hakan konuştuğu adamdan bir gazete aldı. İç sayfalarından birine baktığında yüz hatlarında oluşan derin üzüntü, Türker'in bulunduğu uzak mesafeden bile fark edilebiliyordu. Hakan bir de adamın gösterdiği fotoğrafa bakınca bu defa yüzünde nefret dolu bir ifade oluştu. Son olarak adamdan küçük bir kartvizit alarak onunla tokalaştı. Elinde gazeteyle yazıhaneye geri dönerken, uzun boylu adam da bulundukları döküm atölyesini terk ediyordu. Hakan yazıhaneye girdiğinde kendisine merakla bakan Türker'e, "Anlatırım..." demekle yetindi. İçinde bulundukları yazıhanede yaklaşık bir saat daha sessizce bekledikten sonra, nihayet genç bir adam elindeki bir poşet ve sarı büyük bir zarfla çıkageldi.

Yaşlı adam zarfı açarak, içinden çıkan ve her biri sahte olarak düzenlenmiş basın kartları, kimlikler ve evrakları kontrol etmesi için Hakan'a uzattı. Gerçeğinden ayırt edilemeyen bu evrakların yanı sıra zarftan tıpkı Hakan'ın istediği gibi yayın kuruluşunun amblemini taşıyan yapışkanlı iki de logo çıkmıştı. Poşetin içinde ne olduğunu ise Türker'in dışında oradaki herkes bildiği için Hakan kontrol etmeye bile gerek görmedi.

Türker ve Hakan yanlarında, kamera, mikrofona, yaşlı adamdan aldıkları, sırt çantasındaki maket, Mimar Sinan'ın günlüğü ve gazete olduğu halde izbe binadan çıktıklarında, Hakan yoldan geçen bir taksiye el işareti yaptı. Taksi şoförü "nereye ağabey?" diye sorduğunda Türker de Hakan'a merak dolu gözlerle baktı. Hakan az önce döküm atölyesine gelen uzun boylu adamdan aldığı kartviziti uzattı. "Bu otele..."

50

*T*ürbenin tüm detaylarını birlikte incelemeye başladılar. Her ikisi de tüm dikkatini Hakan'ın tablet bilgisayarının üzerinde yavaşça akan görüntülerde yoğunlaştırmışlardı.

Türbede kaldıkları on dakikalık süre boyunca Türker elinden geldiğince tüm detayları kadrajının içerisine almıştı. Bazen ilgilerini çeken bir husus olduğunda görüntüyü donduruyor, ekrandaki resmi yakınlaştırmak suretiyle ayrıntıları kendi aralarında yorumluyorlardı. İlk iş olarak sandukaların çevresinde Derban sembolüne benzer bir sembol aradılar ancak tüm bu çabaları netice vermedi.

Türker, “Bence aradığımız yer Kanuni’nin Türbesi değil! Burada bizi bekleyen nasıl bir ipucu olabilir ki?” dedi.

Hakan, Tezkiretü’l Bünyan’da yazılanları bir kez daha gösterdi.

“Bana kalırsa tam da gözümüzün önünde bir yerlerde olmalı. Bak ne diyor, bekçilik eder ona hanedan üyeleri”

Bir an durup düşündükten sonra ekledi.

“Yapmamız gereken tek şey doğru yere bakabilmek. Düşün bir kere bir sırrı sahip olsan onu bir yere gizlesen, gözünün önünde, sana yakın bir yerlerde olsun istemez miydin?”

“Kanuni yaşıyor olsaydı söylediğinde haklı olabilirdin. Yani ona bekçilik edebilirdi. Ancak Hakk’ın rahmetine kavuşmuş bir insan nasıl göz kulak olabilir ki?”

“İşte tam da söylemek istediğim bu. Bir sultanın türbesinden bir şeyi alabilmek veya çalabilmek kolay mı sanıyorsun. İnan bana yüzyıllardır korunan tarihi bir yerden bahsediyoruz. Her dönemde hırsızlık ve güvenlik zafiyetini engelleyebilmek için başında bekleyen muhafızlar ya da güvenlik görevlileri bulunmuştur. Bizim de girmek için aldığımız izni unutma. Düşünsene Osmanlı İmparatorluğu gibi büyük bir cihan imparatorluğu dahi yıkıldı. İşgal yıllarında İstanbul itilaf devletlerinin kontrolüne geçti. Ancak türbeler muhteviyatıyla birlikte korundu. Kurtuluş Savaşı’yla birlikte demokratik ve laik bir Cumhuriyet rejimi geldi. Tüm bu değişiklikler olurken dahi türbelerin korunması geleneği değişmedi. Bu ülkede yaşayan insanların büyük bir bölümü Müslüman olmasaydı dahi böyle bir kültürel miras herkes tarafından korunurdu. Bu yüzden ben aradığımız yerin Kanuni’nin Türbesi olduğuna kesinlikle eminim.”

Hakan’ın yaptığı mantıklı açıklamadan ikna olduğu belli olan Türker “haklısın galiba” diyerek, bakışlarını tekrar ekranda akan türbe görüntülerine çevirdi.

Sultan Süleyman’a ait olan, sandukaların en büyük olanıydı. Diğer sandukalar ise padişah II. Süleyman, padişah II. Ahmed, Mihrimah Sultan, Asiye Sultan, Rabia Hatun ve Saliha Dilaşub Hatun’a ait olanlardı.

Sandukalarda herhangi bir ize rastlayamadıklarında, kubbenin detaylarını incelemeye başladılar. Kubbenin pencerelerindeki motiflerde, kubbeyi oluşturan sütunlarda, pencerelerde, duvarlara yazılı olan ayetlerin bulunduğu hatlarda sıra dışı bir şey bulmaya çalıştılar. Ancak başaramadılar. Olağan dışı hiçbir şey yoktu.

“Galiba bulamayacağız...”

Hakan'ın sözlerinde yaşadığı umutsuzluğun izleri vardı. Elini çenesine götürerek kısa bir süre, ekrana bakarak düşünmeye başladı. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi sordu.

“Sen bir şey saklasaydın ilk yapacağın şey ne olurdu?”

Türker Hakan'ın nereye varmak istediğini bile düşünmeden, aklına gelen ilk cevabı verdi.

“Onun sığabileceği bir muhafaza bulurdum herhalde. Yani bir kasa, çekmece veya bir saklama kabı”

Hakan'ın yüzü bir anda ısıllı oldu. Büyük bir keşif yapmış gibi “tabi ya...” dedi “Saklama kabı! Harikası Türker ağabey bu her şeyi açıklıyor işte...”

Tablet bilgisayarını eline alarak görüntülerin arasında bir bölümü aramaya başladı. Türker, Hakan'ın ışıldayan gözleri ve telaşlı hareketlerinden bir şey bulduğunu anladı ancak ne olduğunu bir türlü kestiremiyordu. Hakan bu sırada Türker'in sandukaların hemen üzerindeki kandillerden aldığı yakın çekim görüntüleri inceliyordu. Belirli bir açıyı dondurup resmi büyüttüğünde ekrandaki görüntü, Türker'in de, Hakan'ın neyden bahsettiğini anlamasına yetti. Türker'in dudaklarından tıpkı kalbindeki saflığı gösteren iki kelime dökülüyordu.

“Saklama kabı!”

Hakan ekrandaki dondurulmuş Derban sembolünün üzerine çizilmiş olduğu objeye bakarken gülümsedi.

“Hayır ağabey. Haklısın ama tam olarak öyle değil. Bu bir devekuşu yumurtası!”

“Deve kuşu yumurtası mı?”

“Evet. Ne yazıyordu ipucunda? Bekçilik eder ona hanedan üyeleri, dizilir birer tespih ve nur demeti gibi, yaklaştırmaz haşereleri! İşte bu kadar basit ve bu kadar manalı.”

Hakan ekrana hayranlıkla bakıyordu.

Türker merak ederek sordu. “Nurla, tespih ve haşerelerle ne ilgisi var ki bu yumurtaların?”

Hakan ekrandaki görüntüde kandillerin arasına bir süsmüş gibi dizilmiş olan devekuşu yumurtalarını gösterdi. Devekuşu yumurtaları çeşitli renklerdeydi. Kimisinin üzerinde birbirinden güzel hatlar vardı. Kimisini ise harika tezhip çalışmaları süslüyordu. Her birinin alt kısmından tespih imamesini andıran püsküller sarkıyordu.

“Nurla olan ilişkisi aralarına dizildikleri kandillerden geliyor. İşte dedi hanedan üyelerinin sandukalarının üzerine bir nur demeti gibi dizilmiş olan kandillerin arasında duran bu devekuşu yumurtaları, aradığımız yüzlerce yıllık saklama kapları. Özellikle örümcek ağlarını ve haşereleri engellemek için Mimar Sinan’ın camilerde ve türbelerde kullandığı bu devekuşu yumurtalarının haşereler üzerindeki etkisi, üzerlerine sürülen bir alaşımla daha da artırılıyordu. Günümüzde bile birçok araştırmaya konu olmuş bu durum, biliyor musun? Araştırmalara göre özellikle örümcekler ve haşereler devekuşu yumurtasının neşrettiği kokudan rahatsız olup bu yumurtaların bulunduğu mekânlarda yuva yapmıyorlar. İşte haşerelerle olan ilişkisi de buradan. Altlarından sarkan imameyi andıran püsküller yüzünden de tespih gibi dizilmişler.”

Türker ekranda üzerinde Derban sembolü olan devekuşu yumurtasından bakışlarını alamıyordu. Hayran bir tavırla gülümsedi.

“Asıl ilginç olan bunu yüzyıllar önce düşünebilmiş olmaları.”

“Haklısın.”

“İyi ama nasıl alacağız onu oradan?”

Hakan beklediği bir soruyu duymuş gibi bilgece gülümsedi. Döküm atölyesindeki yaşlı adamdan aldığı poşet önünde duruyor-

du. Poşetin içindeki ufacık bir koliden çıkardığı tulumu ve bareti gösterdi.

“Şu anda türbede yenileme yapıldığına göre, yumurtayı oradan alabilecek bir restorasyon işçisine ihtiyacımız var...”

51

“*H*elios dün gecedan beri, Boğaz’daki evden başka bir yere ayrılmadı mı Remzi?”

“Hayır efendim.”

“Evde olduğunu nereden biliyorsunuz peki? Belli ettirmeden gizlice çıkmış olamaz mı?”

“Evin zaten tek bir çıkışı var ayrıca yakınlarındaki bir bina-
dan kısmen de olsa arkadaşlarımız içeriye gözetleyebiliyorlar.
Söylediklerine göre ekseriyetle zamanını çalışma odasında kitap
okuyarak geçiriyor. Yemek ve çalışma saatleri dışında da genelde
istirahat ediyormuş.”

“Ziyaretine gelen olmuş mu peki?”

“Hayır.”

“Ya Helios’u dün getiren şu şoför? Bugün de gelmiş mi?”

“Hayır. Görünüşe göre Helios bugün evinden dışarı çıkmayacak.”

“Niko’dan bir haber var mı?”

“Hayır!”

Erman’ın suratı asıldı.

“Ortada garip bir şeyler var ama bizim elimizden seyretmek dışında bir şey gelmiyor Remzi.” Sonra bir şeyler hatırlamış gibi sözlerini sürdürdü. “Süleymaniye Camii’nin çevresini gözetim altında tutuyor musunuz? Cinayetten bu yana olağandışı bir şeyler var mı?”

Remzi, “Efendim sabah burada değildim, arkadaşlara sorayım hemen...” diyerek kısa bir süreliğine dışarıya çıktı ve içerdeki bir adamı el işaretiyle yanlarına çağırdı. Az sonra Remzi’nin çağırdığı Nihat isimli istihbaratçı saygılı bir baş selamı vererek odaya girdi. Erman’a bakarak sordu.

“Buyurun efendim?”

“Nihat bir sor bakalım arkadaşlara, cinayetten bu yana Süleymaniye Camii’nin etrafında sıra dışı bir şeyler cereyan etmiş mi?”

Nihat “Olur efendim?” diyerek çıktı. Bir süre sonra elinde bir dosyayla tekrar geldi. Elindeki dosyayı Erman’a vererek odayı terk etti. Erman dosyadaki raporu incelemeye başladı. İkinci sayfaya geçtiğinde, kuşkulu gözlerle Remzi’ye baktı.

“Bugün ulusal bir televizyon kanalından, Süleymaniye Camii’ne yarım saat arayla iki kez peş peşe gelip çekim yapmışlar. İlki işlenen cinayetle ilgili, diğeri ise Kanuni Sultan Süleyman’ın türbesi hakkındaymış. İki ayrı izin belgesi, iki ayrı ekip, sence de tuhaf bir durum değil mi bu? Neden böyle bir şey yapsınlar ki?”

“Haklısınız” dedi Remzi. “Kanalı arayıp teyit alalım hemen isterseniz?”

“Olur”

Remzi telaşlı hareketlerle odadan çıktı. Beş dakika sonra geri döndüğünde, yüzünde hayret dolu bir ifade vardı.

“Haklıymışsınız. Televizyon kanalından cinayetle ilgili bugün sadece bir ekip göndermişler.”

Bir an şaşkın gözlerle birbirlerine baktılar. Ardından Erman kapıya doğru seğırtti.

“Gidelim...”

52

Süleymaniye Camii'nin, Sultan Süleyman Türbesi'nin tam karşısındaki yan kapısına yaklaştığında, Hakan derin bir sızı hisseti yüreğinde. Babasının öldürüldükten sonra buraya neden getirildiğini tahmin edebiliyordu ancak babasının cesedinin burada bulunmuş olduğunu gazeteden öğrenmiş olmak Hakan için ayrı bir üzüntü kaynağı olmuştu. Karaköy'deki döküm atölyesine gelen uzun boylu adamdan aldığı gazetedeki haberi birkaç kez okumuştı. Elbette haberde sansür uygulandığı için birçok şeyden hiç söz edilmemiş olmalıydı.

Elini başındaki sarı renkteki barete götürerek yüzünü iyice gizlemesi için biraz daha aşağı indirdi. Caminin yan kapısına birkaç adımı kalmıştı. Türbenin girişini rahatlıkla görebiliyordu. Yan kapının eşiğinden dış avluya adımını atarken başını biraz daha öne eğerek yüzünü gizledi.

Türker ile birlikte yaklaşık yarım saattir cami kapısının hemen karşısındaki lokantalardan birinde oturarak içeri girmek için bu uygun zamanı kollamışlardı. Sivil giyimli istihbaratçı da dikkatlerinden kaçmamıştı. Badem bıyıklı bu adam dikkat çekmeden etrafı göz hapsinde tutuyordu. Tabii ki onlar onun bir istihbarat görevlisi olduğunu bilmiyordu. Ancak sivil giyimli bir emniyet mensubu

olduğu kesindi. Caminin dış avlusunda gezmekte olan bir Fransız turist grubunun bulunduğu tarafta çıkan bir karmaşa istihbaratçının dikkatini o tarafa çektiğinde, Hakan da beklediği fırsatı bulmuş ve harekete geçmişti. Bu karmaşanın nedeni bir yankesicinin turistlerden birinin cüzdanını çalmaya yeltenmiş olmasıydı.

Sık adımlarla türbenin bulunduğu avluya açılan çift kanatlı kahverengi ahşap kapıyı vardı. Kapıyı araladı ve içeri girdi. Dış cephesine inşaat iskelesi kurulmuş olan türbenin avlusundaki her iki yanında çeşitli tarihi mezarların bulunduğu taşlıkta birkaç dakika ilerledikten sonra nihayet türbeye ulaştı.

İçeri girmeden önce geldiği yöne doğru baktığında kimseyi göremedi. Etrafta kimsecikler yoktu. Ahşap kapıdan içeri süzülüyordu derin bir “oh” çekti. Türbenin içine de bir iskele kurulmuştu ve içerde de kimse yoktu. Vakit kaybetmeye hiç niyeti olmadığı için hemen işe koyuldu. Her an birisi tarafından yakalanma ihtimali çok yüksekti. İbret dolu bakışlarla sıra sıra dizilmiş olan sandukaların yanından geçerken, “Sultan Süleyman dahi olsan ölümü tadacak-sın!” diye düşündü.

Sandukaların üzerinde sıralanmış olan kandillerin bulunduğu yere vardı. Kandillerin arasında altlarından tespih imamelerini andıran püsküllerin sarktığı deve kuşu yumurtalarından, üzerinde Derban sembolü olanı bulması birkaç dakikasını aldı. Hedefindeki yumurtayı bulduğunda mutluluktan gözleri parladı. Sanki başka bir âleme dalmış gibi tüm benliğiyle yaptığı işe vermişti kendini. Türbenin içine kurulmuş olan iskeledeki demir bağlantılardan birine basarak yumurtaya uzandı. Dikkatlice yerinden çıkardığı anda bel hizasına dokunan bir el hissetti. Korku dolu bakışlarla arkasını döndüğünde, ilk kez gördüğü bir adam kendisine kuşku dolu gözlerle bakıyordu...

“Kimsin sen? Yalnız başına ne yapıyorsun burada?”

Bu soruyu soran Erman'dı.

İlk başta rengi atmış olan Hakan, kısa bir sürelik afallamayı üzerinden attıktan sonra, tulumunun cebinden çıkardığı küçük bir fırçayla elindeki yumurtayı ve boş kancayı gösterdi. Yumurtayı Derban sembolünü eliyle kapayacak şekilde tutmuştu.

“Ben restorasyon ekibindenim. Bu elimde gördüğünüz devekuşu yumurtalarını ve kandilleri temizliyorum. ”

Dudaklarından bu kelimeler kararlı bir sesle dökülürken kalbi ise korkudan bir kuş gibi çırpınıyordu.

Erman şüpheli gözlerle baretin altından dökülen kıvrık saçları ve gözlükleriyle bir bilim insanını andıran, temiz yüzlü genç şahsı süzdü.

“Neden yalnızsın burada?”

“Diğer arkadaşlarım biraz önce paydos ettiler. Ben de işimi bitirip birazdan çıkacağım.”

Erman Hakan'ın söylediklerinden ikna olmuş gibiydi. Karşısındaki bu adamın Niko'nun ekibinden bir suikastçı olma ihtimali yok denecek kadar azdı. Erman burayı araştırırken, yardımcısı Remzi de caminin içinde, görevlilerden bilgi alıyordu.

Erman, “Bugün burada ulusal bir kanaldan televizyoncular varmış. Geldiklerinde siz de burada mıydınız?” diye sordu.

Hakan bir şeyler hatırlamaya çalışır gibi düşündü. “Ha evet bugün gelmişler, diye duydum ancak ben kimseyi görmedim. Çünkü o esnada burada değildim.”

Erman ikna olmuş gibiydi, “Peki! Siz işinize devam edin. Bittiğinde çıkabilirsiniz.” diyerek, etrafı bir şeyler arar gibi süzmeye başladı. Hakan elindeki küçük fırçayla birkaç yumurtayı ve kandili daha temizledikten sonra “iyi günler” dileyerek çıktı.

Erman Hakan çıktıktan bir süre sonra bu defa onun az önce çalıştığı yerleri incelemeye başladığında, bir anda rengi atarak kapıya koştu. Çünkü türbeye ilk girdiğinde Hakan'ın gösterdiği yumurtanın takılı olması gereken kanca hâlâ boştu...

53

Sultanahmet yakınlarındaki üç yıldızlı otelin ikinci katındaki bir odada, ellerindeki devekuşu yumurtasına merakla bakan Türker ve Hakan tarif edilemez bir heyecan içindeydi. Hakan elinde tuttuğu üzerinde Derban sembolü olan yumurtayı kulağına yaklaştırarak içerisinden gelen sesi dinlemek için hafifçe salladı. Tıpkı tahmin ettiği gibi yumurtanın içerisinde bir şeyler vardı. Hakan yumurtanın alt tarafına takılmış olan imameyi andıran püskül kısmının olduğu metal bölümü bir vida gibi çevirerek çıkardığında, gördükleri manzara karşısında birbirlerine bakarak neşeyle gülümsediler.

Deve kuşu yumurtasından küçük bir kâğıda sarılı ufacık bir şişe çıkmıştı. Şişenin alt ve üst kısımları altınla işlenmişti. İçinde ise mürekkebi andıran mor renkte bir sıvı vardı. Şişenin sarılı olduğu kâğıt ise tıpkı Mimar Sinan'ın günlüğündeki sayfalar gibi boştu.

Hakan gülümsüyordu. Türker ise ne olduğunu anlayamadığı sıvıya tuhaf tuhaf bakıyordu.

“Nedir bu ölümsüzlük iksiri falan mı?”

Hakan, “Hayır. Görünmezi görünür hale getiren bir ayraç!” diyerek anlatmaya başladı...

54

U sta mimar yaşadığı dünyadan azade olmuş gibi farklı bir âleme dalmıştı. Elinde tuttuğu marpuçtan aldığı her bir nefeste, nargilenin fokurtuları bir anda ilahi bir el deymiş gibi devasa yapının içinde dalga dalga yayılarak yankı buluyordu. Tüm bu ses büyümesinin nedeni, kubbenin altındaki kemerlerin aralarına yerleştirilmesini sağladığı küplerdi. Ağızları yere bakacak şekilde yerleştirilmiş olan bu küpler, estetik kaygı gözetilerek itinayla yerleştirilmeliydi. Öyle ki çok dikkatle bakılmadığı takdirde çıplak gözle görülmeleri mümkün olmamalıydı. Böylesi bir ahengi teşkil edebilmek için saatlerdir birtakım notlar alıyordu.

Her bir nefeste, nargilenin her bir fokurdamasında, bazen çehresi asılıp küplerden birinin yerini değiştiriyor, bazen ise tüm çehresini saran bir gülümseyişle küplerin başında bekleyen yardımcılara bir el işareti yaparak, “Âlâ yeri güzel, bu şekilde kalsın.” diye talimatlar veriyordu.

Nargilenin fokurtuları muhteşem yapının içinde dalga dalga büyüyedursun, “Mimarbaşı, inşası gereğinden fazla uzayan caminin ortasında oturmuş, bir de keyifle tömbeki tüttürüyor!” dedikoduları gün içinde kulaktan kulağa yayılarak, önce Kubbealtı vezirlerine ardından da Padişah’ın bizzat kendisine kadar ulaşmıştı.

İkinci vaktini biraz geçtiğinde, Sinan hâlâ elindeki marpucun sipsisini dudaklarına götürmüş, muhteşem yapının akustiğiyle meşguldü. Nargilenin şişesinde oluşan fokurdamaya Koca Sinan'ın sırtının dönük olduğu kapı tarafından gelen bir gürlleme son verdi.

“Bu ne haldir mimarbaşı? Tez malumat ver!”

Sesin sahibi Cihan Hükümdarı Sultan Süleyman Han'dı. Koca Sinan sesi duyar duymaz marpucu bırakarak adaba geçti ve başını öne eğdi.

“Hoş geldiniz hünkârım.”

Sultan Süleyman sert bir yüz ifadesiyle sordu.

“Yıllardır bir türlü bitmeyen bu mukaddes yapının, inşaatını bu kadar geciktirmen yetmez gibi, bir de içerisinde oturmuş tömbeki mi tüttürürsün bire gafil?”

Mimar Sinan hiç orali olmamıştı aslında. Lakin karşısındaki bir cihan hükümdarıydı ve gereği gibi davranmalıydı.

“Hâşâ hünkârım, ne haddime. Maksadım yüce isminizi taşıyacak olan bu eserin akustiğini test etmektir. Hem nargilede tömbeki yok, sadece sudur.”

Padişahın bir el hareketiyle mahiyetindeki iki yakın koruması dışındaki herkes, -Veziriazam Rüstem Paşa da- dışarı çıktı.

Sultan Süleyman gülümsedi.

“Senden istediğim diğer hususta bir netice alabildin mi?”

“Hünkârım eğer müsaade buyurursanız, size bir şey göstermek isterim.”

“Müsaade senindir mimarbaşı.”

Mimar Sinan, Sultan Süleyman'a yaklaşarak sadece onun duyabileceği bir şekilde konuştu.

“Hünkârım emir buyurmuş olduğunuz özel yapım mürekkebi Allah’ın izniyle hazırladım.”

Mimar Sinan belindeki kuşağa sarılı, mürekkep dolu ufacık bir cam tüpü çıkararak sultana gösterdi.

Sultan Süleyman çok memnun olduğu bir haber almış gibi tebessüm etti.

“Âlâ. Tecrübe etmek isterim.”

“Hemen burada mı hünkârım?”

“Hazır dememiş miydin?”

“Elbette hünkârım!”

Mimarbaşı elinde ceylan derisinden yapılmış bir kâğıt ve mürekkep olduğu halde, hünkâr ile birlikte yürümeye başladı.

“İzahat ver bakalım mimarbaşı nasıl muvaffak oldun bu işe?”

“Hünkârım öncelikle size mürekkebin hammaddesini nasıl temin ettiğimi ve nerede damıttığımı göstermek isterim.”

“Göster.”

“Hünkârım buradan baktığınızda net görülmeyen bir oda inşa eyledik. Caminin iç avlusundan, camiye giriş kapısının üzerine doğru baktığınızda, yani sizin az önce girdiğiniz kapının üst kısmına baktığınızda, ufak bir balkon görürsünüz.”

Koca Sinan işaret parmağıyla tarif ettiği balkonu gösterdi. Hünkâr fark ettiğini belirten hafif bir baş hareketi yaparken, Sinan devam etti.

“Balkonun estetik kaygı ile inşa ettiğimiz bir orta, iki de yan olmak üzere üç kemeri var. Ortadaki büyük olanın arkasına doğru baktığınızda, buradan göremeyeceğiniz dört tane delik yani menfez inşa eyledik. Bunların her birini hava akımını teşkil eden tahliye boruları gibi düşünebilirsiniz. İçerde yüce dinimizin gereği

için, ikinci vaktinden itibaren kandiller yandığında, kandil yağlarının oluşturduğu isleri emen bu menfezler sayesinde tüm bu isi bir odada toplayabileceğimiz sistemi oluşturduk. Böylece zaman içinde, bu islerin tavan ve duvarlardaki Ahmet Karahisari hatlarına ve türlü kalem işlerine vereceği olası zararları ortadan kaldırdık.”

Sultan Süleyman hayran nazarlarla dinliyordu mimarbaşını.

“Âlâ mimarbaşı! Devam et...”

“Menfezlerin oluşturduğu hava akımıyla çekilen isler “İs odası” adını verdiğimiz küçük odacığın duvarlarına yapışıyor. Bu isler biriktikçe ortaya çıkan kurum tabakasını kazıdıktan sonra havanda döverek, içerisine bazı özel alaşımlar katıyoruz ve bu elimde gördüğünüz mürekkebi oluşturuyoruz. Caminiz için yapılacak hatlarda bu mürekkep kullanılacak. Ancak sizin istediğiniz etkiyi oluşturabilmek için, demir sülfat ilave etmem gerekti hünkârım. Sanırım bu izahatımdan sonra tecrübe vakti gelmiştir.”

“Sabırsızlıkla bekliyorum mimarbaşı ve bizzat ben yazmak isterim.”

Sinan mürekkebi ve ceylan derisinden yapılmış olan kâğıt parçasını sultana uzattı.

“Elbette hünkârım.”

Sultan “Bismillah” diyerek, mürekkeple bir “elif” çizdi. Ardından da bir cevap bekler gibi Sinan’a baktı.”

Sinan sakın bir edayla gülümsedi.

“Bekleyiniz hünkârım.”

Birkaç dakika sonra elindeki kâğıt parçasına bakan Sultan Süleyman’ın gözbebekleri şaşkınlıktan kocaman oldu. Kâğıttaki “elif” önce silik bir hal almış, çok geçmeden ise tamamen gözden kaybolmuştu. Sultan Süleyman hayranlık dolu bakışlarla Sinan’a gülümsedi.

“Tamamen silinmedi değil mi?”

“Yazı yerinde duruyor hünkârım. Sadece tekrar görünür hale gelmesi için başka bir ayraca ihtiyaç var. Onu da gizleyeceğimiz çok müsait bir yer buldum Allah’ın izniyle...”

Sultan Süleyman, mimarbaşının gözlerinin hedefindeki, kandiller ve devekuşu yumurtalarını asılacağı noktaya baktığında, tüm çehresini kaplayan anlamlı bir tebessüm oluştu. Sinan’ın neyi kastettiğini anlamıştı.

“Sakladığımız bir şeyi göz önünde aramak kimsenin aklına gelmeyecektir hünkârım!”

“Âlâ mimarbaşı! Aliyyül Âlâ”

55

*T*ürker ve Hakan hayranlık dolu bakışlarla etrafı inceliyordu. İçinde bulundukları mekân Sultanahmet Meydanı ile Gülhane parkı arasındaki turistik eşya satan mağazalardan biriydi. Altında yer alan sarnıç sayılmazsa üç katlı bir yerdi. Tramvay yolunun bir arka sokağında üç dört yıldızlı otellerin arasındaydı. Modern bir yapı olmasına rağmen özel mimarisi sayesinde tarihi bir görüntü verilmeye çalışılmıştı. Aslında içinde yüzyılları aşan bir sır barındıran bu bina, tarihi yapımadaki birçok mekân gibi, bir sarnıcın üzerine inşa edilmişti.

Türker ve Hakan'ı buraya getiren şey, Mimar Sinan'ın günlüğünde yazılanlardı. Sultan Süleyman'ın türbesinde buldukları ayrıcalık, boş sayfaya ufak bir fırça yardımıyla sürdüklerinde, sayfalardaki yazılar ayrıca tepkimeye girmiş ve yazılar görünür bir hal almıştı. Mimar Sinan özellikle gizlediği bu sayfada Matrakçı Nasuh tarafından çizilmiş olan bir minyatürden bahsetmiş, saklandığı yer olarak da içinde bulundukları bu mağazanın altındaki sarnıcı işaret etmişti. Türker ve Hakan tarif edilen yeri bulduklarında yüzyıllar önce Mimar Sinan'ın hesaba katmadığı bir sürprizle karşılaşmışlardı.

Mağaza sahibinin karşısında oturan Hakan, az önce satın aldığı halı için yaklaşık yüz bin dolarlık bir ödeminin üç bin dolarlık kaparo

kısmını öderken, Ömer ismindeki mağaza sahibi, binanın altında yer alan sarnıcın hikâyesini anlatmaya başladı.

Turistik bir işyeri inşa etmek için bu yeri satın aldıklarında altındaki sarnıcı keşfederek çok şaşırmışlardı. Anıtlar müdürlüğünden gerekli izinleri alındıktan sonra çelik bağlantılardan oluşan kolonlar kullanarak binayı bu sarnıcın üzerine inşa etmişlerdi. Böylece sarnıcın tarihi dokusu zarar görmemişti. Bazen hatırı sayılır müşterilerinin talebi üzerine bu bölüme inerek gezmelerine izin verdiklerinden bahsedince Hakan bu fırsatı kaçırmadı hemen yanı başında oturan Türker'e bakarak, "eğer sizce bir sakıncası yoksa biz de aşağıyı şöyle bir gezmek isteriz..." dedi. Türker de yüzüne verdiği merak dolu bir ifadeyle Hakan'ı destekledi. "Gerçekten çok iyi olur."

Ömer samimi bir gülümsemeyle, "elbette sakıncası yok" diyerek başıyla merdivenden inmekte olan genç mağaza çalışanını işaret etti. "Arkadaşımız size yolu gösterebilir."

Genç adam elinde, iki orta şekerli kahve ve iki bardak su konulmuş olan gümüş bir tepsi olduğu halde onlara doğru geliyordu.

"Kahvelerinizi içtikten sonra gönlünüzce gezebilirsiniz."

Hakan etraftaki birkaç turisti gösterdi.

"Aslına bakarsanız siz müşterilerinizle alakadar olurken, ben de arkadaşımınla birlikte aşağıda hem kahvemizi içer, hem de sarnıcını şöyle bir gezeriz diye düşünmüştüm."

Ömer gülümsedi. Kahve servisi yapan genç adamı eliyle işaret etti.

"Neden olmasın? Yusuf size aşağıya kadar eşlik etsin. Ben de işim biter bitmez size katılırım."

Hakan ve Türker, bulundukları mağazadaki üç dört turist dışında, çalışan olarak sadece üç kişiyi görmüşlerdi. Bunlardan bir tanesi mağazanın hemen girişindeki uzun boylu iri yapılı güvenlik

personeliydi. Girişin hemen sağındaki ufak bir masanın önünde oturuyor, dışarıdan gelen geçeni seyrediyordu. Kendisini mağaza sahibi olarak tanıtan Ömer, bir de Yusuf denilen genç adam dışında başka kimse yok gibiydi. Yusuf'un rehberliğinde aşağıya inen merdivenlere doğru yürümeye başladılar. Sarnıcın bulunduğu bölümün duvarlarına dekoratif çerçeveleri olan birbirinden güzel tezhip çalışmaları asılmıştı. Bu tezhiplerin üzerine konulan ufak spot ışıklarının oluşturduğu loş ortam, mağaza dâhilinde çalınan otantik müzikle de birleşince eşine az rastlanır türden bir atmosfer ortaya çıkarıyordu.

Yusuf elindeki tepsiyi sarnıcın her yerini görebilen hâkim bir noktasına konulmuş şık bir oturma grubunun ortasındaki sehpanın üzerine bıraktı. Yanlarından ayrılmadan önce, “Buyurun afiyet olsun. Burada dilediğiniz kadar kalabilir, istediğiniz gibi gezebilirsiniz. Ömer ağabey de az sonra gelir zaten.” diyerek yanlarından ayrıldı.

Yusuf'un son basamağı da çıktığını görür görmez, Hakan oturduğu yerden telaşla kalktı. Tıpkı Mimar Sinan'ın günlüğünde yazdığı gibi sarnıcın sağ tarafındaki duvarın tuğlalarını incelemeye başladı. Türker Hakan'ın aradığını rahatça araştırabilmesi için, Yusuf isimli genç adamın çıktığı merdivenlerin başında bekliyordu. Gelip gidenin olmadığını görünce de meraklı bakışlarını, aradığını bulmuş mudur ümidiyle Hakan'ın bulunduğu yere çeviriyordu...

56

“**B** urnumun dibindeki adamı elimden kaçırdığıma hâlâ inanamıyorum Remzi. Adam kameralara da görüntü vermemiş. Baretiyle yüzünü gizlemeyi başarmış.”

“Aradıkları şeyin deve kuşu yumurtasının içinde olduğu kim-
senin aklına gelmezdi efendim. Bu yüzden kendinizi suçlamaya
gerek yok. Kim olsa sizin yaptığınızın aynısını yapardı.”

“Haklısın galiba ama bu mazeret olamaz.”

Erman derin bir “of” çekti. “Restorasyonda çalışan işçiler gibi
giyinmiş o adamın Niko’nun ekibinden olduğunu hiç sanmıyorum
Remzi. Türker Kara da olmadığına göre, olaya bir aktör daha
karışmış oldu.”

“Belki de Derban denilen teşkilatın bir üyesidir. Tıpkı Helios’un
anlattığı gibi sırrın ifşa olduğunu öğrendikleri için, ipuçlarını koru-
maya almaya çalışıyorlardır.”

“Devekuşu yumurtasının içinde sırrın ipuçlarından biri mi
vardı diyorsun?”

“Başka ne olabilir ki?”

Erman “haklı olabilirsin” diyerek masanın üzerinde duran not
defterine yeni bir soru daha yazdı. “Türbedeki kimdi ve yumurtanın
içinde ne var?” Sağ elini çenesine götürerek ovuşturdu. Canının

sıkıldığı her halinden belliydi. “Şu Türker Kara’nın arkadaşı Kerim’i takip ediyor musunuz?”

“Evet efendim.”

“Sıra dışı bir şey var mı? Türker Kara ile ilgili herhangi bir gelişme?”

“Yok efendim.”

“Bu adam nereye kayboldu peki? Düşünsene bir kere, benzinciden öylece ayrıldı. Polis tarafından aranıyor. Kalacak ve gidecek hiçbir yeri yok. Herhangi bir otele gitse kimliğini kullanmak zorunda ve hemen yakalanır. Buna rağmen biz böyle birini dahi yakalayamıyoruz. Bu adam ya birilerinden destek alıyor ya da onu öldürüp bir kuyuya attılar.”

“Arzu ederseniz şu Helios denilen adamı gözaltına alalım ve konuşuralım?”

“Bu gidişle başka bir çaremiz kalmayacak zaten ama onu ne ile suçlayacağız ki? Evinde bulundurduğu kafatası için mi? Onun tüm bu olup bitenle bir ilişkisi olduğu o kadar aşikâr ki. Ancak diğer taraftan tüm bu olaylar cereyan ederken adamın Boğaz’a nazır evinde oturup günlük yaşantısına devam ettiğine tüm ekibimizle birlikte bizzat biz şahitlik ediyoruz!”

Erman son sözlerini henüz bitirmişti ki, Nihat kapıyı çalarak içeri girdi. Elinde bir dosya vardı. Hareketlerindeki telaştan önemli bir haberle geldiği anlaşıyordu.

“Efendim böldüğüm için özür dilerim ancak beklediğiniz otopsi raporu geldi.”

“Türker Kara’nın ailesi ile ilgili olan mı?”

“Evet efendim. Bence acilen görmenizi gerektiren çok önemli bir şey bulmuşlar!”

Erman Nihat'ın elinden dosyayı acele hareketlerle alarak, çabucak bir göz attı. Altı çizili sözcükleri okurken göz bebekleri tıpkı yaşadığı şaşkınlık gibi kocaman oldu.

“Ne tür bir şeytan böyle bir şey düşünebilir ki?”

57

Dikdörtgen şeklindeki kırmızı tuğlanın üzerinde Derban sembolünü gördüğünde, cebinden çıkardığı çakıyla etrafını kazımaya başladı Hakan.

“Buldum işte burada!”

Bakışlarını bir anlığına ona doğru çeviren Türker içinde bulundukları sarnıcın girişindeki basamaklarda bekliyordu, “acele et” diyerek yukarıyı gözetlemeye devam etti. Bereket versin ki altında bulundukları mağazanın sahipleri yaptıkları bu araştırma faaliyetinin henüz farkına varmamışlardı.

Bulundukları sarnıcın arka taraflarındaki bazı taşıyıcı kolonların bulunduğu bölümlere tam bir karanlık hâkimdi. Hakan tuğlanın etrafını kazıma işlemini tamamladı. Tuğlayı yerinden çıkartıp arkasına baktı. Tuğlanın arkasında bir boşluk vardı. Hakan tam bir sükûtu hayal yaşıyordu.

Türker’e “burada değil” diye seslendi.

“Ne demek burada değil? Nereye gitmiş olabilir ki?”

“Bilmiyorum birisi bizden önce davranmış olmalı...”

Türker “kim almış olabilir ki?” dedi şaşkınlıkla. Sözlerini henüz bitirmişti ki, geniş bir taşıyıcı kolonun arkasından Hakan’a doğru, yaklaşan karartıyı fark etti.

Şiddeti giderek artan ayak seslerinin kendisine doğru yaklaştığını duyduğunda Hakan da ürpermişti. Belli ki bulundukları yeraltı sarnıcında yalnız değildiler. Türker'in gördüğü karartı aydınlık bir alana çıktığında, Hakan'a silahını doğrultmuş adamı gördü. Tanıdığı bir yüzü görmüş gibi nefretle baktı.

Bu Niko'ydu. Yüzünde sinsi bir gülümseme vardı.

“Yoksa bunu mu arıyordunuz beyler?”

Sağ elinde silah, sol elinde ise onlara gösterdiği silindirik ahşap bir kutu tutuyordu. Tam bu sırada Türker kendilerine doğru elinde bir silahla mağaza tarafından yaklaşan Yusuf'u da fark etti. Anlaşılan pusuya düşürülmüşlerdi.

Türker hiç düşünmeden ailesinin katili olan Niko'nun üzerine doğru saldırdı. Bir yandan da belindeki silaha gitmişti eli. Niko'nun ona doğrultmuş olduğu elindeki silah umurunda bile değildi.

“Seni geberteceğim aşâğılık herif...”

Niko, haykıarak kendine doğru koşan Türker'e şaka yapmadığını göstermek için ona doğru bir el ateş etti.

“Kıpırdama! Yoksa seni de güzel karının yanına yollarım.”

Niko'nun susturucu takılmış silahından çıkan kurşun yüzünün yanını yalayıp geçtiğinde Türker ancak kendisine gelebildi. Olduğu yerde kaldı. Mağazadakiler içerdeki iki kişilik turist çifti de yolladıktan sonra mağazanın giriş kapısını kapadılar. Bu arada kendisini mağaza sahibi olarak tanıtmış olan Ömer isimli adam da elinde kınına haç işlenmiş ve yüzyıllar öncesine ait olduğu anlaşılan bir kılıçla birlikte onların olduğu yere geldi. Turistler dışarı çıktıktan sonra, mağazanın güvenlik görevlisi mağazanın girişindeki elektronik kepengi yarıya indirmiş ve giriş kapısının camına da Closed (Kapalı) yazısı asmıştı. Ayrıca kimsenin kendilerini rahatsız etmemesi için camekânlı kapının ardında nöbet tutmaya başlamıştı.

Niko Ömer'den aldığı kılıcın keskin çeliğine hayran dolu ifa-
delerle baktı.

“Birazdan sefil boyunlarınız kralları öldürmüş bir çeliğin so-
ğukluğuyla tanışma şerefine nail olacak. Ama onun öncesinde
sırf az önceki sorunuzu cevaplamak adına bu minyatürün elimize
nasıl geçtiğinden bahsedeyim. O yüzden lütfen sözümü kesmeden
dinleyin. Hem böylece birkaç dakika fazla yaşamış olursunuz.”

Sözlerinin etkisini artırmak istercesine pis pis sırttı.

“Bir süre önce bu mağazayı yüklü bir ücrete satın aldığımız
adamlar, Sultanahmet'te inşa edecekleri yeni mağazaları için bu-
rayı satın aldıklarında, içinde bulunduğunuz sarnıcı ve sembolü
keşfettiler. Sembolün bulunduğu tuğlayı kaldırmak tabi ki akıllarına
gelmedi. Onun yerine sembolün ne anlama geldiğini araştırmaya
karar verdiler. Bu sayede hesabına çalıştığım adam buradan ha-
berdar oldu. Tanıdığımda bizzat ben de şahit oldum ki inanılmaz
bağlantıları var. Hele konu tarihi eser kaçakçılığıysa kuş uçsa haberi
oluyor. Neyse burayı keşfedenlere, buradan yüz yılda elde edebi-
lecekleri kar tutarında bir para teklif ederek burayı onlardan satın
aldı. Böylece tuğlanın arkasındaki minyatürle birlikte, Kanuni'ye ait
olan bir de günlük sayfasını ele geçirmiş oldu. O sayfa sanırım şu
anda bu ülkenin en önemli kişilerinden birinin elinde devlet sırrı
olarak saklanıyor olmalı. Ancak onun eline geçmesini sağlarken bile
bizim için bir pürüz teşkil edebilecek adamları ortadan kaldırarak
yaptı bunu.”

Niko tekrar sinsice gülümsedi. “Siz de takdir edersiniz ki, bu-
ranın bir sır olarak kalabilmesi için buradaki sembolden haberdar
olan adamların bir şekilde ortadan kalkması gerekiyordu. Biz de
olaya tarihi eser kaçakçılarının arasında bir iç hesaplaşma süsü
vererek adamı öldürdük. Polise verdiğimiz ihbar sayesinde, polis

güya suçüstü yaptı. Adamın ortağını da polisle çatışma sırasında ölmüş süsü verdik.”

Niko Hakan’ın yanındaki sırt çantasını gösterdi.

“Böylece bizim için topladığınız ipuçlarıyla birlikte burada olmanızı sağladık. Sanırım bunca açıklamadan sonra size veda etme vaktimiz geldi. En azından bedenlerinize, zira patronum kafalarınızı istiyor. Adam da ilginç bir kafatası merakı var.”

Sinsice güldü. Ardından da yanındakilere, “bağlayın şunları” diye emretti. Türker ve Kerim elleri arkadan kurbanlık koyun gibi bağlı bir şekilde ölümü beklemeye başladılar. Umutların tükendiği bir anda dışarıdan gelen bir ses duyuldu.

Mağazanın girişinde nöbet tutan güvenlik görevlisinin sesiydi bu duydukları. Güvenlik görevlisi, dışarıdan kapıyı ısrarla çalan adamı uzaklaştırmak için kapıyı açtığı anda, içeri dalan adam elinde gizlediği bir komando bıçağıyla gırtlığını kesmişti.

Niko sesi duyduktan sonra Yusuf ve Ömer’e yukarıyı kontrol etmelerini işaret etti. Her ikisi de ellerinde susturucu silahlarla yukarıya; mağaza bölümüne temkinli hareketlerle çıktılar. Mağazanın giriş kapısı hâlâ kapalıydı. Yusuf girişin az ilerisinde, yerdeki kan izlerini gördüğünde dehşete kapılarak o tarafa ilerledi. Ömer ise onu koruyordu. Takı dolu bankolardan birinin arkasından çıkarak Yusuf’a ateş açan kara yağız bir adam, Ömer’in silahından çıkan bir kurşunla başından vurulmadan önce, Yusuf’u göğsünden vurmayı başardı. Böylece her ikisi de yere yığıldılar. Ömer içerde başkalarının da olup olmadığını kestirmeye çalışırken, mağazanın farklı yerlerine gizlenmiş diğer iki adam, eş zamanlı olarak ortaya çıkarak, ellerindeki silahlarla Ömer’e ateş açmaya başladılar. Ömer bir anda çapraz ateş altında kalmıştı. Gerçekten keskin bir nişancı olan Ömer, karşı koymak için ilk sıktığı kurşunla adamlardan birini daha gözüne isabet ettirdiği bir kurşunla yere serdikten sonra

sarnıca doğru kaçmak istedi. Mağaza kısmında kalan sonuncu adamın, ensesine isabet ettirdiği kurşun olmasaydı bunu başara-caktı da. Ömer ensesinden vurulduktan sonra yere düşerken bir kurşun da sırtına isabet etti.

Niko, Türker ve Hakan’a öfkeyle baktı.

“Demek yanınızda polisle gelerek bizi tuzağa düşürdünüz?”

Sonra da Türker’in ayaklarını da tıpkı elleri gibi hızlı hareketlerle bağladı.

Türker ve Hakan ne olup bittiğini anlamadıkları için birbirine şaşkın gözlerle baktılar. Niko hızlı hareketlerle, cami maketi ve Mimar Sinan’ın günlüğünün bulunduğu sırt çantasının fermuarını açarak, Matrakçı Nasuh’un minyatürünün bulunduğu ahşap silindir muhafazayı da içine koydu. Ardından çantayı omzuna taktı ve Türker’e göre çelimsiz sayılabilecek olan Hakan’a yaklaştı. Elindeki silahı Hakan’ın başına dayadı.

“Yürü!”

Birlikte merdivenleri yöneldiler. Mağazanın bulunduğu bölüme henüz çıktıklarında, Niko ensesine dayanan silahın soğuk çeliğini hissetti.

“Bırak silahını ve kendinden uzak bir yere at.”

Niko kim olduğunu bilmediği bu adamın, emrine itaat etti. Ardından da kafasına inen silah kabzasının etkisiyle sersemleyerek birkaç dakikalığına yere yığıldı.

Niko’yu etkisiz hale getiren kişi bu fırsattan yararlanarak, tıpkı özel kuvvetlere mensup bir komando gibi, ayaklarıyla asılı durduğu demir çubuktan çevik bir hareketle kendini aşağı saldı. Mağaza sahipleri sarnıca inen merdivenlerin giriş kapısının üzerine, çeşitli ürünleri asabilmek için çelik bir boru asmışlardı. Niko’yu etkisiz

hale getiren kişi onun gafil avlayabilmek için, yukarı çıkmasını bu demire asılı bir şekilde beklemişti.

Hakan hiç görmediğı bu adamın talimatı üzerine Niko'nun silahını alarak onun başına dayadı. Sonra da birlikte sarnıca Türker'in yanına indiler. Türker Niko'nun arkasından aşağıya doğru inen Kerim'i gördüğünde, tam bir duygu seli yaşadı.

Kerim Türker'in her hareketini takip edebilmesi için Medrese denilen yerin bulunduğu Küçük Ayasofya'daki sokağı bir adamını yerleştirmişti. Bu genç adam da tıpkı onun istediğı gibi, Türker'in her hareketini adım adım izlemiş ve Kerim'e rapor etmişti. Bu adam Türker'in başının dertte olduğunu haber verince de iki adamıyla birlikte emlak ofisinin altındaki gizli bölüme inmişti. Susturucu takılmış olan silahlarını da alarak, ofisin arkasındaki sokağı çıkan gizli yoldan arabalarına binmiş ve Sultanahmet'teki bu mağazaya tam vaktinde yetişmişlerdi.

Kerim Türker'in ellerini çözerken, Hakan da tam tersi Niko'yu bağılıyordu. Kafasını bir anda kaldırıp merdivenlerin başladığı mağaza girişine çevirdiğinde ise olan oldu. Niko'nun adamlarından Yusuf yaralı olduğu halde elindeki silahı Kerim'e doğrultarak bir el ateş etmeyi başarmıştı. Hakan elinde duran Niko'nun silahıyla ona birkaç el ateş etmeyi başardığında iş işten geçmişti. Türker kucağına doğru yığılan Kerim'in gömleğinin göğüs bölgesinde yayılan kanları gördüğünde deliye döndü. Kerim ise cebinden güçlkle çıkarabildiğı bir kurşunu, Türker'in avucunun içine koyarak, Türker'in avucunu kapadı. Bu kurşun askerdeyken Türker'in Kerim'in hayatını kurtarmak için teröristlerle girdiğı çatışmada bileğine saplanan kurşundu. Kerim ona olan vefa borcunu hiç unutmamak için bu kurşunu daima yanında taşıyordu.

Yanlarından kanlar süzülen dudaklarıyla, “sana bir can borcum vardı ağabey, sanırım artık ödeştik. Hakkını helal et...” diyebildi, söylediği son sözleri bunlar olmuştu.

Türker yüzündeki şefkat ifadesi ve nemli gözleriyle “Helal olsun kardeşim!” diyerek Kerim’in açık kalmış gözkapaklarını kapattı. Sonra nefret dolu bakışları önce elleri arkadan bağlı bir şekilde önünde duran Niko’ya, ardından da az ilerideki keskin tapınakçı kılıcına kaydı.

Kerim’i yavaşça yere bırakarak. Tapınakçı kılıcını aldı. Niko’ya kararlı adımlarla yaklaştı. Sağ eliyle kavradığı kılıcı büyük bir kinle kaldırdı. Artık onu öldürmesine hiçbir şey mani olamazdı. Niko’nun ağzından çıkan bir tek cümle dışında...

“Dur, kızın yaşıyor.”

...

Bu sözler Türker’i daha da kızdırmıştı.

“Seni aşağılık köpek, bu yalan seni kurtarır mı sanıyorsun?”

Türker elindeki kılıcı Niko’nun boynuna indireceği sırada Hakan kolunu tutarak onu durdurdu.

“Dur Türker ağabey. Doğru söylüyor olabilir!”

Bir anlık sessizlik oldu. Türker şaşkın gözlerle Hakan’a bakarken, Hakan soğukkanlı bir şekilde Niko’ya sordu.

“Doğru mu bu?”

“Eğer cep telefonumu verirseniz söylediklerimin doğru olduğunu hemen kanıtlarım.”

Hakan Türker’e soran gözlerle baktı. Kararı verecek olan oydu. Türker Niko’nun cep telefonunu alarak ona uzattı. “Sakin bir numara yapmaya kalkma.” Niko’nun ellerini çözdü adam cep telefonunu kullanarak bir numara tuşladı. Telefondaki muhababına bir şeyler söyledikten sonra telefonu Türker’e verdi. Telefonda görüntülü

konuşma özelliği olduğu için Türker telefonu elinde tutan adamı görebiliyordu. Az sonra telefonun ekranında kızını gördüğünde mutluluk ve şaşkınlıktan neredeyse bayılacaktı. Bütün yüzünü kaplayan kocaman bir gülümsemeyle sordu.

“Kızım, Melike’ım iyi misin?”

Küçük kızı, Türker’i görür görmez, “Kurtar beni babacığım!” diye ağlamaya başladı. Ardından da telefondaki görüntü karardı.

Niko, “Bana kalsa ben kardeşim gibi sevdiğim Dimitri’yi öldürerek elimizden kaçmayı başardığın o gecenin sabahında küçük kızın da dâhil tüm aileni, hatta senin selam verip selam aldığın tüm tanıdıklarını öldürmeyi istiyordum. Ancak hesabını çalıştığım ‘Helios’ denilen adam, bunu yapmamam için beni ikna ederken göz ardı edemeyeceğim çok güzel bir laf etti.” diyerek bir şeyler hatırlamak ister gibi çok kısa bir süre düşündü.

“Evet, evet. Dur bakayım ne demişti? Ha buldum. ‘Eğer seninle ölümüne savaşacak bir düşman istemiyorsan ona hayata tutunabileceği bir şeyler mutlaka bırakmalısın...’ Ne kadar muhteşem bir söz değil mi?”

Sinsice gülümsedi

“Bu yüzden karını ve anneni önce öldürdük. Karının kaniyle da duvara Derban sembolünü elimizden geldiğince çizmeye çalıştık. Böyle diyorum çünkü sen hiç kan ile tuğra çizmeyi denedin mi bilmiyorum ama ben çizdim. İnan bana çok zor oluyor.”

Niko sözlerine devam etmeden tıpkı bir şeytan gibi güldü.

“Kızını kaçırdıktan sonra ona benzer bir kız çocuğu bulmamız gerekiyordu. Hem de acil olarak. Bereket versin yakınarda bir ilkokul vardı. Okulun başlangıç saatine çok kısa bir süre kaldığı için de yaşadığın semtin kadınları ellerinden tuttuğu küçük çocuklarını okula yetiştirmeye çalışıyordu. O an hayatta herkesin farklı bir

vazife için yaratıldığını bir kez daha hissettim. Çocukların vazifesi okula gitmekti. Annelerin vazifesi onları okula götürmekti. Benim gibi bir psikopatın payına düşen vazife ise neşe dolu kahkahalarla önumden geçen minik kurbanlarımdan uygun olanı seçmek oldu. Birçok çocuğun arasından senin kızına en yakın olanı gözüme kestirdiğimde, annesinin bir anlık dalgınlığından faydalanarak kızını alıp arabayla kaçmamız çok da zor olmadı.”

Ara sıra duruyor ve şeytani itirafına bir iltifat bekler gibi, Türker’e bakıyordu.

“Kızı öldürdüm evet. Yüzüne bir kurşun sıktım. Vahşet için değil. İşim gereği. Ben profesyonel bir kiralık katilim. Zaten minicik olan yüzünün teşhis edilmesini imkânsız bir hale getirmek için bunu yapmam gerekiyordu.”

Sonra bir şey daha hatırlamış gibi neşeyle güldü.

“Biliyor musun daha da komik olanı, öldürdüğümüz kızın senin evine getirdikten sonra, polise biz ihbarda bulunduk. Gelen ilk olay yeri ekibi, teşhis için bir tanıdık aradı. Kızın senin kızın olduğunu teşhis etmek görevi de, Türkçeyi son derece güzel konuşan adamlarımızdan birine düştü. Komşunmuş gibi davranarak görevli komisere güzel bir tiyatro gösterisi eşliğinde kızın senin kızın olduğunu söyledi. Zaten o an kızın başka bir kız olduğunu düşünmek bizim dışımızda şeytanın bile aklına gelmezdi. O an bizim için asıl önemli şey, polisin olay yerine senden önce gelerek ölenler arasında kızının da olduğuna inanmasıydı. Böylece sen asla kızı göremeyeceğin için ailendeki herkes gibi onun da öldüğüne inanıp peşimize düşecektin. Bu da seni önce yanında duran yeni dostuna, ardından da bulacağınız ipuçlarıyla birlikte bize getirecekti. Zaten aynen de böyle oldu. Eminim şu an otopsisini tamamlanmış ve kızın senin kızın olmadığını polis de anlamıştır.”

Niko, başıyla Türker’in elindeki cep telefonu gösterdi.

“Eğer beni öldürürsen bu defa küçük kızını sonsuza dek kaybedersin unutma.”

Elinde pazarlık için çok büyük bir koz olduğunu biliyordu. Bu yüzden boynuna dayalı keskin bir kılıç olmasına rağmen son derece rahat görünmeye çalışıyordu. Türker elinde tuttuğu tapınakçı kılıcını, Niko’nun boynundan çekmeden bir süre öylece bakakaldı. Hakan Türker’in nasıl bir karar vereceğini merak ediyordu. Bir taraftan da usta bir satranççı olmanın verdiği alışkanlıkla yapılacak yanlış bir hamlenin beraberinde getireceği olası sonuçlarını hesaplıyordu zihninde. Türker belki de hayatının en zor kararını vermenin arifesindeydi. Bakışları önünde duran makete kaydı. Bir an için annesi ve karısı geldi gözlerinin önüne. Kendi hayatını ortaya koyarak Türker ve Hakan’ı kurtarmış olan Kerim de kanlar içinde az ilerisinde yatıyordu. Bir anda gözleri kararmaya başladı. Kılıcı iki eliyle kavrayarak kaldırdı. İşte o an Niko’nun rahat görüntüsünden eser kalmadı. Sonra kızının, “kurtar beni baba” diye yalvaran telefondaki sesi geldi aklına, yardım isteyen, zayıf ve yardıma muhtaç sesi. Kılıcı sımsıkı kavrayan ellerini gevşemeye mecbur kalan o ses. Türker gevşettiği eliyle tuttuğu kılıcı indirdi.

Hakan’a mahcup bir tavırla bakarak “yapamam...” dedi. Elinde tuttuğu kılıç yere düşerken o da dizlerinin bağı çözülmüş gibi yere çöktü. Sırtını duvara yasladı. Niko’nun elleri arka tarafında birleştirilmiş ve bağlıydı. Başı bir sehpaye yaslanmış ve ayakları da bağlı bir haldeydi. Bu görüntüsüyle tam bir kurbanlık gibi duruyordu. Türker kılıcı elinden bıraktığında Niko derin bir “oh” çekmişti.

Hakan hiçbir yorum yapmadan olup biteni öylece izliyordu. Türker başını kollarının arasına gizlemiş, dirseklerini de dizlerine dayamış bir konumda hıçkırarak ağlıyordu. “Kızımı da öldürmele-rine göz yumamam. Allah’ım buna dayanamam!” Hakan yavaş adımlarla Türker’e doğru yaklaştı. Arkadaşını teselli edeceğini

düşündürebilecek bir hareketle yavaşça ona doğru eğildi. Türker evinden çıkan sedyeleri gördüğü o sabahtan beri içine gömdüğü acısını bu gözyaşlarıyla ancak şimdi dışa vuruyordu. Bir çocuk gibi ağladığı için de utanarak yüzünü kollarının arasına gömmüş, kollarını da dizine dayamış bir halde kapalı gözlerle hıçkırıyordu.

Onu kendisine getiren şey, bir top gibi yuvarlanarak ayaklarına çarpan şey oldu. Keskin çeliğin Niko'nun boyun kemiğine temas ettiğinde çıkardığı sesin hemen ardından gerçekleşen bu olay Türker'i kendisine getirdi. Gözlerini açtığında gördüğü manzara yüzünden, beyninden vurulmuşa döndü. Hakan elinde Niko'nun üzerinden kanlar damlayan tapınakçı kılıcını tutarken, Niko'nun bedeninden ve Türker'in ayağının dibine yuvarlanmış olan kesik başından etrafa kanlar fışkırıyordu.

Türker “Hayır” diye bağırarak yerinden kalktı ve Hakan’a doğru öfkeyle koştu. Güçlü kollarıyla Hakan’ı kavradığı gibi karşıdaki duvara vurdu.

“Bunu nasıl yaparsın aşağılık herif!” Hakan’ı duvara vuruyordu. “Sen onu öldürmekle asıl benim küçük meleğimi kızımı öldürdün, kızımı öldürdün.”

Sonra Hakan’ın üzerinden ellerini çekerek tekrar yere çöktü ve ağlamaya başladı.

Hakan güçlkle Türker’e yaklaştı. Türker bedenini az önce duvara çarparken, Hakan’ın neredeyse kaburga kemikleri kırılacaktı. Teselli eder gibi elini Türker’in omzuna koydu. “Beni dinle. İnan bana ben senin kızına zarar verecek hiçbir şey yapmadım. Eğer maketi ve diğer ipuçlarını onlara verseydin kızını kendi ellerinle sen öldürmüş olacaktın. Kızını, kendini ve beni. Ben o adamı öldürmekle kızının bugüne kadar hayatta kalmasını sağlayan pazarlık kozunun hâlâ sende kalmasını sağladım.”

58

Niko'nun ölümüyle nihayetlenen olayın ardından, Türker ve Hakan yeni ele geçirdikleri ipucunu yani Matrakçı Nasuh'un yaptığı minyatürü de alarak, kaldıkları otele geri dönmüşlerdi. Şimdi ise içinde bulundukları odada, cami maketinin içerisinde nasıl bir sır barındırıyor olabileceğini istişare ediyorlardı. Türker'in aklı kızındaydı. Onun hâlâ yaşıyor olduğunu öğrenmek, Türker için tarifi mümkünsüz bir mutluluktu. Ancak onu kaybetmeyi de asla göze alamazdı. O yüzden bir an önce sırrın çözümü için elinden geleni yaparak biricik kızını bu gözü dönmüş katillerin elinden kurtarmak istiyordu. Bu yüzden alçı benzeri bir malzemeden yapılmış olan cami maketini göstererek, "Kırsak mı acaba?" dedi.

"Öyle ya içinde ne tür bir sır barındırdığını bulmanın en kolay yolu belki de budur!"

"Hiç sanmıyorum. Bu maketi yapanlar, kınlararak açılma ihtimaline karşı mutlaka bir tedbir düşünmüşlerdir. Kırmamız durumunda bir daha asla telafi edemeyeceğimiz bir sonuç doğurabilir. Bu da içinde barındırdığı sırrın sonsuza kadar yok olmasına neden olabilir."

"Bu nasıl bir tedbir olabilir ki?"

"Bilmiyorum ama babam canı pahasına korumayı göze aldıysa mutlaka çok önemli bir şey olmalı bu makette."

“İyi ama hassas ve kırılgan yapısını da düşünecek olursak, şu an üzerinde durduğu masadan düşerse de kırılabilir. Yani bu kadar önemli bir sır barındıran bir şey böyle hassas bir malzemeden yapılır mı? Yüzyılları aşarak günümüze ulaşabilmesi bile bir mucize. Belli ki kırılınca ortaya çıkıyor.”

“Unutma ki, babam gibi onu canı pahasına koruyan insanlara emanet edildiği için bunca zaman sağlam kalabildi. Ayrıca kırılmasını engellemek için ahşap kutular içinde muhafaza edilerek, mecbur kalmadıkça, saklanıldığı yerden hiç hareket ettirilmedi.”

“Peki, nasıl açacağız? Herhangi bir fikrin var mı? Baban sana söylemiş miydi?”

“Hiçbir fikrim yok. Babamın da ölmeden önce bu maketin nasıl açılabileceğini bildiğini sanmıyorum. Ancak bu maketi tasarlayanlar, mutlaka nasıl açılması gerektiğini gösteren bir ipucu da bırakmıştır. Ancak o ipucunu bulduktan sonra, içindeki sırra vakıf olabiliriz.”

“Peki, ipucunu nereden bulacağız?”

“Bilmiyorum.”

Uzun bir süre hiç konuşmadan düşündüler...

Neden sonra, önlerinde duran ipuçlarına bakarken, Hakan’ın gözü bir ara, bir detay yakalamış gibi ufak bir kâğıda sarılmış olan mürekkebe kaydı.

“Mürekkebi neden bu kâğıda sarmış olabilirler ki?”

“Kırılmasını engellemek içindir herhalde.”

“İyi ama zaten devekuşu yumurtasının içindeydi.”

Hakan gözlerini kıstı hafifçe. Herhangi bir şeyin olabilirliğine inandığı zamanlar hep böyle yapardı. Elinde tuttuğu yazısız küçük boş kâğıdı gösterdi. “Bence bizi ipucuna götürecek olan bilgi zaten elimizde.” Gösterdiği boş kâğıt devekuşu yumurtasından

çıkan mürekkebin sarılı olduğu kâğıttı. Ardından ufak bir fırçanın yardımıyla buldukları mürekkebi, boş sayfanın üzerine dikkatlice sürdü. Bir süre hiçbir sonuç alamadan öylece beklediler. Belki de Hakan tahmininde bu defa yanılmıştı. Karamsarca birbirlerine baktıkları bir sırada, boş kâğıdın üzerinde bazı yazılar yavaşça belirmeye başladı.

Yazılar tamamen ortaya çıktığında, Hakan gülümseyerek, “aynen şöyle yazıyor.” diyerek, eski dildeki bu yazıların Türkçe tercümesini yaptı.

Camiyi açan anahtar,
İşaret eder sırrı.

*

Özü manada gizli,
Açabilirsen kapıyı.

*

Bir nefes uzağında,
Kubbe açılır.

*

Bir ışık demetiyle,
Gökten iner melekler,

*

Kaldırır perdeleri,
Mana belirir.

Bulundukları yere birkaç dakika tam bir sessizlik çöktü. İkisinin de zihinlerinde aradıkları sorunun cevabını bulamamış olmanın verdiği bir hayal kırıklığı vardı. Oysa maketi nasıl açacaklarını be-

lirten bir şey bulacaklarını ümit ediyorlardı. En azından bir ipucu! Sessizliği bozan Türker oldu:

“Ne yani bunca uğraş basit bir şiir için miydi?”

“Bunun sadece basit bir şiir olduğunu sanmıyorum. İlginç bir rastlantı eseri olarak Osmanlıca metin günümüz Türkçesine çevrildiğinde yedilik hece ölçüsüyle yazılmış bir şiir gibi duruyor. Üstelik bazı dizelerde kafiye kullanılmış. Ancak bence bu bize sırrın yerini gösteren bir tür pusula!”

“Pusula mı? Pusula kelimesini bildiğimiz yön gösteren alet anlamında mı kullandın? Yani söylemek istediğim sence bu dizeler tam olarak sırrın yönünü, yerini mi gösteriyor?”

“Senin de bildiğin gibi bu kelime bazen küçük bir kâğıt üzerine yazılmış talimat veya tezkere anlamında da kullanılır. Bence bu dizeler arasına saklanmış şifreli bir talimat olabilir. Yani asıl yapmamız gereken bu dizelerde gizlenmiş olan şifreyi çözmek.”

Türker Hakan’ın elinde tuttuğu küçük kâğıt parçasını ondan alarak yazılanlara baktı. Osmanlıca olduğu için bir şey anlamadı. Diğer taraftan Hakan’ın söylediklerinin mantıklı olabileceğini düşünerek dudak büktü. “Bence de burada yazılanların basit bir şiirden daha fazlası olması gerekir.” Türker’in sözleri henüz bitmişti ki uzaklardan gelen hafif bir tıkırtı, her ikisinin de tedirgin olmasına neden oldu. Kuşkuyla birbirlerine baktılar. Türker elindeki kâğıt parçasını dikkatlice iç cebine yerleştirdi. Belindeki silahı çıkarırken Hakan’a fısıldadı:

“Sen de bir ses duydun mu?”

59

*H*elios kelimenin tam anlamıyla çılgına dönmüştü. İçinde bulunduğu odada bir o tarafa bir bu tarafa gidip geliyordu. Bir yandan da Niko ve adamları için aklına gelen tüm küfürleri, birbiri ardına sıralıyordu. Bütün bir hayatını adadığı amacına bu kadar yaklaşmışken, bu beceriksiz herif ve ekibi yüzünden tüm hesapları altüst olmuştu. Şu anda geldiği noktada, elinde onu amacına ulaştırabilecek hiçbir şey kalmamıştı.

Oysa aylardan beri en ufak detayına kadar hesapladığı dâhiyane planını, en başta gerçekleştirebilseydi bunların hiçbirisi olmayacaktı. “Bu lanet olası kamyoncu da nereden çıkmıştı? Adam tam bir baş belasıydı.” Niko onu elinden ilk kaçırdığında, bu beklemediği bir hamle olduğu için Helios yaptığı plan değişikliğiyle bu beklemediği gelişmeyi bertaraf ederek yepyeni bir hamle yapmayı başarmıştı. Ancak Niko denen sözüm ona usta bir suikastçı olan sersem, ikinci kez basit bir kamyoncunun hakkından gelemeyince her şey bir anda alt üst olmuştu.

Değil mi ki Türker denen adam Helios’un hayatını mahvetmişti. Öyleyse o da bunun bedelini ödemeliydi. Kararlı adımlarla odadan çıkarak, aşağı kata inen merdivenlere doğru yürüdü. Basamakları hızlı adımlarla indikten sonra alt kattaki dar bir koridora çıktı.

Koridorun sağındaki ikinci odanın kapalı kapısını büyük bir öfkeyle açtı. Odanın içerisindeki bir yatakta küçücük bir kız melekler gibi uyuyordu. Niko'nun silahlı adamlarından biri ise, kızın başında nöbet tutuyordu. Bu adam Niko'nun, Türker'in yanından telefon ettiği adamdan başkası değildi.

Helios, yatakta uyuyan kıza bakarak, silahlı adama doğru yaklaştı. Sert bir tavırla, "Silahını ver..." diye bağırdı.

Silahlı adamın yüzünü büyük bir telaş kapladı. Helios tarafından kendi silahıyla mı öldürülecekti yoksa?

Helios "Sana silahını ver dedim." diye gürleyince çaresiz bir biçimde emre itaat etti

Helios silahı aldıktan sonra küçük kızın yattığı yatağa yaklaştı. Seri bir hareketle silahın ağzına bir mermi sürdü. Namluyu kızın yüzüne doğrulttu.

Silahını aldığı adam şaşkın ve korku dolu bakışlarla Helios'u izliyordu. Endişesi küçük kızın başına geleceklerden dolayı değil, ondan sonra sıradaki hedefin kendisi olabileceğinden dolayıcıydı...

Helios namluyu doğrulttuğu küçücük kıza bakarak sadece iki kelime söyledi.

"Buraya kadarmış..."

60

*İ*çinde bulundukları otel odasındaki kapının tokmağı hareket ettiğinde, Türker silahının namlusunu kapıya doğrultmuş bir halde bekliyordu. Elinde tuttuğu bu silah, Kerim'in silahıydı. Türker silahın içindeki mermileri kullanarak onun intikamını almayı planlıyordu.

Az sonra kapı hafif bir gıcırtyla açıldığında, Türker eli tetikte derin bir nefes alarak tuttu. Kapıdan içeri yavaşça süzülen adama gördüğünde büyük bir şaşkınlık yaşadı. Namlusu kapıdan giren adama dönük silahını Hakan'ın talimatıyla indirdi. Bugün bu adama ikinci görüşüydü. İlk olarak öğlen saatlerinde Karaköy'deki döküm atölyesinde görmüştü. Bu adam içinde bulundukları otelin kartıyla birlikte Hakan'a bir gazete vermişti. İyi ama şu anda burada ne işi vardı?

Hakan kapıdan içeri giren uzun boylu adama gülümsedi.

“Hoş geldin!”

Sonra da masanın üzerinde duran, Matrakçı Nasuh'un yaptığı minyatürün, silindirik şeklindeki ahşap muhafazasını adama uzattı.

“Çok fazla zamanımız yok. Acele etmelisin...”

“Anladım...”

Uzun boylu adam kutuyu da alarak acele hareketlerle çıktı-
ğında Türker ne olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Tahmininde
yanılmıyorsa, adam döküm atölyesindeyken, Hakan’a otelin kartını
bu buluşma için vermişti. Hakan’ın daha o andan itibaren bir plan
dâhilinde hareket ettiği anlaşılıyordu. Türker kuşku dolu gözlerle
Hakan’a baktı.

Hakan gülümsüyordu. Tanışalı kısa bir süre olmasına rağmen
artık birbirlerini anlamaya başlamışlardı. Türker’in bir şey sormasına
bile gerek kalmadan Hakan konuşmaya başladı.

“Merak etme Türker ağabey vakti geldiğinde her şeyi öğre-
neceksin. Ama önce şu şiire yoğunlaşalım.”

Türker ısrar etmenin bir netice vermeyeceğini biliyordu. Bir
süre her ikisi de şiirde yazılanlarla ilgili sessizce düşündüler. Neden
sonra Türker sessizliği bozan kişi oldu.

“Bu şiirde camiye açan anahtar derken neyi kastediyor olabilirler
sence? Yani söylemek istediğim bir anahtara ihtiyacımız olduğu
kesin ama nerede bulabileceğimiz konusunda hiçbir fikrimiz yok
değil mi?”

“Bilmiyorum ama öğrenmenin yolunu bulmak zorundayız ve
bizi anahtara götürecek tek ipucu bu dizelerde saklı.”

Dikkatli bakışlarını ajandasının açık sayfasında gezdiriyordu.

Camiye açan anahtar,
İşaret eder sırrı.

*

Özü manada gizli,
Açabilirsen kapıyı...

Önünde karşılıklı oturdukları masanın üzerinde duran bu ajandaya cebinde duran kâğıt parçasında yazılı olan şiirin Türkçe tercümesini yazmıştı. Böylece şiirin dizelerini Türker de kolayca yorumlayabiliyordu. Türker şiirde yazan ilk iki dizeye tekrar baktı.

“Cami derken hangi camiden bahsediyor olabilirler? Gerçek bir cami mi yoksa elimizdeki maket mi? Belki de baban maketi bana verdiği sırada şiirde bahsedilen anahtar da başka bir derbandaydı. Belki bu da bulmamız gereken başka bir emanet!”

Hakan “Sanmıyorum.” dedi. “Babamın caminin parçalarını geri aldığı bütün derbanları o gece öldürmüşler. Neyse ki babam katillerden önce onlara ulaşmayı başarmış. Umarım öyle bir anahtar yoktur. Zira eğer varsa şu anda babamın katillerinin elinde olabilir.”

“Caminin parçaları mı dedin?”

“Evet! Bilmiyor musun?”

“Neyi bilmiyor muyum?”

Hakan “Maket, camiye oluşturan minareler, avlu ve kubbe olmak üzere ayrı parçalardan oluşuyor ve birbirinden ayrılabilir.” diyerek masanın üzerinde duran maketin minarelerinden birini yerinden çıkararak Türker’e gösterdi.

Şaşkınlığı her halinden belli olan Türker, “sırrı oluşturanlar sence neden böyle bir şey yapmış olabilirler?” diye sordu.

Hakan minareyi eski yerine takarken sözlerine devam etti. “Parçalara ayırmak suretiyle bulunma riskini azaltmış olmalılar. Minareler ve avlu başka birer derbandaydı. Kubbenin yer aldığı bölüm ise babamda. Sana verdiğinde diğer derbanlardan aldıktan sonra birleştirmiş olmalı.”

Türker aklına bir şey gelmiş gibi bir an için sessizleşti, “Parçalara ayırmak suretiyle riski azaltmak” diye söylendi. “Baban da böyle bir şey yapmış olabilir mi sence?”

“Ne demek bu?”

“Az önce babamın caminin parçalarını geri aldığı bütün derbanları öldürmüşler dedin.”

“Evet”

Türker çok önemli bir şeye değinecekmış gibi ses tonunu değiştirerek sözlerine vurgu yapmaya başladı.

“Biri dışında! Unutma aynı gece peşinde oldukları biri daha vardı...”

Hakan Türker’in nereye varmak istediğini anlamıyordu.

“Kimmiş o?”

“Sen! Baban o gece Kalender’i sana yollamıştı değil mi? Belki sende de babana emanet edilmiş olan ve onun sana verdiği bir şey var. Kalender de onu almaya gelmiş olabilir.”

“Bende zaten bizi şiire ulaştıran Mimar Sinan’ın günlüğünün orijinal el yazmasının olduğunu unutuyorsun sanırım...” Tam bu sırada aniden bir şey hatırlamış gibi sözlerini tamamlamadan durdu. Bakışları uzaklaştı. Mazide gizli kalmış bir ayrıntı tekrar canlandı zihninde. Bu gerçekten de olabilir miydi? Yani hayatında bugüne kadar önem vermediği her şey, evvelki gecedен bu yana anlam kazanmaya başlamıştı. Neden bu anının da bir manası olmasın diye düşündü. “Aslına bakarsan bir şey var.” Sessizce söylediği bu sözlerle birlikte elini boynuna götürdü. “Bu madalyon! Bu madalyonu daha küçük bir çocukken bana babam vermişti. Üstelik göğsüme dövme yapıldıktan hemen sonra.” Üzerinde kabartma şeklinde bir Derban sembolü -tuğra ve çatal uçlu kılıç- olan madalyonu gösterdi. Kabartmanın girebileceği aynı büyüklükteki bir oyukta

camii maketinin iç avluya bakan kapısının önünde duruyordu. Hakan boynundaki madalyonu çıkararak eline aldı. Bakışlarını camii maketinin önündeki sembolden maketin hemen yanı başında duran gazeteye çevirdi. Babasının kanlar içindeki resmine bakarken, birden büyük bir şaşkınlık yaşıyormuş gibi, “Bu kadar basit olabilir mi?” diye iç geçirdi. Resmin hemen altında Müezzîn Salih Efendi’nin sabah erkenden camiiyi açtığı ve babasının cesedini nasıl bulduğu yazıyordu.

Türker, önce Hakan’ın elinden heyecanla aldığı madalyonun üzerindeki kabartma sembole baktı ve ardından da camii maketine. Madalyonu maketteki yerine yerleştirirken dudaklarından dökülen birkaç kelime yaşadığı heyecanı anlatmaya yetiyordu.

“Camiiyi açan anahtar! Sanırım onu bulduk.”

Hakan bilgece gülümsedi.

“Evet, anahtarın ne olduğunu buldum!”

61

Remzi Sultanahmet yakınlarındaki turistik mağazanın girişini çevrelemiş olan görevli memurlardan birine kimliğini göstererek acele adımlarla içeri daldı. Karşılaştığı manzara aksiyon filmlerindeki görüntüleri aratmayacak türdendi. Her yerde, üzerinden çok fazla zaman geçmediği anlaşılan çatışmanın izleri vardı. Olay yeri ekipleri, etrafta titiz bir çalışma içerisine girmişlerdi.

Remzi aşağıya inen merdivenlere yöneldi. Hızla indiği basamakların sonuna geldiğinde, sarnıcın duvarındaki yerinden çıkarılmış olan tuğlanın oluşturduğu boşluğa bakmakta olan Erman'ı gördü ve ona doğru yaklaştı. Erman Remzi'nin geldiğini fark etmiş lakin pek önemsememişti.

Remzi suç işlemiş bir çocuk gibi ürkek bir tavırla, sözlerine başladı.

“Merhaba efendim, sanırım siz bu defa benden önce gelmişsiniz.”

“Merhaba Remzi.”

Erman'ın asık suratında dalgın bir ifade vardı. Üstelik şaşırtıcı bir biçimde son derece sakin görünüyordu. Elinde tuttuğu tuğlayı yardımcısına uzattı.

“Sence bu tuğlanın ardında nasıl bir sır gizlenmiş olabilir?”

Remzi önce tuğlanın üzerine kazınmış olan Derban sembolüne hayretle baktı daha sonra da duvardaki tuğlanın çıkarıldığı kısımda oluşan ince uzun boşluğa.

“Hiçbir fikrim yok efendim. Lakin içinde bulunduğumuz bu yerde yüzyıllarca saklanabilmiş olması önemini işaret ediyor olmalı.”

Erman bu defa bakışlarını olay yeri ekiplerinin yanına bir delil numarası koyduğu kan izleriyle dolu zemine çevirdi.

“Kafasını kopardıklarına göre, anlaşılan Niko buradaki birisini çok kızdırmış olmalı. Üstelik kılıç benzeri cinayet aletini de bulamadık. Belli ki doğramayı planladığı başkaları da var. Bu kızgın kişinin kim olabileceği hakkında bir fikrin var mı?”

Erman bu sözleri söylerken öfkeli bakışlarını yanı başındaki Remzi’nin gözlerine dikmişti. Remzi ise, Erman’ın az önceki tavırlarının fırtınadan önceki sessizlik olduğunu şimdi daha iyi anlıyordu.

Erman, “Böyle mi adam takip ediyorsunuz Remzi?” diye gürledi. Olay yerinde ölü bulunan, Türker Kara’nın askerlik arkadaşı Kerim’den bahsediyordu.

Remzi mahcup bir tavırla, “Haklısınız efendim. Özür dilerim.” demekle yetindi. Erman’ın sinirliyen mazeret kabul etmediğini bilirdi.

“Haklı olmak değil sonuç istiyorum Remzi. Sıradan bir görevli gibi, Kerim’in ofisinin önünde bekleyip sözümlü ona takip ediyorsunuz. Sonra güya takip ediyorum dediğiniz Kerim, ne hikmetse Sultanahmet’te dünyaya ün salmış bir suikastçının öldürülmesi işine karışıyor. Olay yerinde cebinden çıkan kimlik de olmasa, ofisinin önünde uyumaya devam edeceksiniz. Adam ölmüş. İş bitmiş. Polis civarı gezen turistlerin önünde torba torba ceset çıkarıyor. Siz Kerim’in emlak ofisinden arka sokağa çıkan geçidi yeni fark ediyorsunuz. Bir de utanmadan bunu bana bir mazeret gibi söylüyorsunuz.”

“Haklısınız efendim. Kabahatim büyük. İsterseniz hemen istifamı...”

Erman istifa lakırdısı duyunca daha da köpürdü. Her an Remzi'ye bir tokat atabilirdi. Yapamayacağı şey de değildi. Konu memleket meseleleri olduğunda gözü hiçbir şeyi görmezdi.

“Benim muhatap olduğum makam, sizin muhatap olduğunuz makam gibi mazeret kabul etmez Remzi. Çünkü devlet zafiyet kabul etmez!”

Remzi başını önüne eğdiğinde Erman da biraz olsun sakinleşmeye çalışıyordu. Sultan Süleyman'ın türbesinde, deve kuşu yumurtasını gözlerinin önünde çalan adamı, kendisinin de elinden nasıl kaçırdığını anımsadı. Kendisi de dâhil hiç kimse olayların böyle gelişeceğini tahmin edemeyeceği için alınan tedbirlerde biraz gevşek davranılmıştı. Ortamda oluşan bu kısa süreli sessizliği Erman bozdu.

“Türker Kara'nın kızını öldürmeyip kaçırdıklarına göre kamyoncu hâlâ yaşıyor olmalı. Zaten Kerim'in bu işin içinde olması bunun en önemli kanıtı. İyi ama bu adam gerçekten de sıradan bir kamyoncuysa içinde bulunduğumuz bu yerden nasıl haberdar oldu?”

“Belki de ne yapması gerektiği konusunda başka birinden yardım alıyordur efendim?”

“Haklısın. Ona yardım eden, Kanunî'nin türbesinde gördüğüm adam olmalı.”

“İyi ama kim bu adam efendim ve Türker'i nereden tanıyor olabilir ki?”

“Demek ki Türker'in Nevşehir'de ölümüne şahit olduğu adamdan aldığı sadece bir maket değildi. Aksi takdirde şu anda içinde bulunduğumuz mekândan haberdar olması imkânsız. Cevabını bulmamız gereken asıl sorular, Türker'in kızı nerede ve kimin elinde? Türker Kara ve ona yardım eden esrarengiz arkadaşının buldukları bu ipuçları ne işe yarıyor?”

62

Türker madalyonun üzerindeki kabartmayı maketteki oynutuya yerleştirdi. Bir rastlantı olamayacak biçimde ölçüler tamamen aynıydı. Meraklı bakışları cami maketinin avlu kapısında her ikisi de öylece kısa bir süre beklediler. Neden sonra Türker’in yüzünde umutsuz bir ifadenin izleri belirmeye başladı. Türker tam bir sukutu hayal yaşıyordu. Az önce Hakan’dan aldığı madalyonu cami maketindeki yerine yerleştirdiği halde herhangi bir değişiklik yoktu. Ne en ufak bir hareket vardı ne de maketin kapısı açılmıştı. Üzgün bir ses tonuyla, “sanırım bulduğumuz nottaki şiirde bahsi geçen cami bu değilmiş.” dedi.

Hakan hiç şaşırmadığı her halinden belli olan bir yüz ifadesiyle gülümsedi. “Ya da bahsi geçen anahtar o değil.” Türker’in çok üzgün olmasına karşın Hakan’ın yüzünün gülüyor olması hayret vericiydi.

“Sence bu komik mi?”

“Elbette değil ama insan sadece komik olaylar karşısında gülümsemez. Bazen tıpkı benim yaptığım gibi, insan hayran kaldığı bazı olaylar karşısında da gülümser. Kabul etmelisin ki, bu böylesi büyük bir sırrın çözümünü gizlemek için zekice planlanmış çok iyi bir aldatmaca.” Madalyonu maketteki yerinden çıkarak tekrar

boynuna takarken, sözlerine devam etti. “Elimizde çözüm için yazılmış bir pusula olduğu halde biz bile neredeyse bu ihtimale inanıyorduk...”

Türker umursamaz bir ifadeyle dudaklarını büktü. “Evet, ama unutma ki bizim hâlâ bir anahtara ihtiyacımız var. Üstelik bu anahtarın ne olduğu ve nerede bulabileceğimiz hakkında en ufak bir fikrimiz de yok. Elimizde olan tek şey ise yüzyıllar önce yazılmış cevabını bile bilmediğimiz bir bilmece.”

Hakan duyduğu bu son sözler karşısında bilgece gülümsedi. “Ben anahtarın ne olduğunu buldum. Üstelik nerede bulabileceğimizi de biliyorum. Senin de söylediğin gibi bu bir bilmece, üstelik çözümü çok basit olan bir bilmece. İnan bana cevabı da gözümüzün önünde duruyor.” Hakan eliyle masanın üzerindeki gösterdi. Türker şaşkın bakışlarını masanın üzerinde duran makete çevirdi. Hakan ise maketin yanında duran gazeteyi alarak Türker’e uzattı ve babasıyla ilgili yazan haberi gösterdi. “Ben ne olduğunu sanırım biliyorum. Az önce sen madalyonla ilgili denemeyi yapmadan önce ‘anahtar buldum’ derken de onu kastettim. Ne olduğu ise işte buradaki haber de yazıyor.”

Türker’in yüzü karmakarışık bir ifade aldı. Hakan’ın bahsettiği şeyi anlayabilmek için haberde yazılanlara bakmak istediğinde Hakan’ın babasının ölüm haberinin yer aldığı kısmın yanında, Samatya’da önceki gün kaçınlan küçücük bir kızın haberi de vardı. Bu kız, Niko’nun kaçırarak öldürdüğü kız olmalıydı. Türker küçük masum kıza bakarken gözleri nemlendi. Bu durumu fark eden Hakan elini teselli eder gibi Türker’in omzuna koydu. Gazeteyi kıvrarak sadece babasıyla ilgili haberi okuyabileceği şekle getirdi. Türker de sesli bir şekilde okumaya başladı.

“Süleymaniye Camii’nin emektar müezzini sabah ezanı için geldiği camiye açtığında hunharca öldürülmüş bir ceset...” Okumaya

devam edecekti ancak Hakan ona engel oldu. Türker neden bitirmesine izin vermediğini anlayamadı. Şaşkın bir ifadeyle bakışlarını gazeteden kaldırarak Hakan’a baktı.

“Ne demek bu? Bu mu anahtar? Yani şiirde adı geçen anahtar caminin müezzinindeki bildiğimiz kapı anahtarı mı demek istiyorsun?”

Hakan çok önemli bir şey söyleyecekmiş gibi heyecanla gülmüsedti. “Hayır, anlasana müezzinin kendisi anahtar!”

Türker’in kafası iyice karışmıştı. Hakan’ın olayın heyecanıyla mantıklı düşünme yeteneğini kaybettiğini zannetti.

“Bence biraz dinlensek iyi olacak”

“Neden?”

“Sağlıklı düşünemiyorsun da ondan. Müezzin nasıl olur da anahtar olabilir sence?”

Hakan gülmüsedti. “Şiirde yazan bilmece ne diyordu tam olarak, camiye açan anahtar, işaret eder sırrı!” Bir süre Türker’de son söylediklerinin bir etki yaratması için bekledi fakat beklediği tepki gelmeyince sözlerine devam etti.

“Düşünsene bir kere aslında cevap çok basit camilerin kapıları geceleri kapalı durur. Ta ki müezzin sabah yapmakla yükümlü olduğu şey için gelip açana kadar...”

Türker’in bir anda gözlerinde büyük bir parıltı oluştu. Bu defa o Hakan’ın bitirmesini beklemeden, “Ezan!” dedi. Hakan bilgece gülmseyerek onaylayan bir baş hareketi yaptı. “Nihayet anladın!”

Türker “tabi ya çok basit bir bilmece!” dedi. Yaşadığı heyecandan gayri ihtiyari sesini yükseltmişti. Neden sonra hissettiği coşku sönükleşti. “İyi ama diyelim ki camiye açan anahtar ifadesindeki aradığımız şey ezan. Peki, ne işimize yarayacak bu? Caminin ma-

ketinin karşısına geçip ezan mı okuyacağız? Ezan sırrı nasıl işaret ediyor olabilir ki?”

“Sanırım bu sorunun cevabı da ikinci satırda.” Hakan şiirdeki ikinci satırı gösterdi. “Aslında aradığımız cevap bire bir kelime anlamıyla yazılmış. Ezanı tamamlayan şeyi söylüyor işaret eden derken.” Türker’in cevabı bulması için bir an bekledi ancak Türker anlamadığını belirtircesine dudaklarını bükünce dayanamadı, “Alem” diyerek önündeki Süleymaniye Camii’nin maketindeki minarelerden birinin üzerindeki alemi gösterdi.

“İşaret eder derken minarelerin üzerindeki alemlerden bahsediyor .”

“Alem mi?”

“Evet alem! Zaten bu kelimenin sözlük anlamı da tam olarak budur. İşaret eden yol gösteren demektir. Bilmecenin cevabına gelecek olursak ezanın okunduğu ve üzerinde alem bulunan yer neresidir?”

Türker hayranlıkla gülümsedi.

“Minare mi?”

“Evet! Ama asıl cevabını bekleyen soru hangi minare çünkü elimizdeki makette dört tane var.”

Türker hiç düşünmeden cevapladı. “Herhalde cevahir olandır.”

Hakan anlamadığını belirten bir ifadeyle sordu.

“Ne demek bu?”

“Ne yani neyden bahsettiğimi bilmiyor musun?”

“Hayır. Ama öğrenmek için can atıyorum doğrusu!”

Türker çok şaşırdığı bu durum karşısında tebessüm etti.

“Demek bilmediğin bir şey biliyorum! Hikâyesi aynen şöyle...”

63

Sultan Süleyman'ın yüzü son zamanlarda pek gülmüyordu. Bu halinin nedeni adına yaptırdığı cami ile ilgili yayılan dedikodulardı.

Mimarbaşı Koca Sinan'ın caminin temelini yerine oturması için caminin yapımına bir yıl süreyle ara vermiş olması değişik yorumlara neden oluyordu.

Üç kıtaya hükmeden bir cihan sultanının adını taşıyan caminin inşasına maddi olanaksızlar sebebiyle ara verildiğine dair söylentiler kulaktan kulağa yayılarak doğu sınırına kadar ulaşmıştı.

Şah Tahmasb ise uzun yıllardan beri hayaliyle yaşadığı böyle bir fırsatı ele geçirdiği için çok sevinçliydi. Kaleme aldıracağı bir mektubu Sultan Süleyman'a ulaştırması için bir sefir tayin etti. Yanına kattığı altın paralar ve değerli mücevherlerle yüklü bir kervanla birlikte İstanbul'a, Sultan Süleyman'ın huzuruna yolladı. Hâlbuki Şah Tahmasb böyle bir fiile başvurduğunda, mimarbaşının temelini oturması için beklediği süre tamamlanmış, caminin inşasına yeniden başlanmıştı.

İran sefiri İstanbul'a geldiğinde huzura kabul edildi. Beraberinde getirdiği mektubun her satırında, Şah Tahmasb'ın alay dolu kina-

yeli sözleri Sultan Süleyman'ın yüzünde, Şah'ın arzu ettiği etkiyi gösteriyordu.

“...İştittik ki adınızı ebediyete taşıyacak camiye bitirmeye kudretiniz yetersiz kalarak, böylesi kutsal bir fiilden feragat etmişsiniz. Temelleri babalarımızın dahi ilişkilerine dayanan kadim dostluğumuza dayanarak, bunca mal ve hazineyi size gönderdik ki, bu mücevherleri yarım kalan inşaatınızın nihayete erdirilmesi için kullanasınız. Bizim dahi hayratınızda bir hissemiz olsun!”

Sultan Süleyman söylenilenleri huzurunda bulunan herkesi şaşırtan büyük bir sabırla dinledi. Ardından da elçi kabulünde hazır bulunan Rumeli Defterdarı'na, Şah'ın gönderdiği altın paraların hazineye kayıt dahi olunmadan payitahtta yaşayan gayrimüslimlere bahşış olarak dağıtılmasını emretti.

Kudretli bakışlarını İran sefirine dikerek, öfkesini belli eden bir sesle “Şahınızın bize kıymetli diye gönderdiği bu mücevherler benim camimin taşları yanında bir hayli kıymetsizdir.” diyerek, emrettiği üzere huzura İran sefiriyle birlikte kabul edilmiş olan mimarbaşına döndü. İran elçisinin şaşkınlıktan aklına başından alacak olan o tarihi emri verdi. “Hemen bunları caminin başka taşları içine katıp kullan.” Elçi bu durum karşısında hayretle susup kaldı. Şah'ın mektubuna, tıpkı babası Yavuz Sultan Selim'in Şah Tahmasb'ın babası Şah İsmail'e yazdığı mektuplar gibi münasip bir cevap yazıldı.

Mimar Sinan tıpkı hünkârın emrettiği gibi Şah'ın gönderdiği bu mücevherleri sanatkârlığını gösterecek bir biçimde minarenin içerisindeki mermer güllerini süslemek için kullandı. Bu yüzden bu minareye o gün bugündür hâlâ Cevahir Minaresi denir. Güneş ışığı mücevherlere vurduğu zaman parlar ve ışıldar...

64

*H*akan Cevahir Minaresi’ni, yani iki şerefeli olanlardan caminin sağındakini maketteki yerinde, bir anahtar gibi sağa sola çevirmeye çalıştı. Bu defa hayal kırıklığına uğrama sırası kendisindeydi. Çünkü minarenin girdiği yuvada bu hareketi sağlayan herhangi bir düzenek yoktu. Her ikisi de aynı ruh halindeydi. Şaşkınlık ve üzüntüyü aynı anda yaşıyorlardı. Hakan diğer minareleri de denedi ancak bir sonuç alamadı. Ardından Türker’e bakarak, “Şiirde yazan anahtarın ne olduğu konusunda sanırım ikimiz de yanıldık.” dedi.

Büyük bir sükûnet halinde önlerinde duran sır dolu makete cevap arayan gözlerle bir süre öylece baktılar. Neden sonra Türker çok önemli bir şey bulmuş gibi heyecanlandı.

“Belki de yanılmadık!”

Hakan “Ne demek bu?” diye sordu. Bunun üzerine Türker “Belki de ikimiz de yanılmadık.” diyerek Hakan’ın boynuna takmış olduğu madalyonu göstererek, babanın sana verdiği madalyonu tekrar alabilir miyim?” diye sordu.

Hakan Türker’in ne demek istediğini hemen anlamıştı. Gerçekten olabilir miydi? Madalyon tek başına hiçbir işe yaramayan basit bir aldatmacayken ancak şiirde yazan bilmece çözüldüğünde cami

maketinin kapısını açan bir anahtara dönüşüyordu. Babası anahtarı ona vermekle Derban'ın yani kapı koruyucularının yeni lideri olarak Hakan'ı tayin etmişti. Hakan madalyonu boynundan çıkartarak Türker'e verdi. Türker madalyonu maketteki oyuntuya tekrar dikkatlice yerleştirdi. Ardından da maketin Cevahir Minaresi'ni üst kısmından tutarak tıpkı bir anahtar gibi sağa doğru çevirdi. O anda duydukları ufacık bir tık sesi, umuda açılan çift kanatlı bir kapının oluşturduğu cılız bir mekanik sestti.

Cami maketinin iç avlu tarafındaki kapı yavaşça açılmıştı. Maketin ufacık kapısının açılmasıyla birlikte ney şeklinde yapılmış olan ufacık bir düdüğün büyük bir kısmı açılan kapıdan maketin dışına doğru çıktı.

Türker “Özü manada gizli, açabilirsen kapıyı.” dedi. Ney şeklindeki ufacık düdüğü gösterdi. “Öz derken bu küçücük şeyi kastediyorlarmış demek ki. Manada gizli derken de cami maketinin içerisine gizlenmiş olduğunu belirtiyorlar.”

Bir sonuca varmak üzere oldukları için, artık ikisi de son derece heyecanlıydılar. Şiirde yazan bir sonraki adıma geçmek için sabırsızlanıyorlardı. Bunun için ise yapmaları gereken tek şey, ney şeklindeki bu ufacık düdüğü üflemek olacaktı. Aynı anda birbirlerine baktılar.

Hakan önünde duran maketin kapısından büyük bir kısmı dışarı doğru çıkmış olan ufacık neyi tutarak kendine doğru hafifçe çekti. Lakin hareket ettiremediği için fazla zorlamadı.

“Dikkat et yanlış bir şey yapma!”

“Bence dışarı çıkan mesafesi de dâhil her şey bir ölçü dâhilinde hesaplanmış ve ona göre ayarlanmış.”

Dudaklarını ufacık neye götürdü ve derin bir nefes alarak üfledi. Türker de olup biteni büyük bir heyecan ve merakla izliyordu. Küçücük neyin oluşturduğu sesin etkisiyle ilk olarak cami

maketinin kubbesinin tabanında Derban sembolünün de bulunduğu daire şeklindeki bir bölüm parçalanarak düştü. Aynı anda Hakan’ın elinde duran kubbenin altındaki incecik bazı bölümleri parçalanarak düşmeye başladı. Dökülen ilk parçalarla birlikte kubbenin üst kısmında bir hareketlenme oluştu. Sağa doğru açılan, kubbeye bağlı bir cam parçası ortaya çıktığında Türker ve Hakan gözlerinin önünde cereyan eden bu mucizevî olayı hayran nazarlarla izliyorlardı. Kubbenin üst kısmının hareketi nihayetlendiğinde, cam parçası belirli bir noktaya geldi.

Hakan ve Türker yüzlerinde mutlu bir gülümsemeyle birbirlerine baktılar. Hakan maketi masanın üzerine koyduğunda az önce ortaya çıkan cam parçasının üzerine düşen ışık demetinin, masanın üzerinde oluşturduğu gölgeyi gösterdi. Mutlu bir sesle şiirdeki bulmacanın ilgili bölümünü okudu.

“Bir nefes uzağında, kubbe açılır. Bir ışık demetiyle, gökten iner melekler. Kaldırır perdeleri, mana belirir.”

Her ikisi de hayranlıkla kubbenin içerisine yerleştirilmiş olan mekanik sisteme ve ufacık dişlilere bakıyorlardı.

Türker şaşkınlıkla Hakan’ın üflediği neyi gösterdi.

“Maketin içindeki dişlileri, herhangi bir pil veya enerji kaynağı olmadan bu şekilde hareket ettiren güç, sesin gücü yani bu küçücük ney miydi yani?”

Hakan “Sesin gücüyle nesnelerin parçalanması teorik olarak mümkündür” dedi. “Buna bilimde rezonans etkisi denir. Ayrıca az önce bunun yapılabilir olduğunu kendi gözlerimizle de gördük. Eğer tahrip edeceğin nesnenin rezonansını tutturabilirsen bunu yapabilirsin.”

“Söylediklerin mantıklı olabilir ancak sen nereden biliyorsun tüm bunları?”

“Üniversiteden. Ben fizik mühendisiyim.”

Türker hayranlıkla gülümserken Hakan sözlerine devam etti.

“Sesin de inanılmaz bir gücü vardır unutma. Mimar Sinan’ın akustik ve ışık konusundaki dehasını da göz ardı etmemek gerekir. Günümüzde tıbbi operasyonlarda bile sesin bu gücünden faydalanılarak böbrek taşlarının ses dalgaları yardımıyla kırılması sağlanıyor.”

Türker Hakan’ın anlattıklardan sonra ikna olmuşa benziyordu. Önündeki maketten hayran bakışlarını bir türlü ayıramıyordu. Makete bakarken zihnini kurcalayan çok önemli bir şey varmış gibi sordu.

“Günümüzdeki teknolojiyle bu yapılıyor olabilir ama yüzlerce yıl önce bunu nasıl bir deha düşünmüş olabilir ki?”

65

Sultan Süleyman bakışlarını önünde duran maketin ayrıntılarında gezdirdikçe, hissettiği hayranlığın büyüklüğü yüzünde mutlu bir gülümseyişin belirmesine neden oluyordu. Mimar Sinan ve Matrakçı Nasuh'un üzerinde günlerden beri çalıştığı bu küçücük yapının tamamlandığının haberini duyar duymaz, içinde bulundukları çalışma atölyesine bizzat gelerek neticeyi kendi gözleriyle görmek istemişti.

Sinan, “Hünkârım yaptığımız bu cami maketinin içerisinde sırrımız uzun yıllar boyunca saklı duracaktır inşallah...” diyerek söze başladı.

Sultan Süleyman önünde duran maketten gözlerini ayıramıyordu.

“Aslına çok benziyor mimarbaşı. Fevkalade olmuş.”

“Sağ olun sultanım.”

“İzahat verin bakalım nasıl olacak bu iş? Böylesi büyük bir sırrı nasıl olacak da böylesi hassas ve küçük bir yapıda gizleyeceksiniz?”

Bu defa Matrakçı Nasuh anlatmaya başladı. Maketin içinin görülebilmesi için bir kısmı kapatılmamıştı. Bu açıklıktan içerisinde bulunan mekanizma rahatlıkla görülebiliyordu.

“Hünkârım gördüğünüz üzere maketin içerisinde yerleştirmiş olduğumuz bir dişli mekanizması var.”

Nasuh Efendi bir taraftan anlatırken bir taraftan da cami maketinin içerisindeki dişlileri gösteriyordu. “Bu gördüğünüz birbirine geçen irili ufaklı parçacıklar, harekete geçirildiğinde her bir parçacığın oluşturduğu enerji bir sonrakine daha güçlü bir şekilde aktarılıyor. Böylece dişlilerin sayısı ve büyüklüğünü ayarlamak suretiyle maketin kubbesine istediğimiz açıyı sağlayacak şekilde açılması için gerekli hareket gücünü kazandırmış oluyoruz.”

“Âlâ, lakin görmeden inanmam!”

Matrakçı Nasuh Efendi anlattıklarına padişahı ikna edebilmek için işaret parmağıyla en baştaki dişliyi hafifçe hareket ettirince birbirlerine geçmiş olan dişlilerde zincirleme bir hareket başladı. En son dişlinin hareketi bittiğinde, kubbe sağa doğru hafifçe kayarak kendisiyle birlikte hareket eden merceği andıran bir cam parçasının belirli bir açıda durmasını sağladı. Gün ışığının cam parçasının içerisinde kırılmasıyla birlikte tabandaki bir noktada küçük bir gölge oluşturdu. Matrakçı Nasuh bu gölgeyi işaret etti.

“İşte bu gölge saklamak istediğiniz yeri haritada gösterecek sultanım. Yani gizlediğiniz şeyi arayan kişi, bulabilmek için makete ve haritaya aynı anda sahip olmalı ve maketin kubbesini doğru şekilde hareket ettirmeyi sağlayan sırrı çözebilmeli.”

Sultan hayran nazarla olup biteni izlerken elini çenesine götürerek sakalını sıvazladı.

“Lakin kafama takılan iki sual var.”

“Emredin hünkârım.”

Sultan Süleyman maketin içerisindeki dişlileri göstererek, “şimdi bu dişliyi parmağınla hareket ettiriyorsun Matrakçı ancak gün gelip emri hak vuku bulduğunda yani burada bulunan ben

de dâhil her nefis ölümü tattığında, hangimizin parmağını bulup bu dişliyi hareket ettireceksiniz?” Sultan Süleyman gür bıyıklarının altından hafifçe gülümsedi. Zira çok önemli bir konuya değindiğini tıpkı kendisi gibi oradaki iki dahi de çok iyi biliyordu.

Mimarbaşı hafifçe öksürerek boğazını temizledi.

“Müsaade buyursanız ben açıklayayım hünkârım...”

“Müsaade senin mimarbaşı buyur ”

“Hünkârım zati âlinizin asıl amacı bu kubbede hoş bir seda bırakmak olduğundandır ki o gün geldiğinde o dişlileri harekete geçirecek olan da bu hoş seda olacaktır... ”

Sultan Süleyman bu zekâ dolu cevap karşısında düşünceli bir şekilde ellerini aksakalına götürdü. “Bu hoş seda ne ola mimarbaşı?”

“Hak Teâlâ’nın biz kullarına bahşettiği bir nefestir hünkârım.” Mimar Sinan bu sözleri söylerken elinde tuttuğu ufacak bir neyi gösterdi. Gösterdiği ney maketin içine çok rahat sığabilecek küçük bir düdük kadardı. Ama belli ki özellikle ney şekli verilmek istenmişti. Mimar Sinan sözlerine devam etti.

“Bazen bir nefes Allah adına bu kubbenin altında yankı bulursa çıkardığı ses öylesine büyük olur ki bu gücün karşısında hiçbir şey duramaz. Ufacık bir beyliği üç kıtaya hükmeden bir cihan imparatorluğuna çevirir.”

Mimar Sinan’ın bu sözleri Sultan Süleyman’ın bu iş için ne kadar doğru bir insanı memur tayin ettiğini gösteriyordu. Mimarbaşı devam etti.

“Böylesi bir kudrete sahip olan bu nefesin oluşturduğu sesin gücünü, ufacak bir dişliyi harekete geçirebilmek için kullanabilmenin bir yolunu buldum hünkârım. Her nesnenin bir kırılma düzeyi vardır ve ses frekansları belirli bir titreşim düzeyine ulaştığında bu

nesneler üzerinde bir tahrip etkisi oluşturur. Bu küçücük maketin muhtevasındaki, bazı bölgelerin diğerlerine nispetle biraz daha kırılgan yapıda olmasını sağladık. Böylece bu ufacık neyden çıkan sesin oluşturduğu tahribat şu gördüğünüz ufak terazi benzeri tahta parçasındaki yükün diğer ucuna binen ağırlığın hafiflemesine neden olarak, tahta parçasının o ucuna yukarı doğru bir hareket kazandıracaktır. Bu tahta parçasının o ucuna bağladığımız sicimin diğer ucu da ilk dişliye bağlı olacağı için bahsi geçen ilk hareket gücünü sağlayacaktır. Burada tüm ihtiyaç duyulan bu nefese haiz açık bir dimağı düdükle buluşturabilmek ve hareket ettirmek istediğimiz oranda bir ağırlıktaki kısmı hassas malzemeden oluşturmaktır hünkârım.

“Görüyorum ki her suale bir cevabınız var mimarbaşı. Gelelim ikinci suale. Peki, bu kullandığınız cam...”

Sultan Süleyman üzerine düşen ışığın kırılmasıyla zeminde bir gölge oluşturan camı gösterdi. “Günün her vaktinde aynı yansımayı mı sağlar ki, sakladığımız yerin görünmesi için şaşmaz bir vakit ayarlaması nasıl yapıla?”

Mimarbaşı yüzündeki bilge bir tavırla gülümsedi. Bahsi geçen vaktin ayarlaması, kâinat inşa olunurken Hak Teâlâ tarafından şaşmaz bir teraziyle yapılmıştır hünkârım. Kubbeyi açan vakit sabah ezanıdır ki, günün ışıdığı ilk andır. Yüzyıllar sonra dahi sabah ezanı şaşmadan hep bu ışık düzeyi ve vakte denk düşmeye devam edecektir.

“Demek bunu da düşündünüz ancak ışığın yönü? Eğer tahminimde yanılmıyorsam doğru gölgenin tayini için ışığın geldiği yön ve cami maketinin durduğu konumda çok önemli olmalı.”

“Maketin orijinaline uygun konumda olması yeterli olacaktır hünkârım. Yani Cevahir Minaresi denize yakın kısımda caminin sağına gelecek şekilde.”

Bu son sözlerle birlikte Sultan Süleyman'ın yüzünde yapılan işten ziyadesiyle memnun kaldığını gösteren koca bir gülümse oluştu.

“Aliyyül Âlâ!”

66

C ivardaki camilerden yükselen ezan sesleri, yatsı vaktinin geldiğini haber veriyordu. Türker ve Hakan mutlu bir heyecan içindeydiler. Yaşanılan her şeyin artık sonuna yaklaştıklarını hissediyorlardı. Çok uzun süre üzerinde düşündükten sonra yapmaları gereken şeyin ertesi günkü sabah ezan vaktini beklemek olduğu sonucuna ulaşmışlardı. Evet, şiirde yazılanların, doğru yansıma anının ancak ezan vaktinde olabileceğini işaret ettiğini anlamışlardı. Bu sayede tam sabah ezan vakti Süleymaniye Camii'nin maketini, minyatürdeki yerine yerleştirmek suretiyle, peşinde oldukları sırrın yerini öğrenmiş olacaktı.

Türker iki günde hayatının ne kadar değiştiğini düşündüğünde kalbinde kocaman bir burukluk hissetti. Annesi ve güzel karısını bir daha asla göremeyecekti. Kızı ise kana susamış katillerin elindeydi. Onu kurtarabilmenin tek yolu sabahı beklemektir. Diğer yandan yaşadığı inanılmaz olaylar, tüm bu yaşadıklarının çok önemli bir vazife için olduğunu göstermişti ona. Bu güzel vatan için yüzyıllar boyunca, nice Türker'ler, Ahmet'ler, Mehmet'ler hem kendi canlarını hem de sevdiklerini feda etmişti. Sonra Kerim geldi aklına. Geceler boyunca vatanın sınırlarına korumak için tuttıkları nöbetlerde, sırt sırta sabahı beklerken yaptıkları görevin büyüklüğünün verdiği coşkuyla büyümüşlerdi dostluklarını...

Yarın diye düşündü sonra. Yarın her şey sona erdiğinde kızını elinde tutan zalimlerden intikamını alabilirse, işte ancak o zaman ruhu huzur bulacaktı.

Türker'in içinde bulunduğu ruh halinden sıyrılmasına neden olan, bulundukları otel odasının kapısının şifreli bir biçimde vurulması oldu. Bir kez uzun ve iki kez kısa.

Hakan “endişelenme” diyerek kapıya giderken, Türker tedbiri elden bırakmamak için silahına davrandı. Hakan kapıyı açtığı anda, elinde Matrakçı Nasuh'un silindir şeklindeki ahşap muhafazası olan uzun boylu adam girdi içeri. Türker bugün Karaköy'deki döküm atölyesinden beri üçüncü kez gördüğü bu adamın yüzüne artık aşina olmuştu. Uzun boylu adam elindeki silindirik ahşap muhafazayı Hakan'a uzattı.

“Hazır!”

Bu arada Türker'le de selamlaşmayı ihmal etmedi.

Hakan “sağol” diyerek ahşap muhafazayı aldı. Uzun boylu adam odadan ayrılırken, Hakan kafasında bir şeyleri hesaplıyormuş gibi bakışlarını elindeki ahşap muhafaza üzerinde gezdiriyordu...

67

Cep telefonunu kapattığında Erman'ın yüzünde mahcup bir ifade vardı. Az önce başbakanla konuştuğunda Helios denilen adamın gözaltına alınarak sorgulanması talimatını almıştı. Bu telefon görüşmenin nedeni, gün içinde yaşanan gelişmelerdi ve bizzat başbakan aramıştı.

İçinde bulunduğu aracın şoför mahallindeki Remzi'ye “Helios'un Boğaz'daki evine gidiyoruz Remzi. Arama yapmamız da gerekebilir, gerekli hazırlığı yapın.” dedi ve ekledi. “Hâlâ orada değil mi?”

“Evet efendim. Tutuklayacak mıyız?”

“Gittiğimizde ilk olarak konuşmayı düşünüyorum. Görüşmenin seyrine göre hareket edeceğiz.”

“İyi ama efendim, eğer suçlu o ise zaten bir şey anlatmaya-caktır. Onu ne ile itham edeceğiz ki?”

Erman, asabi bir sesle “sen dediğimi yap” dedi. Remzi telefonuna sarılarak ilgili birimlere gerekli talimatları verirken, Erman Remzi'nin haklı olduğunu çok iyi biliyordu. Düşünceli bir tavırla zihnini kemiren sorulara yanıt arıyordu.

Türker'in kızı eğer hâlâ yaşıyorsa kimin elinde ve nerede? Niko bir şekilde ortadan kalktığına ve ipuçları da şu anda Türker ve ona yardım eden kişinin eline geçtiğine göre şimdi ne olacak?

68

“*E* lindeki nedir?”
“Bu bir şah?”

“Satranç taşı olduğunu görebiliyorum. Neden yanında taşıyorsun?”

“Uğurum o benim. Aynı zamanda bir anımsatıcıdır.”

“Neyi anımsatıyor peki?”

“Aslında iki şeyi hatırlatıyor. Biri benimle diğeri Derban’la ilgili. Ama ben seninle yollarımız kesiştiren, babamın öldürüldüğü evvelki geceye kadar sadece birinci kısmıyla ilgili taşıyordum yanımda.”

“Nedir seninle ilgili kısmı?”

“Bana satranç oynamayı babam öğretmişti. Babam ve Kalender satranç maçı yaparken merakla izlerdim onları. Kalender de çok iyi bir satranç oyuncusuydu. Satrançta Kalender’i ilk kez yendiğimde bizi izleyen babam neşeyle gülmüş ve bana cebinden çıkardığı bu şahı hediye etmişti. Bu elimde tuttuğum taş, el yapımı olan muazzam bir sanat eseridir. Ona da babası yani dedem vermiş. Babamdan bu hediye aldığımdaya, henüz sekiz yaşındaydım. Bir şartla vermişti, ben de babama söz verecektim, eğer bir gün benim de bir oğlum olursa, dedesinden bir hediye olacaktı ona. Bizde bir aile geleneğidir bu!”

“Satranç takımının kendisi nerede?”

“Bilmem, aslına bakarsan bunu sormak hiç aklıma gelmedi.”

“Anımsatıcı demiştin neyi anımsatıyor?”

“İşte bu kısmı da Derban’la ilgili olan kısım, ‘korumak zorunda olduğumuz sırrı ve onun peşinde olan düşmanlarımızı anımsatması için’ demişti babam bu şahı verirken. Gördüğün gibi bu siyah bir şah ve üstünde de satrançta her şah figüründe olduğu gibi bir haç var. Zaten satranç literatüründe şah bu sembolle ifade edilir. Ancak ben bu teşkilatın gerçekliğine ömrümce inanmamıştım. Geleneği yaşatanların yani babamın, dedemin ve onun babasının bir efsane için hayatlarını vakfeden hayalperestler olduğunu düşünüyordum.”

Türker, Hakan’ın gözlerinin nemlendiğini görünce, babası konusunda hâlâ vicdan azabı yaşadığını fark etti ve konuyu değiştirmek istedi.

“Ben de hep satranç oynamak istemişimdir. Ama taşların nasıl hareket ettirildiğini bile öğrenemedim. Hep karmaşık geldi nedense bana. Bu işten sıyrılabilir de kızımı adamların elinden kurtarabilirsek, belki bir gün bana da öğretirsin?”

Hakan “satrançta önemli olan...” dedi Türker’in gözlerinin içine bakarak devam etti. “Karşındakinin senin oyun planını anlamamasıdır. Eğer senin oyun stratejini anlarsa yani neleri feda edip neleri feda edemeyeceğini bilirse, o zaman senin feda edemeyeceğin şeyler üzerine bir saldırı kurgulayarak, seni hazırlıksız olduğun bir savaşa çeker ve kurduğu tuzakta yavaş yavaş boğulmanı seyreder. Hayat da böyledir!”

Manalı bir bakışla Türker’i süzüyordu...

“Ben kızının yaşadığını baştan beri tahmin ediyordum ağabey. Yalnız emin olmadığım için bir şey söyleyemiyordum. Helios denilen bu adam da, belli ki çok zeki ve iyi bir satranç oyuncusu. Eğer yapacağı bir sonraki hamleyi bilirsek, onu gafil avlayabiliriz. Bu yüzden onun feda edemeyeceğimizi düşündüğü bir şeyi elde etmesini sağlamalıyız. Böylece bize karşı koz elde ettiğini düşünür ve ancak o zaman onu hazırlıksız olduğu bir tuzağa çekebiliriz.”

Türker Hakan’ın manalı sözlerini çok kısa bir süre muhakeme etti zihninde.

“Neyi feda edeceğiz Süleymaniye Camii’nin maketini mi? Yoksa Matrakçı Nasuh’un minyatürünü mü? Ya da hepsini mi?”

Hakan bilge bir gülümsemeyle “hayır ağabey!” dedi. “Daha önemli bir feda...”

Türker iki elini yana açarak, dudak büktü. Hakan’ın ne demek istediğini anlamadığı her halinden belliydi. Meraklı gözlerle ona bakarak sordu.

“Daha önemli ne var ki elimizde?”

Hakan gayet ciddi bir sesle “Sen!” dedi. Bakışlarını sehpanın üzerindeki, içinden kartı ve pili çıkarılmış olan cep telefonuna kaydırды. Bu telefon Niko’nun, Türker’in kızının yaşadığını ispatlamak için telefon ettiği sırada kullandığı cihazdı. Türker telefonu yanına almak istediğinde, Hakan karşı çıkmamış ancak takip edilme riskine karşın pilini ve kartı çıkarmasını istemişti.

Türker, Hakan’ın kendisini yem olarak kullanma niyetini anlayınca, bir anda yaşadığı şaşkınlıkla kaşlarını çatdı. Öfkeyle oturduğu yerden kalkarak Hakan’ın üzerine yürüdü. Büyük bir hiddetle bağırdı.

“Kızımı kurtarma planın bu muydu? Seni aşşğılık! Beni kızıma götüreceğ tek adamın kafasını kesiyorsun ve bunu yaparken de bir

planın olduğunu söylüyorsun. Benim ve kızımın hayatını kurtarmayı düşündüğün plan bu muydu?”

“Evet.”

Hakan, Türker’in kızının hayatı konusunda endişe ettiği için bu sözleri sarf ettiğini son derece iyi anlıyordu.

“Seni feda edersek hiçbir şekilde ulaşamayacağımız bir kişiye ulaşmış olacağız. Yani Helios denilen bu adama. Yanına, bizzat kendi adamları tarafından götürüleceksin. Dolayısıyla da kızına kavuşacaksın.”

Türker Hakan’ın ne demek istediğini anlamaya başladığında biraz olsun sakinleşti.

“Haklı bile olsan kızım da ben de esir olduğumuz için bizi hiç düşünmeden öldürecektir. Neden yaşatsın ki? Ayrıca nasıl kurtulacağız elinden?”

“Emin ol sizi öldürmeyecek ağabey. Sizi öldürse eline hiçbir şey geçmez. Üstelik kızını bugüne kadar öldürmedi unuttun mu? Yaşatma nedeni hâlâ sürüyor! Ayrıca senin ona götüreceğin şey kızından daha değerli olduğu için, alacağı şey karşılığında kızını bırakmaya razı olacaktır.”

“İyi ama beni ele geçirirse öldürür.”

“Baştan beri seninle bir hesabı yok ağabey anlamıyor musun? Benim de iş nihayete erdiğinde senin veya kızının ölmesine seyirci kalmayacağımı bilir. Çünkü sen ve ben onlar gibi değiliz... Onun peşinde olduğu şey bizler değiliz. Ayrıca sen ona reddedemeyeceği bir teklifle gideceksin.”

“Neymiş o?”

“Peşinde olduğu şey! Yani sırrın saklandığı yer.”

Bulundukları odada kısa bir sessizlik oldu. Türker yeni tanıştığı bu adamın söylediklerini kafasında muhakeme ederken, Hakan

“güven bana” dedi. Bakışları az ilerilerinde duran Niko’nun kafasını kestiği kılıca kaydı. Kılıcı mağazadan ayrılırken bir şal ile sararak yanlarında getirmişti.

“Bu iş bittiğinde sen de ben de intikamımızı almış olacağız...”

69

Gecenin ilerleyen bir saatiydi. Erman ve Remzi Boğaz'daki eve gireli yaklaşık yarım saat kadar olmuştu. Evin içindeki istihbaratçılar evin her tarafını didik didik ederken, Remzi öfkeli bir şekilde, karşısında kendisine korku dolu gözlerle yalvaran orta yaşlı adamı sorguluyordu. Erman da oturduğu yerden onları dinliyordu.

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun be adam? Bana anlattığın bu hikâyeye çocuklar bile inanmaz.”

“Hayır, efendim ne haddime. Bilakis siz beni yataktan kaldırıp durumu açıkladığınızda ben sizin şaka ettiğinizi düşünmüştüm. Mamafih üzülerek görüyorum ki ben de tıpkı sizin gibi kandırılmışım...”

Son söylediği “kandırılmışım...” sözü zaten öfkeli olan Remzi’yi tamamen çileden çıkarmaya yetti. Erman ise bu sırada elini alnına götürerek gülümsedi.

“Demek sen bir tiyatro oyuncususun. Bir adam sana geliyor. Kendisine dublörlük yapmanı istiyor. Seninle bir arabanın içerisinde yer değiştiriyor. Birkaç gün de burada onun yerine geçmeni istiyor. Bir yılda kazanamayacağın, yüklü de bir parayı nakit ödeyince, sen de altında bir bit yeniği aramıyorsun öyle mi? Bırak bize leylek

hikâyesi anlatmayı da, Helios denilen şu adamın yerini söyle. Yoksa biz söyletmesini biliriz. İnan bana eğer konuşmaya başlamazsan, değil bize inat ettiğine, doğduğuna bile pişman olursun.”

Remzi’nin kararlı sözleri etkisini hemen gösterdi. Karşısındaki orta yaşlı adamın gözleri yaşadığı korku yüzünden bir çocuk gibi ıslanmaya başladı.

“Şüphelenmez olur muyum efendim? Elbette şüphelendim. Lakin bana karısının kendisini aldattığını ve izlettiğini söyledi. Bu yüzden bir süre karısını fark ettirmeden takip edebilmesi için bu oyunun şart olduğuna beni ikna etti. Hatta yerine geçtiğim akşam, ‘karımın arabası arkamızda fark ettirmeden onu izleyebilmem için sizi ben sanması lazım’ diyerek kısa bir süre aracın camlarını bile açmıştı. Verdiği ücret zaten benim gibi tanınmamış bir oyuncu için rüyamda bile göremeyeceğim bir rakamdı. Ne olur inanın bana...”

Adam yalvaran gözlerle önce Remzi’ye ardından da onları büyük bir dikkatle dinleyen Erman’a baktı.

Erman da tıpkı Remzi gibi, adamın anlattıklarının hakikat olabileceğini düşünüyordu aslında. Helios denilen bu adam şeytana pabucunu ters giydirecek türdendi. Gerçekten sayısız başarılarla imza atmış, usta bir ekibi böylesi basit bir hareketle atlatabilmek her babayiğidin harcı değildi.

Erman Nihat’ın getirdiği dosyayı okuyunca adamın gerçekleri söylediğine kanaat getirdi. Orta yaşlı adam boğaz tokluğuna oyunculuk yapan bir sanat emekçisiydi. Söylediği gibi oyunculuk ajanslarına kayıtlıydı. Birkaç önemli dizi de dâhil devamlılığı olmayan basit rollerde oynamıştı hep. Herhangi bir sabıkası da yoktu. Remzi Nihat’a adamı gösterdi.

“Götürün bu artisti, iyice sorgulayın. Helios denilen şu adamın robot resmini çıkarmak için. Hemen de salıvermeyin ki, bundan sonra yapacağı işlerin yasalara uygunluğunu sorgulasın.”

Erman Remzi'ye bakarken yüzündeki ifade de, sözleri de yaşanılan başarısızlığın izlerini taşıyordu.

“Böyle giderse sabah olduğunda ikimiz de kendimize yeni işler bakmak zorunda kalacağız Remzi!”

70

*T*anyeri ağarmaya başladığında, Helios, son derece gergin bir ruh haliyle bakışlarını yanı başında duran telefonda hâlâ ayırmıyordu. Türker'in kızını öldürmekten vazgeçtiğinden bu yana saatler geçmişti. Elindeki tek pazarlık kozunu da az kalsın içindeki büyük öfkeye yenik düşerek yitirecekti. Bütün detaylarını en ince ayrıntısına kadar hesapladığı plan, hiç hesaba katmadığı bir kamyoncu yüzünden heba olmuştu. Artık bütün ümidini, kamyoncunun kızına karşı olan sevgisi ve babalık hissiyatına bağlamıştı.

İstihbaratçılar da Helios'un onlara oynadığı oyundan artık haberdardı. Birkaç dakika önce Boğaz'daki eve yapılan baskının haberini almıştı. Bundan sonra atacağı adımlarda çok dikkatli olmalıydı. Artık aranan birisiydi. İstihbaratçılar adadaki köşkü de arayacak, bulduklarının ne olduğunu hemen anlamasalar bile her şey er geç ortaya çıkacaktı.

Yüzünde dünkü neşesinden eser yoktu. Niko'nun öldürülmeden hemen önce mağazadan ettiği telefon işe yaramamış, kamyoncu yapılan blöfü görerek, kızının hayatı pahasına, Niko'yu devreden çıkarmıştı. Kamyoncuyla aralarında artık tek bir bağ kalmıştı. Niko'nun kamyoncuya kızının yaşadığını ispat için aradığı telefon numarası. Kamyoncu kızını bir daha görmek istiyorsa telefonun

numarasını mutlaka almış olmalıydı. Helios tüm umutlarını bu ufacak ihtimale bağlamıştı. Lakin Türker'in polise gitme ihtimaline karşı da, telefonun yerinin tespit edilememesi için gerekli önlemleri almayı ihmal etmemişti.

Sabah ezanı okunalı henüz birkaç dakika olmuştu ki, Helios'un gözlerini üzerinden ayırmadığı telefon çalmaya başladı. Telefonun diğer ucundaki sesin sahibi, Helios'a istediği şeyleri getireceğini vaat eden Türker'di. O da yerinin tespit edilmesi ihtimaline karşın, tedbir olarak ankesörlü bir telefonda arıyordu. Beraber hareket ettiği adamı yani Hakan'ı atlattığını ve tek isteğinin kızına sağ salım kavuşmak olduğunu söylüyordu. Ayrıca maket de dâhil tüm ipuçlarını kızının bırakılması karşılığında Helios'a getirmeye hazırды.

Helios az önce yaşadığı karamsarlığı tamamen unutarak neşeyle gülümsedi. Bu son gelişme şeytani planının hâlâ istediği sonucu verebileceğine işaret ediyordu. Kamyoncunun kızını öldürtmek yerine, bir pazarlık kozu olarak yaşamasını sağlamakla çok akıllıca bir hamle yapmıştı.

Türker'e adamlarının onu alacağı buluşma noktasını ve yapması gerekenleri en ince ayrıntılarıyla telefonda bir bir anlattı. Helios'un adamları Türker'i bir polis karakolunun karşısından alacaklardı. Türker araca binmeden önce kızının karakola salimen teslim edildiğini kendi gözleriyle görecekti. Eğer Türker bir yanlış yapacak olursa veya polise haber verecek olursa Helios'un adamları, kızı babasının gözleri önünde oracıkta öldürecekti. Her iki taraf için de makul bir anlaşmaydı...

Helios kızı veriyor karşılığında, kamyoncu ve onun getirdiği ipuçlarını alıyordu. Her ihtimale karşı, kamyoncu da son dakikaya kadar ellerinde olacağı için, bu işten zararlı çıkacak olan kişi Helios olmayacaktı.

71

*İ*stanbul semalarında yükselmeye başlayan güneş, tarihi yarımadayı güzel bir sabaha uyandırmaya başladığında, Hakan'ın attığı her bir adımla, yüzlerce yıllık bir sırrın da günüşiğine çıkma vakti yaklaşıyordu.

Saban ezan vaktinden önce, Türker'le birlikte kaldıkları otelin terasına çıkmışlardı. Süleymaniye Camii'nin maketini, Matrakçı Nasuh'un çizdiği minyatürün üzerinde, olması gerektiği şekilde konumlandırdıktan sonra, doğru zaman olan ezan vaktini beklemeye başlamışlardı. İstanbul'un dört bir yanından yükselmeye başlayan ezan sesleri duyulduğunda, yeni doğmaya başlayan güneşin cılız ışıkları, cami maketinin kubbesine bağlı olan mercek üzerinde bir kırılma oluşturmuş sonra da, sırrın saklı olduğu yeri işaret edecek şekilde minyatürün üzerindeki küçük bir noktaya yansımıştı.

Hakan şimdilerde turistik bir restoran olarak kullanılan bu tarihi binanın giriş kapısına varmak üzereydi.

Sırrın nerede saklı olduğunu öğrenmelerinden sonra, Türker kızını kurtarabilmek için, Hakan'ın söylediği gibi Helios denilen adamlarla temasa geçmişti. Yanına caminin maketi, Mimar Sinan'ın günlüğü, Matrakçı Nasuh'un minyatürü, küçük mürekkep şişesi ve onun sarılı olduğu ufacak kâğıt parçası ile tapınakçı kılıcını da alarak buluşma yerine

götürmüştü. Tıpkı anlaştıkları gibi, Helios'un adamlarından bir tanesi küçük kızını önünde buluşacakları karakolun bulunduğu sokakta elinden tutmuş bir vaziyete beklemişti. Türker buluşma noktasına geldiğinde, Helios'un adamı serbest bıraktığı kızın, karakolun önünde nöbet tutan polis memuruna ulaşmasını sağlamıştı. Kızının polis memurunun kontrolünde salimen karakola girdiğini gören Türker, mutluluk gözyaşları içinde, ellerini kelepçeleyen ve gözünü bağlayan adamlara hiç direnmeden, onlarla birlikte siyah minibüse binmişti...

Hakan binanın kapısına yaklaştığında, Türker ve kızının akıbetini çok merak ediyordu. Aslında yaptığı akıllı hamlelerle her ikisinin de hayatını garanti altına almıştı. Tahmininde yanılmıyorsa Helios denilen bu adam, sırnın yerini öğrenebileceği tek kişi olan Türker'i öldürmek gibi bir riske giremezdi. Türker ipuçlarının anlamını söylese dahi, bir sonraki sabah ezanını beklemek zorunda kalacağından, iş işten çoktan geçmiş olurdu. Bu yüzden Hakan, Türker'in küçük kızının artık emniyette olduğundan adı gibi emindi. Tarihi binanın kapısından içeri baktığında, binanın girişe göre bir hayli çukurda kalan avlusuna inen geniş taş basamaklarını gördü. Basamakları yavaşça inmeye başladığında avlunun diğer tarafındaki bir bölümden yaşlı bir adam çıkarak "henüz açılmadı" diyerek, sabahın köründe orada ne işi olduğunu merak ettiği genç adama doğru yürüdü. Hakan kendisine yaklaşan nur yüzlü ihtiyara bakarak derin bir nefes aldı. Aralarında birkaç adım mesafe kaldığında, ihtiyarın sağ elindeki, üzerinde Derban sembolü işlenmiş yüzüğü gördü. Süleymaniye Külliyesi'nin kapsamındaki binalardan biri olan bu tarihi yerin, sırnın gizlendiği bina olduğunu öğrendiğinde de aynen böyle bir heyecan hissetmişti. Sonra dudaklarından coşku dolu sözcükler dökülmeye başladı:

"Size atalarının izini takip eden bir muhafız olduğumu söylesem?"

...

72

*E*rman içerisinde ilerlediği gizli geçidin sonundaki küçük bir şapeli andıran hücreye vardığında, Helios denilen bu adamın nasıl bir ruh haline sahip olduğunu artık daha iyi anlamaya başlamıştı. Dün gecenin ardından Helios'un sahip olduğu tüm mülklerde detaylı bir arama başlatmışlardı. Adadaki bu köşkte de gardiobun içine gizlenmiş kapıyı bulmuşlar ve kilidin elektronik şifresini kırarak içeri girmişlerdi. Erman adadaki bu köşkü incelerken, Remzi'den de diğer mekânlardan birini incelemesini istemişti.

Hücrenin içerisindeki taş masanın üzerinde çaprazlama konulmuş kemikler ve bir kafatası dikkati çeken ilk şeydi. Masanın üzerindeki kafatasını gördüğünde, bu kafatasının Helios'la tanıştıkları ilk gün masasında gördükleri ve hakkında sorular sordukları kafatası olduğunu hatırladı. Taş masanın hemen altında, ahşap, küçük bir de sandık vardı. Eğilerek bu küçücük sandığı aldı. Üzerindeki değerli taşlara bakılacak olursa, sandık tarihi değeri de olan bir antikaydı. Erman sandığın kapağı üzerine işlenmiş tuğra ve çatal uçlu kılıçtan oluşan Derban sembolünü gördüğünde ise hayretler içinde kaldı. Kilitli olmayan kapağı açtığında sandığın içine yerleştirilmiş günlük benzeri defteri ve birkaç fotoğrafı gördü.

Günlüğü alarak sayfalarını çevirmeye başladı. Sayfaların arasında göz gezdiriyor sadece dikkatini çeken paragraflarda yoğunlaşıyordu. Okuduğu her bir paragraf şaşkınlığını bir kat daha artırıyor. Bunlardan bir tanesinde aynen şöyle yazıyordu.

“Bugün Derban üyelerinin arasına gireli tam yirmi yıl oldu. Ama lanet olası herifler hâlâ bana tam manasıyla güvenip, herhangi bir sır emanet etmiyorlar...”

Erman bu defa, yakın bir tarih düşülmüş, başka bir sayfada başka bir paragrafa yoğunlaşmıştı.

“Bugün inanılmaz bir şey oldu. Bizzat Kanuni’nin yazdığı bir metni ve Matrakçı Nasuh’un minyatürünü ele geçirdim...”

...Onların bana bir sır emanet etmesine artık gerek yok! Yapacağım şeytani planla tüm ipuçlarını zaten kendi elleriyle bana getirecekler!”

Erman günlüğü yeterince okuduğunu düşünerek bu kez fotoğrafları eline aldığı anda, Helios denilen bu adamın ne tür bir şeytan olduğunu artık daha iyi anlıyordu.

Fotoğrafta, Helios’un yanında gördüğü yüzü görür görmez tanımişti!

Hemen cep telefonuna sarılarak Remzi’yi aramaya yeltendi. Ancak bulunduğu yeraltı şapelinde telefon çekmiyordu...

73

H akan içinde bulunduğu labirenti andıran dehlizlerde ilerlerken, yolunu aydınlatan meşalenin kısıtlı ışığının böldüğü karanlıkta, kendisini bekleyen meçhule ulaşmaya çalışıyordu. Parmağındaki yüzükte Derban sembolü olan yaşlı adam, yeraltı zindanlarını andıran bu yerin girişindeki demir parmaklıklı kapıya kadar kendisine eşlik etmiş, büyükçe bir anahtarla kapıyı açtıktan sonra da yanından ayrılmıştı. Yüzyıllardır kimsenin ayak basmadığı bu yer, eğer tahminlerinde yanılmıyorsa Süleymaniye Camii'nin temeline doğru iniyordu. Belki de yeraltındaki bu dehlizlerin inşası ve tapınakçıların mirasının buraya aktarımı için caminin yapımı bu kadar uzun sürmüştü. Bir müddet sonra karşısına kocaman bir demir kapı çıkınca kısa bir süreliğine ümitsizce ne yapacağını şaşırdı. Kapının üzerindeki Derban sembolü şeklindeki küçük oyuntuyu fark ettiğinde, elindeki meşaleyi ona doğru iyice yaklaştırdı. Bu sembollerin neden bu kadar küçük ve ters konumda olduğuna ilkin anlam veremedi. Neden sonra, maketin kapısını açarken kullandıkları anahtar, yani boynundaki madalyon geldi aklına. Madalyonu boynundan çıkartarak kapının üzerindeki oyuntuya yerleştirdiğinde yüzünde mutlu bir gülümseme belirdi. Ölçüler bire bir aynıydı. Ters konumda olan tuğra ve çatal uçlu kılıç figürlerini olması gereken konuma getirmek için, madalyonu bir anahtar gibi

çevirmesi gerekti. Hareketi tamamladığında, kapı içinden gelen mekanik bir ses ve büyük bir tıslama eşliğinde hafifçe aralandı.

Kapı kubbe biçimli tavanı olan genişçe bir odaya açılıyordu. Kubbenin tam altına sunağa benzer bir kaide yerleştirilmişti. Bu kaide uzun boylu birinin bel hizasına denk gelebilecek bir yüksekliğe sahipti. Kaidenin üzerinde, toz ve örümcek ağları ile kaplanmış olan bir satranç takımı duruyordu. Kaidenin karşısındaki duvara, oyularak kapı süsü verilmiş gibi görünüyordu. Üzerine Osmanlıca birkaç cümle yazılmıştı. Hakan kaidenin yanından geçerek bu duvara yaklaştı ve yazılanları okumaya başladı.

“Tüm ipuçları bir araya geldiğinde, ancak aklın gücüne inananların açabileceği bir kilit için, bir anahtar gerekir. Onu da kendi ellerimle bizzat ben işledim...”

Hakan bu yazılanların ne anlama geldiğini düşünüyordu. Eğer hislerinde yanılmıyorsa Kanuni'nin mirası bu duvarın ardında olmalıydı. Nihayet ailesinin nesillerdir uğruna hayatlarını adadığı bu büyük sırrın ne olduğu öğrenebilecekti. “Aklın gücüne inananlar açabileceği bir kilit... Aklın gücü... Anahtar...” diye düşünürken, içeri girdiği esnada dikkatini çeken sunağa benzer kaideye bakmak için başını geldiği tarafa çevirdi. İşte tam bu sırada içeri girdiği demir kapının önünde bir hayalet gibi duran silahlı adamı fark etti. Bir anda korkuyla irkildi. Silahın hedefinde olduğu için yaşadığı şaşkınlıkla kısa bir süre afalladı.

“Ama sen... Sen ölmüştün. O gece otelde vurulduğunu diğer iki adamın da senin açtığın ateşle can verdiğini kendi gözlerimle gördüm.”

Kalender sinsice gülümsedi.

“Ya da sen öldüğümü sanmıştın evlat! Gömleğime yayılan kırmızılık, senin bunu kan olarak algılamana yetti. Koridora çıktığımızda da sırtım sana dönük olduğu için vücuduma isabet eden kurşunlar sende bu hissi yarattı. Bunu düşünmeni sağlayabilmek için orada gerçekten ölen iki adam vardı doğru. Yani benim öldürdüklerim. Aniden gerçekleşen kriz durumlarında etrafta gerçekten ölen birkaç kişi olunca, bir tanesinin rol yaptığı şeytanın bile aklına gelmez. Bu göz aldanmasını sana yaşatmak onların canına mal olsa da bunu yapmak zorundaydım. Adamlarım benim için ölmeyeceklerse ödediğim bunca parayı hak etmiyorlar demektir değil mi? Elbette ki öleceklerini kendileri de bilmiyordu. Benim silahımdaki kurşunların da kuru sıkı olacağını sanıyorlardı. Ama gördüğün gibi ben sürprizleri çok severim!”

“Demek o gece sana isabet eden tüm kurşunlar bize olan dostluğun ve de kimliğin gibi sahteydi. İnternette dolaşan ölümünle ilgili haberler diye sormayacağım bile. Belli ki onlar da bu planının bir parçasıydı.”

“Her zaman söylediğim gibi evlat. Çocukluğundan beri cevabını bildiğin hiçbir şeyi sormadın. Takdir edersin ki zekâsına hayran olduğum bir satranç şampiyonunu kandırabilmek için basit bir tiyatro gösterisi tek başına yeterli olmayacaktı. Ertesi gün olayın şokunu üzerinden atar atmaz, yaşananları tüm detaylarıyla düşünerek, yaşadıklarının basit bir kurgunun beraberindeki göz aldanması olabileceği hissine kapılabilirdin. Bu yüzden benim eşkâlime çok yakın bir adamın ölmesi gerekiyordu. Bize düşen sokaklarda yaşayan ve sahte kimliğimde kullandığım resme benzeyen bir adamı bulmaktı. Bu da çok zor olmadı. Zaten seni ziyareti geldiğimde de bu adamı çoktan bulmuş ve öldürmüştük. Bu gösteri de yeri geldiğinde sahne alabilmesi için cesedini otelde hazır bekletiyorduk. Yani bu adamın ölümünden dolayı vicdan azabı duymana gerek yok. Sonra sahte kimliğimi öldürdüğümüz bu adamın cebine koyarak cinayet

mahallinde bıraktık. Ertesi sabah internetten kontrol edeceğin haberlere yetişebilmesi içinde en popüler gazetelerden birinin yazı işlerine olayı ihbar ettik. İnan bana gazeteciler polislerden bile önce olay yerindeydi.” Helios sinsice gülümsedi. “Teknolojinin bu kadar gelişmiş olması ne kadar güzel değil mi? İnternet sayesinde her şey artık bir parmağımızın ucunda. Ben Fransa’da bir cinayet işlesem sen ertesi gün İstanbul’da duyabiliyorsun...” Helios yaptığı işi büyük bir hayranlıkla anlatmıştı. Yüzündeki sinsi gülümsemeyle insan kılığına girmiş bir iblisi andırıyordu.

“Peki, o gece neden beni öldürmedin? Ya da bana emanet edileni bulmak için sana katılmamı istemedin? Bu daha kolay olmaz mıydı?”

“Aslına bakarsan ilk planım buydu. Mimar Sinan’ın günlüğünün yerini senden öğrendikten sonra işini bitirecektim. Bu yüzden gelmiştim otele. Aynı saatlerde benim için çalışan diğer bir ekip de babanın peşindeydi. Şu öldürdüğünüz Niko ve onun adamlarından bahsediyorum. Onlar da babanı öldürecek ve maketi ele geçireceklerdi. Ama şu lanet olası kamyoncu hiç hesapta yoktu. Gösteriye yeni bir aktör katılınca ben de planımı değiştirmek zorunda kaldım. Seni öldürseydim şu anda burada olamazdık. Ayrıca babanın benim ihanetimi anladığını tahmin ediyordum. Sana bir şekilde benden önce ulaşmayı başararak seni benim hakkımda uyarmış olma ihtimali de beni korkutuyordu. Otelde vurulduğumda yüzünde gördüğüm samimi üzüntü, babanın bunu başaramadığını anlamama yetti. Ancak hepsinden önemlisi sırrın tehlikeye düşmesi durumunda babanla buluşacağın yeri bilmiyordum ve cami maketi de senin yeni dostunda yani kamyoncudaydı. Babanın buluşma noktasını söyleyebileceği tek kişi olan kamyoncu dostunun benim ekibimin elinden kaçmayı başardığını öğrendiğim anda yeni bir gösteri hazırladım. Yeni planım için, kamyoncunun ailesinin yok edilmesinin bir katliama dönüştürülmesi gerekiyordu. Böylece

onun maketi polise götürmek yerine seninle buluşmasını sağladım. İstihbaratçıları bu olaya dâhil etmemin nedeni, soruşturma sürecini hızlandırmaktı. Bu sayede süresi belli olan bir satranç müsabakası gibi planladığım her hamle istediğim süre içinde gerçekleşmiş oldu. Gördüğün gibi iyi bir plandı. Benim yerime tüm ipuçlarını siz çözdünüz. Bizlerden korumanız için sırrın emanet edildiği Derban, kendi üyelerinden birinin elleriyle Kanuni'nin büyük mirasını şu anda bana teslim etmek üzere.”

“Doğrusu gerçekten iyi bir plan yapmışsın. Eskiden de oynadığımız satranç maçlarında beni daima çok zorlardın. Lakin ben etrafta Kanuni'nin büyük mirasını göremiyorum. Ya sen?”

“Bu defa maçı ben kazandım evlat. Sen daima ‘satranç hayatın ta kendisidir’ demez miydin? Anahtar sende ve burada bulunmamızın nedeni de bu. Sırrı çözdüğüne adım gibi eminim.”

Hakan samimi bir şekilde gülümsedi.

“İnan bana neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Şimdi bana anahtarı ver.”

“Bende değil.”

“O zaman yeni dostuna veda edebilirsin...”

“O ölmedi mi? Şimdiye kadar onu çoktan öldürmüş olacağını düşünüyordum.”

Helios gülümsedi.

“Ben düşündüğün kadar canı biri değilim evlat. Kızını serbest bırakmamın ardından, ona kavuşabilmesinin tek yolunun beni buraya getirmek olduğunu söyledim.”

“Kabul etti mi?”

“Burada olduğuma göre...”

Hakan yüzüne verdiği şaşkın yapmacık bir ifadeyle sordu.

“Şimdi o nerede?”

Helios “Burada bizimle. Elleri bağlı bir halde adamlarımın yanında” diyerek geride kalmış olan dehlizlere doğru seslendi.

“Kamyoncuyu ve kılıcı buraya getirin!”

...

Helios sesini duymadıklarını düşünerek, tekrar öfkeyle bağırды.

“Size şu lanet kamyoncuyu ve kılıcı getirin dedim...”

...

Hakan ona bakarak muzipçe gülümserken, Helios ne olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Elinde namlusunu Hakan’a doğrulttuğu silahı vardı. Bir anda sivri uçlu bir şeyin sırtına baskı yaptığını hissetti. Güçlü bir el sol omzundan kavradığı için hareket edemedi.

“Sanırım beni çağırıyorsun?”

Türker, fısıldayan bir sesle konuşmuştu. Sağ elinde Helios’un sırtına dayadığı tapınakçı kılıcını tutuyordu.

“İndir silahını yoksa hemen buracıkta kalbini deşerim.”

Helios, hiç düşünmeden silahını indirdi. Ailesini hunharca öldürttüğü bu adamın şaka yapmadığından emindi. Hakan silahı alırken, Helios büyük bir hayret içindeydi.

“Ama bu nasıl olabilir? Sen nasıl kurtuldun?”

Hakan “Tek plan yapabilen sen değilsin” dedi. Üstelik Helios’un sorusunu cevaplamak için, dışarıya doğru seslendi. “İçeri gel lütfen...”

Bu sırada içeri uzun boylu biri daha girdi ve Hakan’ın yanına geçti. Helios yeni gelen adamı gördüğünde önceden planlanmış bir tuzağa düştüğünü hemen anladı. Zaten solmuş olan benzi tamamen attı.

İçeri yeni giren “Büyük Hesaplaşma! Bir kitaba vermek için ne kadar güzel bir isim” dedi ve ekledi. “Üstelik içinde bulunduğumuz durum da düşünülecek olursa...”

Helios şaşkınlıkla sordu.

“Demek sen de bir derbansın?”

Remzi, Helios’u onaylarken gururla gülümsedi. Hakan’la, Karaköy’deki döküm atölyesinde tanıştıkları ilk dakikadan itibaren birlikte hareket ediyorlardı.

Hakan “Sanırım açıklama sırası bana geldi.” dedi ve ekledi.

“Türker’i nasıl kurtardığımızı merak ediyor olabilirsin. Ayrıca hainin sen olduğunu nasıl anladığımı? Sahte de olsa dostluğunun hatırına, cehenneme kafadaki sorularla gitmeni istemediğim için sana anlatayım...”

Remzi’nin elindeki cep telefonun gösterdi. “Yer tespit cihazı. Yani senin de az önce vurgu yaptığın günümüz teknolojsi sayesinde. Matrakçı Nasuh’un minyatürü elimize geçtiğinde onun içindeki muhafazaya, istihbaratçı dostumuz Remzi bir yer tespit cihazı yerleştirdi. Müsaadenle...” Hakan minyatürün rulo şeklindeki muhafazasını Remzi’den aldı. Silindir şeklindeki ahşap kutunun bir ucunu eliyle kavradı. Çevirdiğinde, ahşap kutuya sonradan ilave edildiği hiç belli olmayan incecik bölüm ortaya çıktı. Tabi ki içerisine yerleştirilmiş olan ufak bir madeni para büyüklüğündeki yer tespit cihazı ile birlikte.”

Türker intikamını almak için sabırsızlanıyor, Helios’u oracıkta gebertmek için can atıyordu. Bu yüzden Hakan’a acele etmesini ister gibi bakıyordu. Hakan ise sözlerine devam etti. Helios’un nasıl tuzağa düştüğünü bilmesinin, ona verilecek cezaların en büyüğü olduğunu biliyordu.

“Hainin sen olduğunu nasıl anladığıma gelelim. O gece otelde gerçekten öldürüldüğünü düşündüm ve kısa süreliğine de olsa bu olayın şokunu yaşadım. Ta ki babamın benim için yazmış olduğu bir not elime geçinceye dek. Evet, haklıydın babam bana bir mesaj ulaştırmayı denemişti. Ancak turnuva nedeniyle o gece otelde kalacağımı bilmediği için, evime döndüğümde daire kapımın altında bulduğum bu mesajı geç görmüş oldum.”

Hakan cebinden çıkardığı küçük bir kâğıdı Helios’a gösterdi ve yazılanları okumaya başladı.

Canım oğlum;

Bana ve devamıza inanmadığını çok iyi biliyorum. Sana bugüne kadar babalık vazifelerimi layıkıyla yerine getiremediğim için de ziyadesiyle üzgünüm. Ancak tüm uğraşım ailemizin nesillerdir korumaya çalıştığı yüce değerlerin düşmanın eline geçmesine engel olabilmek içindi.

Davamız bugün, benim yaptığım bir tedbirsizlik yüzünden hiç olmadığı kadar büyük bir tehlike altında. Ustaca aramıza sızarak kendini gizlemeyi başaran bir hain tarafından ihanete uğradık. Tüm sırlarımız ifşa edildi. Emanetler tehlike altında. Bu yüzden bu notla birlikte sana ulaştırdığım pasaport ve uçak biletini kullanarak İstanbul’a, yanıma gelmelisin.

Benimle yarın ikindi vakti, Küçük Ayasofya’daki Medrese’de buluş. Bu notun sana ulaşmadan önce düşmanın eline geçebilme ihtimalini düşünerek, hainin ismini sana buluştuğumuz zaman açıklayacağım. Unutma, sen de tehlikesdesin bu yüzden çok dikkatli ol!

“Ertesi gün tablet bilgisayarımdan, otelde yaşananlar ve senin sahte ölümünle ilgili internet haberlerini okuduğumda, gerçek-

ten ölmüş olduğuna kısa süreliğine de olsa inandım. Ta ki Türker buluşma yerine gelerek senin ismini oradaki garsona soruncaya dek. Oysa babam benimle buluşacaktı. Neden ‘Kalender’ desin ki diye düşündüğümde, bana ulaştırdığı mesajda, hainin ismini buluşma anında söyleyeceğini yazmış olduğunu hatırladım. Babam da öldürülen her insanın yaptığı bir refleksle, ölmeden önce katili olan kişinin, yani senin ismini söylemişti.”

Türker sabırsız gözlerle Hakan’a bakarken, Hakan dudaklarından beklediği sözcükler döküldü. “Artık kafanda soru işareti de kalmadığına göre... ”

“Dur” dedi Helios yalvaran gözlerle. “Anahtarın sende olduğunu biliyorum. Beni öldür ancak hayatımı adadığım bu sırrın ne olduğunu görmeme izin ver?”

Helios sözünü henüz bitirmişti ki, Türker’in elinde tuttuğu tapınakçı kılıcının keskin çeliği, Helios’un sırtından yavaşça girerek kalbini parçaladı. Ucu diğer taraftan çıktığında, çelikten yere süzülen kanlar Helios’un artık yaşamadığını haber veriyordu...

Türker “Peki, şimdi ne olacak?” dedi. “Söylediği gibi gerçekten anahtar sende mi?”

Hakan karşısında duran kapı şekli verilmiş taş duvara yaklaştı. Üzerinde yazılanları hayranlıkla bir kez daha okudu.

“Tüm ipuçları bir araya geldiğinde, ancak aklın gücüne inananların açabileceği bir kilit için, bir anahtar gerekir. Onu da kendi ellerimle bizzat ben işledim...”

Sonra bakışları içinde bulundukları salonun tam ortasında duran, sunak süsü verilmiş taştan yapılmış kaideye kaydı. O tarafa doğru yaklaştı. Kaidenin üzerindeki satranç takımının üzerine biriken

tozları ve örümcek ağlarını eliyle hafifçe sıyırdı. Ortaya çıkan manzara, Hakan'ın çocukluğundan beri aşına olduğu bir görüntüydü.

Bu kaidenin üzerinde siyah beyaz karelerden oluşan atmış dört kare vardı. Her birinin üzerinde daire şeklinde ufakık oyuntular olan bu karelere satranç taşlarının her biri devam eden bir satranç müsabakası varmış gibi yerleştirilmişti.

Bu sırada yanına gelen Türker, yerde kanlar içinde cansız yatan Helios'un bedenine bakarak merakla sordu.

“Soruma henüz cevap vermedin, bu pis herifin söylediği anahtar gerçekten sende mi?”

Hakan “bilmiyorum” derken kaidenin üzerine yerleştirilmiş taşlarla oluşturulan oyun düzenini inceliyordu. Neden sonra bir şey fark etmiş gibi gözleri heyecanla parladı. Oyunda muhakkak olması gereken bir figür eksikti.

“Siyah Şah!”

Sağ elini cebine atarak, cebinin içinden avucuna bir nesne aldı. Avucunu açtığında elinde tepesinde haç olan siyah bir şah figürü duruyordu.

Bu durumu fark eden Türker neşeyle gülümsedi.

“Anahtar! Demek ki hiçbir şey tesadüf değilmiş, iyi ama tah-tada nereye koyman gerekiyor?”

Hakan “Çok dikkatli olmalıyız. Eğer yanılmıyorsam Mimar Sinan bu elimde tuttuğum taşın ağırlığını hesap ederek bir kilit sistemi oluşturmuş olmalı. Yani taşı doğru kareye koymak için tek bir şansımız olacak!” dedi ve bakışları karşı duvarda yazan Kanuni'nin sözlerine kayd.

“Tüm ipuçları bir araya geldiğinde, ancak aklın gücüne inananların açabileceği bir kilit için, bir anahtar gerekir. Onu da kendi ellerimle bizzat ben işledim...”

Hakan bir süre dalgın nazarlarla yazıyı inceledi, ardından kaidenin üzerindeki oyun düzenini tekrar baktı ve kendinden son derece emin bir şekilde siyah şahı tahtada olması gereken karenin üzerine yerleştirdi.

Elindeki siyah şahı kaidedeki yerine yerleştirdiğinde ilk anda hiçbir şey olmadı. Birkaç saniye geçtikten sonra bulundukları yerde çok güçlü bir devinim oluştu. Kaide yavaşça aşağı doğru kayarken, karşılarındaki duvarda aynı hızda sağa doğru aralanmaya başladı.

Türker gördüğü bu olağandışı manzarayı hayran bakışlarla seyrederken, Hakan “Demek ki hayatımdaki her şeyin aslında bir anlamı varmış. Sadece baktığım şeylerin gerçek manasını ben bir türlü görememişim.” dedi.

Önlerindeki duvar aralanmaya devam ederken, Türker kaidenin üzerinde duran siyah şah figürüne baktı.

“Onu da kendi ellerimle bizzat ben işledim derken demek ki Sultan Süleyman bu taşı kastediyormuş...”

74

Usta kuyumcu o akşam da tıpkı diğer zamanlarda yaptığı gibi, sanatını icra etmek için kendisine dünyanın en mütevazı atölyesini seçmişti. “Topkapı Sarayı’nın has odası!” Tabii ki bahsi geçen kuyumcu ustası cihan hükümdarı Sultan Süleyman Han olunca, Topkapı Sarayı’nın has odası da onu misafir etmek için doğal olarak mütevazı bir yer halini alıyordu. Cihanı titreten ve üç kıtaya hükmeden padişahların omuzlarındaki büyük sorumluluğun getirdiği yükü bir nebze olsun hafifletmek amacıyla hayata geçirilmişti bu gelenek. Her bir Osmanlı sultanı yetenek ve eğilimleri doğrultusunda bir meslek ya da sanat icra ederdi. Daha çocuk yaşta Enderun’da aldıkları askeri, siyasi ve kültürel eğitimlerinin yanı sıra, icra ettikleri meslek konusunda da ustalaşmaları için gereken hocalar tahsis edilirdi.

Kuyumculuk sanatının gerektirdiği nitelikler olan bir resmin ayrıntılarını akılda tutabilme, değişik mücevher ve takı modelleri tasarlayabilme, tasarladığı bu modelleri çizebilme ve hepsinden önemlisi dikkat ve sabır meziyetlerine sahip olan genç Şehzade Süleyman için, kuyumculuk her daim severek icra ettiği bir sanat dalıydı.

O akşam da çalışma masasının önünde oturmuş bütün dikkatini, ustalıklı kullandığı elleri ve parmakları arasındaki objeye yönlendirmişti. Masanın üzerine yayılmış ve kuyumculukta kullanılan irili ufaklı aletler arasından, zaman zaman ihtiyacı doğrultusunda birisini seçiyor, bu aleti kullanarak elinde tuttuğu objede ufak değişiklikler yapıyordu. Tabii ki devrin teknolojisine uygun olarak imal edilmiş el aletleriydi bunlar. Bazılarını hiç kullanmasa dahi masanın üzerinde; eğeler, penseler, çekiçler, keski ve makas, heşteket takımı ve zımbaları, örs, düz demir, oluklu demir, raspa ve çelik kalemler kullanılabilme ihtimali için sıralarını bekliyorlardı. Bunca alet arasında bu akşam şüphesiz en sık kullandığı, küçük bir teraziydi. Bu teraziyi de onun için imal eden, dehasına sonsuz güvendiği mimarbaşı Sinan'dı.

Mimar Sinan'ın, cihan hükümdarı Süleyman Han'ın büyük sırrını saklı tutabilmesi için bir kilide ihtiyacı vardı. Kilit ise ancak vakti geldiğinde açılabilmek için bir anahtara gereksinim duyuyordu. Sultanın maharetli ellerinde şekillenen ve son halini almak üzere olan bu anahtar her ne ise belli ki ağırlıkla da yakından ilişkiliydi. Zira cihan sultanı -kuyumcu ustası- her yaptığı değişiklikten sonra anahtarın ağırlığını ölçmeyi de ihmal etmiyordu.

Bir müddet sonra obje de yakalamak istediği ağırlık düzeyine ulaştı. Sakallı çehresine kocaman bir tebessüm yayıldı. Sonunda mimarbaşının şaşmayan terazisine göre ölçüyü tutturmuş oluyordu. Eserini eline alarak ışığa tuttu. Hayranlıkla tüm detaylarını bir kez daha inceledi. Keyfini çıkarmak için birkaç dakika da öylece baktı. Sonra bakışlarını mukayese etmek istercesine masasının üzerinde duran diğer taşlarda gezdirdi. Sultanın kuyumculuktaki yeteneğinin mahsulü olan birçok taş vardı masada. Bazılarının şekilleri birbirlerinden farklıydı ancak bu taşların her biri el emeği göz nuruydu. Zaten bu taşları değerli kılan asıl şey de üzerindeki emektir. Her birisinin en ufak ayrıntısıyla saatlerce uğraştığı zamanlar olmuştu.

Tıpkı atalarının üç cihana hükmeden Osmanlı İmparatorluğu’nu oluşturmak için yaptığı Fetihler gibi. Zaten bu akşamki kuyumculuk mesaisinin nedeni de bu imparatorluğun bekası için, çok büyük bir önem taşıyan bir sırrı koruyacak anahtardı. Çok sevdiği ve uğruna şiirler yazdığı zevcesi Hürrem Sultan dahi Sultan Süleyman’la görüşebilmek için bu işin bitmesini bekliyordu yan odada.

Az önce bitirdiği siyah şah figürünü çok değerli eşyalarını ve mührünü sakladığı kilitli çekmeceye yerleştirdikten sonra, Mohaç zaferini tekrar yaşamışçasına mutlu ve gururlu bir şekilde derin bir “oh” çekti. Ardından has odanın önünde bekleyen zülüflü ağalara seslendi:

“Ağalar!”

75

Üzerinde Kanuni'nin sözleri yazan taş duvar, büyük bir gürültüyle bir kapı gibi önlerinde aralandığında, her biri heyecandan nefeslerini tutmuş, kapının diğer tarafında kendilerini bekleyen meçhulün ne olduğunu merak ediyordu.

İlk olarak Hakan diğer tarafa geçti. Türker ve Remzi de onu izlediler. Akla hayale sığmayacak büyüklükte bir alan ve büyük bir hazineyle karşılaşmayı beklerken, aralanan kapı, içinde başka bir demir kapının olduğu bir salona açılmıştı.

Salonun içersinde dünyanın gelmiş geçmiş en büyük hazinesi yerine, sadece etrafa gelişi güzel yerleştirilmiş toz ve örümcek ağlarıyla kaplı sandıklardaki altın ve mücevherler vardı.

Büyük bir merak ve şaşkınlık içinde karşı taraftaki demir kapıya doğru yürürlerken, her biri, asıl büyük hazinenin bu kapının ardında olabileceğini düşünüyordu. Hiçbirinin aklına az önce gördükleri altınların, Rodos Şövalyeleri'nin asıl sırlarını Sultan Süleyman'dan kaçırabilmek için kullandıkları küçük ganimet olabileceği gelmemişti. Çünkü o sırada hepsi farklı bir duygu seline kapılmıştı.

Türker yaşadığı tüm acıları unutmuş gibiydi. Kızını kurtarabilmiş ve her zaman hayran kaldığı ceddinin büyük bir sırrının korunmasında çok değerli katkılar sağlamıştı. Ayrıca karısı ve annesinin

katillerinden intikamını alarak, kanlarını yerde bırakmamıştı. Hakan ilk defa bir oğul gibi hissetti kendini. Sanki babası bulundukları bu devasa yerin bir köşesinden ona gülümsüyormuş gibi, o da her baktığı ayrıntıya gülümsüyordu. Elinde tuttuğu bizzat Sultan Süleyman tarafından yapılmış olan satranç taşını, avucunda sıkıca kavramıştı. Eğer ileride bir evladı olursa, tıpkı babasına söz verdiği gibi, taşı ona verirken bu hikâyeyi anlatacak ve dedesinin ne büyük bir kahraman olduğundan söz edecekti. Hayatının artık yepyeni bir anlamı vardı. Remzi çok sevdiği amiri Erman'ın alacağı tebrikler karşısında, yüzünde oluşacak mutluluğu şimdiden tahmin edebiliyor, hem onun hem de kendi adına seviniyordu.

Türker önünde duran yekpare demirden siyah kapının tokmağından tutarak güçlkle açtığında, bu defa büyük bir kütüphaneyi andıran, iç içe geçmiş odalardan oluşan koca bir salon önlerinde alabildiğince uzanıyordu. Salonun içinde altınlar ve mücevherler yerine, çok daha büyük bir hazine olan koca bir kültür mirası duruyordu. Şövalyelerin dördüncü haçlı seferleri sırasında Konstantiniyye'yi istila edip yağmaladıklarında elde ettikleri tüm ganimete, tapınakçıların dünyanın dört bir tarafından topladıkları da eklenince, binlerce parşömen, ciltli ve ciltsiz sayısız eserden oluşan bu kütüphane oluşturulmuştu.

Türker etrafına hayranlıkla bakarken “Peki, şimdi ne olacak?” dedi. Bir yandan da Hakan'ı takip ediyordu.

“Miras varisine teslim edilecek. Yani bu aziz millete! Kanuni'nin istediği de buydu.”

Hakan kütüphaneyi andıran bölümün sonuna doğru yöneldi.

Türker “Peki, bu mirası neden bunca zaman diğer padişahlar kullanmamış hiç düşündün mü? Yani neden geleceğe yönelik bir

sır olarak kalmış?” dedi. Bu sırada Hakan’la birlikte içerisinde başka parşömenler ve kitapların bulunduğu son bölüme varmışlardı.

“Bilmem Kanuni’nin mutlaka düşündüğü bir şeydir bu. Makul bir nedeni olduğuna da eminim. Ayrıca bu sırrın ipuçlarını Kanuni dışında sadece Derban biliyordu. Bu sayede duraklama ve gerileme dönemlerinde böylesi büyük bir mirasın heba olması da engellenmiş oldu. Zira her büyük imparatorluk gibi Osmanlı’nın da günün birinde zayıf düşebileceğini öngörmüş olmalı.”

“Bak işte bu çok makul bir neden!”

Hakan etrafa hayranlıkla bakarken, az ileride bir kaidenin üstüne konulmuş, diğerlerinden bağımsız gibi duran bir sandık görünce hemen o yöne hareket etti. Sandığın üzerindeki altın bir levhanın üzerine işlenmiş tuğra ve çatal uçlu kılıç figürleri örümcek ağlarıyla kaplanmış olmasına rağmen uzaktan bile dikkat çekiyordu. Sandığı telaşlı hareketlerle açtıklarında, cildi diğerlerine göre çok daha farklı olan bir kitap gördüler. Kitabı hemen sandıktan çıkardılar. Her ikisinin de yüzündeki şaşkınlık, açtıkları her bir sayfayla daha da büyüyordu.

Aynı zamanda fizik mühendisi olan Hakan, kitabın içersindeki çizimlere bakarken “Bu tasarımlar kesinlikle bizim zamanımızdan çok daha ileri bir mühendislik bilgisi gerektiriyor” diye mırıldandı.

Türker “İyi ama bu ne ile ilgili bir tasarım olabilir ki?” diye sorduğu sırada, sandığın üzerinde durduğu kaide, -tıpkı oraya girmelerini sağlayan üzerinde satranç taşları olan kaide gibi- aşağı doğru yavaşça kaymaya başladı. Belli ki Mimar Sinan bu kaidede de ağırlığa duyarlı bir kilit sistemi oluşturmuştu. Kitabı aldıkları anda farkında olmadan kilit mekanizmasını harekete geçirmişlerdi. Eş zamanlı olarak karşılarındaki duvar da sağa doğru aralanmaya başlayınca her birinin şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açıldı. Şimdi

karşılarındaki büyük bölümde duran şey her neyse, kesinlikle bu dünyaya ait bir şey değildi.

“Nedir bu?”

Hakan, Türker’in sorusunu yanıtlarken elinde tuttuğu kitabı gösterdi.

“Bilmiyorum ama sorunun cevabını içeren ipuçları bu kitapta olmalı.”

Türker “Demek ki bu yüzden mirasın geleceğe aktarılması gerekiyormuş” dedi şaşkınlıkla. “O günün teknolojisi ve bilgi düzeyi yetersiz kaldığı için!”

“Evet” dedi Hakan. “Kanuni, mirasın varlığından haberdar olan herkesin onun peşine düşeceğini biliyordu. Çünkü yüzyılların eskitemeyeceği yegâne şey para hırsı ve tamah duygusudur. Mirası korumakla görevli olan derbanların, vakti geldiğinde, yani nesiller sonra bu kitabı bulmasını istiyordu!”

76

ulusal bir televizyon kanalının haber muhabiri “Sayısız eseriyle adını tarihe altın harflerle yazdırmış olan büyük bir dâhinin, yüce hatırasına yapılmış olan bir istismarın giderildiği bir gündeyiz.” diyordu.

“Medya, siyasiler, sivil toplum kuruluşları, toplumun tüm katmanları bugün burada yapılan devlet töreniyle Mimar Sinan’ın naşından alınarak, bir daha yerine konmamış olan kafatasının türbesine yeniden defni için bulunuyoruz...”

Süleymaniye’deki türbenin önünde, bir köşeden olup biteni seyreden Türker ve Hakan birbirlerine mutlulukla bakarak gülümsedi. Türker töreni seyretmeye kucağındaki kızı Melike ile birlikte gelmişti. Yüzündeki meraklı bir ifadeyle yanı başındaki Hakan’a sordu.

“Bir şeyi çok merak ediyorum... O siyah satranç taşını koyacağın doğru kareyi nasıl buldun?”

Hakan bilgece gülümsedi.

“Çok zor olmadı. Çünkü kurguladığı oyun düzeninde Kanuni, taşın konacağı yeri siyah taraf mat olacak şekilde belirlemiş!”

Türker hayranlıkla gülümsedi.

Hakan hazineyi bulduklarında aldığı kitabı yanından ayırmıyordu. Sağ elinde tuttuğu kitabı göstererek sordu.

“Ne diyorsun yeni bir maceraya daha var mısın Türker ağabey?”

Türker kucağındaki Melike’yi gösterdi ve şefkatle öptü.

“Benim zaten bir hazinem var, ya sen? Kitabın peşinden yeni bir maceraya daha atılacak mısın?”

Hakan, ‘Derban’ sembolü olan kitaba bakarak gülümsedi. “Bilmem bunu kitapla ilgili süreç belirleyecek!”

-Birinci Maceranın Sonu-